

BURMESE
CLASSIC

ချစ်သူတိုက်ထားတဲ့ဒိပ်မက်

သွန်းနေစို့

နတ်သမီးစာအုပ်တိုက်

၇

အစီအစဉ် (၇၈)

နတ်သမီးစာအုပ်တိုက်

ဖုန်း - ၃၈၈၀၄၅

အမှတ် (၂၉၁)၊ လမ်း (၄၀) (အထက်)

ကျောက်တံတားမြို့နယ်

BURMESE CLASSIC

ရတီယာအကြိမ် ရိုက်နှိပ်ခြင်း (၂၀၀၆၊ အောက်တိုဘာလ) စုတ်ရေ (၃၀၀)
စာမူပိုင်ဆိုင်မှုအမှတ် | ၅၀၁၁၀၀၀၆၈၈ | နှင့်
မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ် | ၅၀၁၀၇၇၀၆၀၉ | တို့အရ
ဦးကျော်ဝဏ္ဏ (ယာယီ ၆၅၇) နတ်သမီးစာပေ
အမှတ် (၁၆၄) အခန်း (၂၆) ဆူးလေတုရားလမ်း၊ ရန်ကုန်မှ ထုတ်ဝေပြီး
မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းစာသားများကို ဦးတော်မြင့်ဝင်း (၁၆၈၂)
ကာလာရုံပုံနှိပ်တိုက် (၁၈၄/၁၆) ၃၁-လမ်း၊ ရန်ကုန်တွင် ပုံနှိပ်သည်။

စာနံဖို ၁၂၀၀-၈၇၆

www.burmeseclassic.com

ဒို့တာဝန်ခံရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုပြိုကွဲရေး

တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုပြိုကွဲရေး

အချစ်အခြေအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ဒို့အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အခေါ်ပြိုင်ပီပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို မနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချေမှုန်းကြ

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး
- * အမျိုးသားပြုန်လည်စည်လုံးညီညွတ်ရေး
- * နိုင်ငံ့သယံဇာတနှင့် အခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာပိုင်ပိုင်မှုရေး
- * မြစ်ဝပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းမှုအခြေခံဥပဒေဆိုင်ရာနှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- * နိုင်ငံ့အကျိုးအမြတ်အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက် အောင်တည်ဆောက်ရေး
- * ရော့ဂျက်စီးပွားရေးအနှစ် ပြီးစီးပုံဖြစ်ပေါ်လာရေး
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများပိုဝင်စေ၍ စီးပွားရေးဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- * နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်ကို ဖန်တီးနိုင်ဖွယ်အောင်မည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်ရှိရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ခု

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြုမူမှုရေး
- * အမျိုးဂုဏ် တတိဂုဏ်ပြုမူမှုရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ဖျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- * မျိုးချစ်စိတ်ဓါတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ဗဟုသုတပြုမူမှုရေး

ချစ်သူ့ဂုဏ်ထားတဲ့ဒေါ်ပီပီမက်

သန်းနေစိုး

BURMESE CLASSIC

သွန်းနေစိုး၏ ဆက်လက်ထွက်မည့် လုံးချင်းဝတ္ထုများ

- ❖ ဖေဖေအကြောင်း
- ❖ သစ်စိမ်းချို
- ❖ ဟင်းလင်းပြင်ရဲ့ ရနံ့
- ❖ သိမ်းထားတဲ့နေ့စွဲများ
- ❖ လမင်းမျှော်စင်
- ❖ လွမ်းအောင်ညှို့တဲ့ကောင်မလေး
- ❖ သကြားခဲလေးလိုအိပ်မက်
- ❖ ငပျင်း
- ❖ သစ်ရွက်ကဗျာ
- ❖ အချစ်သည် အူကြောင်ကြောင်နိုင်၏
- ❖ အမှန်းနက္ခတ်နဲ့လူ
- ❖ သူသည် လူဆိုးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်
- ❖ ဝကြား

[စတင်ခြင်း]

ပြန်ပြောလိုက်သော ဖျိုး၏ စကားသံမှာ လိုအပ်သည်ထက် အနည်းငယ် ပိုကျယ်လောင်၍ သွားသည်။

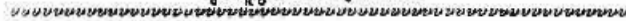
လက်က တယ်လီဖုန်းခွက်ကို ပို၍ တင်းတင်းဆုပ်ထား လိုက်မိ၏။ အခုတော့ သူမတို့ နှစ်ယောက်ကြားမှ အခြေအနေသည် အပျော်သဘော တယ်လီဖုန်း ပြောနေကြခြင်း မဟုတ်တော့ပါ။

“အဲဒီတော့... ကျွန်မက ရှင့်ကို တွေ့အောင်ရှာရမယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ သတ်မှတ်ထားတဲ့ရက်ပြည့်လို့မှ ကိုယ့်ကို ရှာလို့ မတွေ့ရင် မင်းရှုံးပြီ”

“ဘယ်ရက်ကို နောက်ဆုံး သတ်မှတ်ထားလဲ”

“နောက် ခြောက်လနေ့ရင် မင်း နိုင်ငံခြား ပြန်သွားတော့မှာဆို အဲဒီရက် မတိုင်ခင်အတွင်းပေါ့”

တကယ်တမ်းတွင် သူမ ထိုမျှအထိ အချိန်ယူရလိမ့်မည် မထင်ပါ။ သို့သော် ယခုလို မပိုင်နိုင်သေးခင်တွင် ကိုယ့်အစွမ်း ကိုယ် တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက်ထားတာက အကောင်းဆုံး ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

“ရင့်ကို တွေ့အောင် ရှာရမယ်ဆိုတာက ဘယ်လိုမျိုးလဲ၊ ရင့် မျက်နှာကို မြင်ဖူးလိုက်ရင် ရပြီလား”

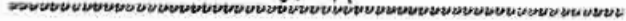
“ရတယ်၊ ကိုယ့်ကို ကိုယ်ထိလက်ရောက် ဆွဲကိုင်ဖမ်းနိုင်မှရယ် မဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်ဟာ ဘယ်လိုမျက်နှာမျိုး ဘယ်လို ရုပ်ရည်မျိုး ရှိတယ်ဆိုတာ မင်း အသေအချာ မြင်လိုက်ရင် ရပြီ။ ပြောရရင် မင်း ကိုယ့်ကို ကိုယ်တိုင် မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့လိုက်ရပြီ ဆိုတာနဲ့ မင်း နိုင်ပြီကွာ”

“ဒါပေမယ့် လောကကြီးက အကျယ်ကြီးပဲ။ ဒီခြောက်လလုံးမှာ ရှင်က အဝေးကြီး သွားပုန်းနေရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ကိုယ်ပြောပြီးသားပဲ။ ဒီခြောက်လလုံး မင်းနဲ့ မနီးမဝေးမှာပဲ ကိုယ် အမြဲတမ်း ရှိနေမယ်လေ။ စိတ်ချ... ဒီရက်တွေအတွင်း မင်း ဘယ်သွားသွား မင်းသွားမယ့်နေရာတိုင်းလိုလိုမှာ ကိုယ် ကြုံရောက်နေစေရမယ်”

တယ်လီဖုန်းထဲမှ ကြားရသော အသံတွင်ပင် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်နေဟန်က အထင်းသား ပေါ်လွင်နေ၏။ နှုတ်ခမ်းကို တွန့် ကွေး၍ ပိုပြီး ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီလူ အပြောတော့တော်တော်ကြီးတာပဲ။

“ကျွန်မက ဒီခြောက်လလုံး အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ဘဲ နေမယ် ဆိုရင်ကော”

“မင်း မနေနိုင်ပါဘူးကွာ၊ နိုင်ငံခြားပြန်ရောက်ရင် တင်ရမယ့် တွဲယူစာတမ်းအတွက် ဒီမှာ သွားစရာလုပ်စရာတွေ အများကြီး ရှိတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိထားတယ်။ ပြီးတော့ အချိန်လေး ရတုန်းမှာ တတ်နိုင်သမျှ လည်ဖို့ပတ်ဖို့တွေ မင်း စိစပ်ထား တာလည်း ကိုယ်သိပါတယ်”

သူက သေချာနေသော အသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။ ဒီလူကို အလွယ်နှင့်တော့ အနိုင်ရလိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း ပျိုး သဘောပေါက် လိုက်၏။ သို့သော် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နောက်ဆုံးတွင် အနိုင်ရသူမှာ သူမသာလျှင် ဖြစ်ရပေမည်။

“ကောင်းပြီလေ... အဲဒါဆို ရှင့်ကို ကျွန်မက တွေ့အောင် ရှာနိုင်ပြီဆိုရင်တော့ ကျွန်မ နိုင်ပြီပေါ့... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အာရုံထဲတွင် အကြိတ်အနယ် ရင်ဆိုင်ရမည့် စိန်ခေါ်မှု တစ်ခု အား စတင် တာလွတ်လိုက်သည့်သဖွယ် ထင်ယောင်နေမိ၏။

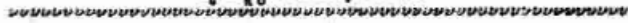
စိတ်ဓာတ်တက်ကြွစရာ၊ ပြီးကော့ ရင်ခုတ်ဘုန်လှုပ်စရာတွေ အပြည့်နှင့် လှိုက်မောလို့... တခြား ဖြစ်ရပ်များစွာနှင့် ခြားနား၍ နေသည်က ဒီပွဲမှာ ပါဝင်သူက စုစုပေါင်းမှ နှစ်ယောက်ထဲ။ ပရိသတ် ကလည်း သူတို့၊ အနိုင်အရှုံး ဆုံးဖြတ်ရမှာကလည်း သူတို့၊ သို့သော် ဘယ်သူကမှတော့ အလျှော့ပေးလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

“ဒါနဲ့ နိုင်ရင် ဘာဖြစ်မှာလဲ၊ ရှုံးရင်ရော ဘာဖြစ်မှာလဲ”

“ကိုယ်ကတော့ မင်းကို နိုင်ချင်ရုံတင်ပါပဲ၊ မင်းထက် ကိုယ်က

ချစ်သူပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

ပိုသာကြောင်း ပြလိုက်ချင်တာ သက်သက်ပဲ၊ တခြားတော့ ကိုယ်နိုင်လည်း မင်းကို ဘာမှ မလုပ်ချင်ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ စိန်ခေါ်ပွဲဆိုတော့ လောင်းကြေးတစ်ခုခု တော့ ထားရမှာပေါ့”

“ဘယ်လို လောင်းကြေးထားကြမလဲ”

“မင်းပဲ ရွေးပါ။ နှုံးရင် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတာ မင်းပဲ စဉ်းစားပေါ့” သူကတော့ သူ့ကိုယ်သူ နိုင်မည်ဟု အပိုင်တွက်၍ ဖျိုးအား စဉ်းစားခိုင်းနေချေပြီ။

ဖျိုးကလည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်သာ နိုင်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထား၏။ ထို့ကြောင့် သူ မလုပ်ချင်ဆုံးဖြစ်မည့် အလုပ်တစ်ခုကို အပြေးအလွှား စဉ်းစားလိုက်သည်။

“နှုံးတဲ့လူက နိုင်တဲ့သူရဲ့ ရှေ့မှာ ခွေးထောက်ပြီး ကိုယ်ညှပ်ပါတယ် လို့ ဝန်ခံကြေးလေ၊ ဘယ်နှယ်လဲ၊ ရှင် လုပ်ရဲရဲ့လား”

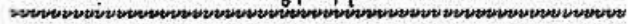
“မင်းကိုသာ ကိုယ်က ပြန်မေးရမှာပါ။ မင်းကရော အဲဒီလို လုပ်ရဲလို့လား”

“အို... နှုံးရင်တော့ လုပ်ရဲရမှာပေါ့ရှင်။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ဘဝမှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မနှုံးခဲ့ဖူးဘူးရှင်၊ နှုံးမယ်လို့ ထင်ရတဲ့ကိစ္စ တစ်ရပ်ကိုလည်း ကျွန်မ ဘယ်တော့မှ အံစ မလုပ်ဘူး”

“အဲဒါဆို ကောင်းပါလေရဲ့ကွာ၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒီလို လူမျိုးနဲ့ မှ ယှဉ်ချင်တာ”

“ဟုတ်ပြီလေ၊ ရှင့်အစွမ်း ဘယ်လောက်ရှိသလဲဆိုတာ ကြည့်

သွန်းနေစဉ်

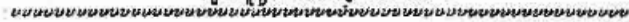
ကြသေးတာပေါ့”

“စိတ်ချ၊ မင်းတွေ့ရစေမယ်”

ထို့နောက် နှစ်ဖက်စလုံးပင် ပြိုင်တူ ဖုန်းချလိုက်ကြ၏။

ပြိုင်ပွဲကတော့ စခဲ့လေပြီ။ ဘယ်သူနိုင်မလဲ ဘယ်သူ နှုံးမလဲ ဒါကိုတော့ လက်တွေ့ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းကသာ အဆုံးအဖြတ် ပေးပေလိမ့် မည်။

“ဟင်... နင်တို့ဟာကလည်း တစ်မျိုးပါပဲလား ပျိုးရယ်”
သူငယ်ချင်း မေနှယ်ဦးက စကားသံတီးတိုးဖြင့် မှတ်ချက်ပြု
သည်။ ၎င်း၏ ပိုင်းစက်စက် မျက်လုံးလေးများ တောက်ပနေသည်ကို
မြင်ရ၏။ ပျိုးတို့ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အကြောင်းစုံကို ထိုသူငယ်ချင်းအား
ပြန်လည် ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဘာလဲ... ရယ်စရာကောင်းနေလို့လား”

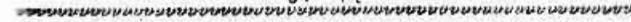
“ဟင့်အင်း ထူးဆန်းနေလို့”

“ဘာမှ ထူးဆန်းစရာ မရှိပါဘူးဟာ။ တကယ်တော့ ဝါဟာ
ကစားနည်း တစ်မျိုးလို့ပါပဲ။ တို့ ငယ်ငယ်တုန်းက ကစားခဲ့ကြ
သလိုပေါ့။ တစ်ယောက်ဖွက်ထားတဲ့ အရာကို တစ်ယောက်က
တွေ့အောင် ရှာရမယ်။ ဝါပေမယ့် ဖွက်တဲ့သူက သူ့ကိုယ်သူ
ဖွက်မှာဖြစ်တဲ့အတွက် ဒီကိစ္စဟာ နည်းနည်း ပိုကြီးပြီး မဆို
စလောက် ပိုရှုပ်ထွေးနေမှာ တစ်ခုပဲ ကွာပါတယ်”

မေနှယ်ဦး၏ မျက်နှာပေါ်မှ ဖုံးထွားဆန်းနေဟန်မှာ မပြယ်
သေးပါ။

“နင်က ရှာပြီး သူက နင်မတွေ့အောင် ရှောင်ရမှာပေါ့ ဟုတ်
လား ပျိုး”

“ဟုတ်တယ်... မနက်ဖြန်ကစပြီး ငါ သွားတဲ့ ထူးထူးခြားခြား
နေရာတွေတိုင်းမှာ ငါမလာခင် သူ အမြဲကြိုရောက်နေလိမ့်
မယ်။ ပြီးတော့ ငါမတွေ့အောင်လည်း ကပ်ပြီး သူရှောင်သွား
လိမ့်မယ်”

“ဒီတိုင်းဆို နောက်ပိုင်းတွေမှာ ပိုပြီးတောင် ထူးဆန်းတဲ့သူ
စရာတွေ တွေ့ရလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်။ ဘယ်လိုလုပ်ပြီးများ
နင်က အဲဒီလူနဲ့ တွေ့ခဲ့ကြတာလဲ”

“ဖုန်းထဲက တစ်ဆင့် သိခဲ့ကြတာဟာ အခုထိလည်း ငါတို့ချင်း
ဖုန်းနဲ့ပဲ အဆက်အသွယ်ရှိတာ”

မေနှယ်ဦးက တော်တော်လေး စိတ်ဝင်စားနေပုံရ၏။ ပျိုးစကား
ဆုံးသည်နှင့်ပင် မေးခွန်းတစ်ခုက ချက်ချင်း ထပ်လာသည်။

“သူက စပြီး ဖုန်းဆက်ခဲ့တာလား”

“အေး ဟုတ်တယ်”

ထိုစဉ်ကတော့ ဘာရယ်မဟုတ်ဘဲ ပျိုး ဖုန်းပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့ပါ
သည်။ အစက သူ့ကို ဖုန်းသူရဲများလားဟုပင် ထင်မိသေး၏။ သူ၏
တလေးတနက် စကားပြောဟန်ကြောင့်သာ ဖုန်း မချပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။
ပြီးတော့ သူက စိတ်ဝင်စားဖို့လည်း ကောင်းသည်လေ။

“သူက အစကတည်းက ထူးခြားတာဟာ...၊ အဲဒီအချိန်က
တည်းက ငါ့အကြောင်းတွေ အကုန်လုံးနီးပါး သူက သိနေ
တယ်”

အဲဒီတုန်းက နိုင်ငံခြား တက္ကသိုလ်တစ်ခုမှ ဘွဲ့ယူပြီး ပျိုးပြန်
ရောက်လာကာစ ဖြစ်သည်။ မကြာမီ နောက်တစ်ဘွဲ့အတွက် သူမ
ပြန်သွားရန် ရှိသည်ကိုပင် ထိုကတည်းက သူ ကြိုသိနေခဲ့၏။

“ဟုတ်လား။ ဘာလို့များ နင့်အကြောင်းတွေ သူ စုံစမ်းထားရ
တာလဲ မသိဘူးနော်”

ချစ်သူပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

“ငါက ဘယ်လို မိန်းမလဲဆိုတာ သိချင်လို့တဲ့ဟ၊ ဒါပေမယ့် အကောင်းသဘောနဲ့ သိချင်တာတော့ မဟုတ်ဘူး”

မေနှယ်ဦးမှာ ပို၍ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်။ ဖျိုးက စကားကို ဆက်ပြောလိုက်၏။

...သူက ငါ့ကိုရန်ငြိုးရှိုတယ်လေ၊ အဲဒါကြောင့်စိတ်ဝင်စားတာ”

“ရန်ငြိုးရှိုတယ်!”

“ဟုတ်တယ်၊ သူနဲ့ငါ့ကို စီစဉ်ပေးဖို့ လူကြီးတွေချင်း ပြောဆိုဖူး ကြသေးတယ်တဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ငါက ငြင်းလိုက်တယ်လို့ ပြော တာပဲ။ အဲဒါကြောင့် ငါ့ကို သူ အငြိုးလည်းထားတယ်။ ပြီးတော့ နည်းနည်းချိုးချင်ပုံလည်း ရတယ်”

“အဲဒါဆို သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ နင် သိရမှာပေါ့!”

“ဟေ့အေး မသိဘူးဟ၊ မေမေတို့ ငါနဲ့ စီစဉ်ဖို့ လုပ်ဖူးတာ သုံးယောက်ပဲ ရှိတယ်။ အဲဒီသုံးယောက်လုံးက သူ မဟုတ်နိုင် ဘူး။ နောက်ပြီး ငါ့မိဘတွေက ရှေးဆန်တော့ စပ်ဟပ်ကြ တာတို့၊ စကားကမ်းလှမ်းကြတာတို့တွေက သူတို့ လူကြီးချင်း ရှုပ်ယှက်နေတာပဲဟ၊ ငါလည်း ထုံးစံအတိုင်း အကုန်ငြင်းခဲ့တာ ချည်းပေါ့။ ဒါပေမယ့် အဲဒီထဲမှာ သူ ဖြစ်နိုင်လောက်တဲ့ လူကို တော့ ငါ မတွေ့မိဘူး။ ငါ့မိဘတွေ မေးကြည့်တော့လည်း သူတို့ က ငါ့လောက်တောင် လူတွေကို မှတ်မိတော့တာ မဟုတ် ဘူးဟ”

မေနှယ်ဦးက သက်ပြင်းချသည်။ ပြီးတော့...

သွန်းနေစဉ်

“အဲဒါဆို နင့်ဟာက မလွယ်ဘူးပဲဟ”

မလွယ်တာကတော့ တကယ်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဖျိုးက လည်း ထိုသို့ မလွယ်၍ပင် ဒီကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားနေရခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမအကြိမ် စ၍ ဖုန်းဆက်စဉ်ကတည်းကလည်း တစ်ဖက် က သူမကို အကဲစမ်းချင်နေမှန်း သိသဖြင့်သာ တမင်စကားတွေ အပြိုင်ပြန်ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

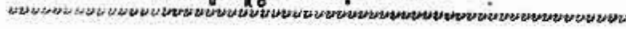
နောက် ထိုတစ်ကြိမ်တည်းနှင့်ပင် နှစ်ယောက်လုံး အချင်းချင်း စိတ်ဝင်စားသွားကြ၏။ ပြီးတော့ မာနတရားချင်း ထိပါးမိပြီး မခံချင်လည်း ဖြစ်သွားကြသည်။

နဂိုကတည်းက မိဘတွေ စီစဉ်ပေးသည့် ကိစ္စတွင် သူ့ကို ငြင်းထားခံရသဖြင့် အညှိုးနှင့် ဆက်သွယ်ခဲ့သော တစ်ဖက်လူမှာတော့ ဝိုဆိုးသည်ပေါ့။

ထို့ကြောင့်ပင် မာနတွေချင်း ပြိုင်ရင်း စကားတွေချင်း ထေ့ငေါ့ ရင်းဖြင့် တစ်ကြိမ်တည်းဖြင့် အဆုံးသတ်သွားမည် ထင်ခဲ့သော ဖုန်းဆက်မှုမှာ နောက်ထပ် အကြိမ်ပေါင်းများစွာကို ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့၏။ ထိုမှ နောက်ဆုံး ယခုလို အခြေအနေအထိ ဆိုက်ရောက်လာရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အဲဒီကနေ ဒီပြိုင်ဖို့ ကိစ္စဆီကိုရော ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက် လာရတာလဲ”

“ငါတို့က နဂိုကတည်းက စကားတွေချင်း ပြိုင်နေကြတာပဲလေ၊ နောက်တော့ ငါ သူ့ကို ဘယ်သူမှန်း မသိတဲ့အကြောင်း ပြောမိ

ကြရာကနေ စပြီး သူ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ ငါတွေ့အောင် ရှာဖွေ
ဖြစ်လာတာ။ အဲဒီကနေတစ်ဆင့် ဒီလိုပြိုင်ကြဖို့ဆီ ရောက်လာ
တာပေါ့ဟာ”

တကယ်တော့ မခံချင်စိတ်တွေက စတင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

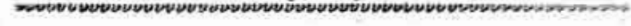
သူ့ကို ဘယ်သူမှန်း မသိသေးသည်ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ သူက
ပျိုးကို ခန့်သလိုလို ပြော၏။ ရှင်က ဖုန်းသရဲလို လုပ်နေတာကိုး ကျွန်မ
ဘယ်သိပါ့မလဲလို့ ပျိုး တုံ့ပြန်တော့ သူ ရှုဖူးရှုဖူးရှား ဖြစ်သွားသည်။
ဒါပေမယ့် မင်းမသိဘူး မဟုတ်လား တဲ့။

ပြီးတော့ ပျိုး ပြန်မပြောရသေးခင်တွင် သူကပင် ဆက်၍၊
ကိုယ်သာ လူလုံးထွက် မပြုရင် ကိုယ် ဘယ်သူဆိုတာ မင်းတစ်သက်
လုံး သိရမှာ မဟုတ်ဘူး ဆို၏။ ပျိုးမခံနိုင်တော့။ သူ့ကို စိန်ခေါ်လိုက်
သည်။ ကျွန်မ မလုပ်နိုင်တဲ့အရာ ဘာမှမရှိဘူးရှင် ဆိုသော စကား
ကိုလည်း အသေအချာ ပြောလိုက်၏။

ထို့နောက်မှာတော့ တစ်ယောက် တစ်ခွန်းဖြင့်ပင် စကားတွေ
အတော်ကျွံကျွန် ကြပါတော့သည်။ ဘယ်သူမှလည်း နောက်ဆုတ်ဖို့
မကြိုးစား။ ပုန်းရှောင်သူနှင့် ရှာဖွေသူတို့မှာ ထိုသို့ဖြင့်ပင် နောက်ဆုံး၌
ထူးဆန်းသော စိန်ခေါ်မှု တစ်ခုဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့ကြပါတော့သည်။

“နင်တို့ကိစ္စက စိတ်ဝင်စားဖို့တော့ အတော်ကောင်းတယ်ဟာ၊
လိုအပ်ရင် ငါတောင် ဝင်ကူညီချင်တယ်”

“ဟာ... အဲဒါတော့ စိတ်ချ၊ ငါ နင်တို့ဆီက အကူအညီကို
တော့ ကျိန်းသေယူရမှာ၊ နင်တင်မကဘူး၊ တခြားသူငယ်ချင်း

တွေ့တောင် ပါချင်ပါရဦးမှာ”

ပျိုးက တွေးဆရင်း ပြန်ပြောလိုက်သည်။ မေနှယ်ဦး၏ မျက်နှာ
မှာ အံ့ဩဟန်မှ ပြီးယောင်သန်း၍ လာ၏။

“အေးလေ၊ ရှုံးရင်လည်း ဘာမှထိခိုက်မှာမှ မဟုတ်တာ၊
နင်တို့ရဲ့ ပြိုင်ပုံက တွေးကြည့်ရင် ပျော်စရာကြီးပဲ”

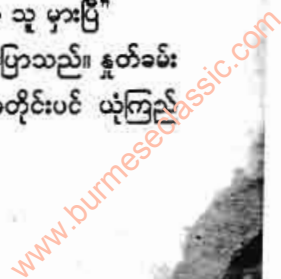
“နဲ့ရင်တော့ ထိခိုက်တာပေါ့ဟာ၊ မာနကြီးတဲ့ လူတွေအတွက်က
ဒူးထောက်ဖို့ဆိုတာ သေဖို့ထက်တောင် ပိုကြောက်စရာ
ကောင်းသေးတယ်။ ဒါပေမယ့် နင် မပူပါနဲ့၊ ငါပဲ ကျိန်းသေ
နိုင်မှာပါ”

“ဘာလဲ နင့်မှာ နိုင်စရာ အကွက်ကောင်းတွေ့ထားလို့လား”
မေနှယ်ဦးက အားတက်သရော ဖြစ်သွား၏။ ပြုံးရင်း ပျိုး
ခေါင်းခါပြလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်၊ အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ အခုကိစ္စက
ဉာဏ်ရည်ချင်း ပြိုင်ရမှာလေ၊ ဒီလူ ငါ့ထက်တော့ ဉာဏ်ရည်
သာနိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူး”

“ဟုတ်တယ်နော်၊ နင်က တက္ကသိုလ်အားလုံးရဲ့ စစ်တုရင်
ချန်ပီယံတောင် ဖြစ်ခဲ့သေးတာပဲ၊ ပြီးတော့ အိုင်ကျူ အရမ်းမြင့်
တယ်ဆိုပြီးလည်း ပြောကြတယ်။ နင်နဲ့မှ ဒီလို ဉာဏ်ချင်း
ယှဉ်ရမယ့်ကိစ္စမျိုးကို လာပြိုင်မိတာတော့ သူ မှားပြီ”

မေနှယ်ဦးက ပျိုးကို အထင်တကြီးနှင့် ပြောသည်။ နှုတ်ခမ်း
တွန့်ကွေးပြုံးရင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ယုံကြည်

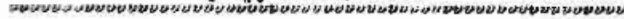
နေမိ၏။ တစ်ယောက်တည်း ရေရွတ်ရင်းနှင့် ခပ်တိုးတိုး စကား
တစ်ခွန်းကိုပင် ဆိုလိုက်မိသည်။

“သူ... ငါ့ဆီ ချဉ်းကပ်လာပုံကသာ နည်းနည်း ထူးခြားပေမယ့်
တကယ်တမ်း ပြိုင်တဲ့အခါမှာတော့ ငါ့ကို သိပ်အဆန်းတကြယ်
ကြီး ဖြစ်အောင် သူ လုပ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူး”

သို့သော် ထိုစကားမှားယွင်းကြောင်းကိုတော့ မကြာမီမှာပင်
ပျိုး သိလိုက်ရပါသည်။ ယှဉ်ပြိုင်ရန် သဘောတူအပြီး၌ ပထမဆုံး
သူမ အပြင်ထွက်စဉ်တွင် ဖြစ်၏။

အပြန်အလှန်ကျယ်တဲ့
ဟောဒီလောကမှာ...
အပြင်တွေ့ဖောက်မှား
အာရုံစေ့ပြားတတ်တကြားမှာ...
ချစ်သူ
မင်း ငါ့ကို တွေ့အောင် ရှာခိုင်းရင်ရှာ!

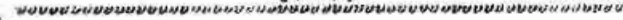

အမှန်အားဖြင့်ဆိုလျှင်တော့ စာကြည့်တိုက်သို့ လာရခြင်းသည် ပျိုအတွက် မည်သို့မျှ ထူးခြားသော ကိစ္စတစ်ရပ်မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ဘာကိုမှ ဂရုမထားဖြစ်ဘဲနှင့် သူမ စာကြည့်တိုက်ထဲ ဝင်ရောက်လာခဲ့၏။

နံနက်ခင်း အတော်စောသေးသဖြင့် စာကြည့်တိုက်၌ လူရှင်းနေလေသည်။ ကောင်တာစားပွဲ၏ နောက်ဘက်၌ စာကြည့်တိုက် ဝန်ထမ်းကြီးနှင့် သူ့ရှေ့တွင် စာအုပ်ငှားနေသူ နှစ်ယောက်မှ လွဲ၍ တစ်ပါးသောသူများ မရှိ။

ပျိုဝင်လာသည်ကို မြင်သည့်အခါ ငှားရမ်းသည့် စာအုပ်များကို စာရင်းရေးသွင်းနေရာမှ ဝန်ထမ်းကြီးက လှမ်း၍ နှုတ်ဆက်သည်။

“ဟော... သမီး ဒီနေ့ တယ်စောပါလား”

“ဟုတ်တယ် ဦးလေးရေ စာအုပ်ရှာလို့ ကောင်းအောင် လူရှင်းတဲ့အချိန်ကို ရွေးလာတာ”

“ဟုတ်လား၊ ဒါနဲ့ သမီး ဟိုကို ပြန်သွားဖို့ကရော နီးပြီလား”

“အင်း... နောက်ထပ်ခြောက်လလောက်တော့ ကြာဦးမယ်နဲ့ တူတယ်”

သူတို့စကားပြောနေစဉ်မှာပင် စာအုပ်လာငှားနေသူ နှစ်ယောက်မှာ စာရင်းသွင်းပြီးသွားသဖြင့် စာအုပ်ကိုယ်စီယူကာ ထွက်သွားကြ၏။ ပျိုအားနှုတ်ဆက်ပြီးသည့်နောက် ဝန်ထမ်းကြီးမှာလဲ နှုတ်တမ်းစာအုပ်ကို ဖွင့်၍ အလုပ်များ ဆက်လုပ်နေလေသည်။

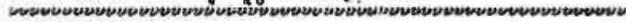
ထိုအခါ စာကြည့်တိုက်တွင် လှုပ်ရှားနေသူဆို၍ ပျိုတစ်ယောက်ထဲသာ ရှိတော့သလို ဖြစ်သွားသည်။ ခပ်ဖြည်းဖြည်းပင် စာအုပ်စင်တန်းများဘက် ပျိုးလျှောက်သွားလိုက်၏။

ဤစာကြည့်တိုက်မှာ ပျိုးအတွက် အလွန်ပင် ရင်းနှီးနေသော နေရာတစ်ခုဖြစ်သည်။ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝ တစ်လျှောက်၌ ဤနေရာသို့ အကြိမ်ပေါင်းများစွာပင် ရောက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤနေရာ၏ တစ်လက်မချင်းကို ပျိုး ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေ၏။ အဖန်တလဲလဲ အသုံးပြုခဲ့ဖူးသော နေရာဖြစ်သဖြင့်လည်း ဘယ်လိုစာအုပ်မျိုးကို ဘယ်နေရာမှာထားတတ်သလဲ ဆိုတာကအစ သူမ အတိအကျ သိနေလေသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် စာအုပ်စင်တန်းနား ရောက်သည်အထိ ပျိုးစိတ်ထဲ မည်သို့မျှ ဆန်းပြားသော ခံစားမှု ဖြစ်ပေါ်မလာခြင်းပင်...။

စာအုပ်အားလုံးမှာ သူမ မြင်တွေ့ဖူးနေကျဖြစ်ပြီး ထိုအတိုင်း

တချို့ကို သူမ ဖတ်ရှုပြီး ဖြစ်သည်။ အများစုမှာတော့ အကြမ်းသဘော သူမ ကြည့်ရှုခဲ့ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

ယနေ့ သူမငှားရမ်းလိုသော စာအုပ်မှာလဲ သူမ ဖတ်ရှုခဲ့ပြီးသား ပင်။ စာတစ်အုပ်လုံးကို သူမအလွတ်နိုးပါးအထိ မှတ်မိနေ၏။

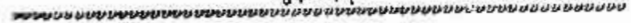
သို့သော် သူမ တင်ရမည့်ဖြစ်သော စာတမ်းနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ် သက်နေသဖြင့် အရေးကြီးသည့် အချက်များ မေ့လျော့ မကျန်ရစ်ရ အောင် ပြန်ဖတ်လိုခြင်း ဖြစ်၏။

သူမ လိုချင်သည့် စာအုပ်နေရာကို အတိအကျ သိသော်လည်း တခြားစာအုပ်စင်တန်းများဘက်သို့သာ အရင် ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက် ကြည့်နေလိုက်သည်။ အသစ်ရောက်လာသော စာအုပ်ဟူ၍ များများ စားစား မတွေ့ရပါ။ စာအုပ်အချို့ကို ဟိုလှန်ကြည့် ဒီလှန်ကြည့် လုပ်ပြီးမှ သူမ ဆက်လျှောက်လာခဲ့၏။

လက်မှာနာရီကို ငွံကြည့်လိုက်သည်။ ၉-နာရီထိုးပြီး ၅-မိနစ် တိတိ အချိန်ကို ညွှန်ပြနေ၏။ ဒီကအပြန်တွင် စာတမ်းကိစ္စအတွက် ပါမောက္ခနှင့် သွားတွေ့ရန်သာ ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် အချိန်နည်းနည်းရ သေးသည်။ ဘာလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲ စဉ်းစားကြည့်မိ၏။

သို့သော် အချိန်မှာ ကိုးလို့ကန့်လန့် ဖြစ်နေသဖြင့် ဘယ်သွားရန် မှ အဆင်မပြေ။ နောက်ဆုံး စာအုပ်ငှားစရာရှိတာသာ မြန်မြန်ငှား လိုက်ရန် တွေးမိ၏။

အကယ်၍ 'ထိုအရာ'ကြောင့်သာ မဟုတ်ပါက ဒီကပြီးလျှင် တစ်နေရာရာသို့ ပျိုး ကျိန်းသေ သွားလည်ပတ်မိမည်သာ ဖြစ်၏။

'ထိုအရာ'သည် ပျိုး ငှားရမ်းမည်ဖြစ်သော စာအုပ်ထဲတွင် အသင့်စောင့်၍ နေ၏။ ပြီးတော့ ပျိုးကို ထိတ်လန့်သွားစေရန် အစွမ်း သတ္တိများအပြည့် ပိုင်ဆိုင်၍နေသည်။

နလုံးသားတည့်တည့်သို့ ထိုးစိုက်ရန် မှောင်ရိပ်ကွယ်ချောင်း မြောင်းနေသော ဓားတစ်ချောင်း ပမာပင်။ ပျိုးကတော့ ဘာကိုမှ ကြိုမသိသူပီပီ ခပ်အေးအေးပင် စာအုပ်ကို ယူဆောင်ခဲ့မိပါသည်။

ထားနေကျနေရာ၌ပင် ငှားလိုသော စာအုပ်အား ပျိုး တွေ့ရ ၏။ ထိုစာအုပ်ကလေး၏အတွင်းစာမျက်နှာတို့ ကြားတွင် အနည်းငယ် ပွယောင်ယောင်း ဖြစ်နေကြောင်း၊ ထိုစာအုပ်ကလေးသည် တခြား စာအုပ်များထက် မဆိုစလောက်လေး ရှေ့သို့ ထွက်နေကြောင်း... တို့ကိုမူ ပျိုး လုံးဝသတိမပြုမိလိုက်ပါ။

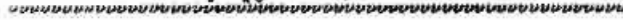
ခပ်အေးအေးပင် စာအုပ်ကို ယူဆောင်လာခဲ့ပြီး စာကြည့် တိုက်ဝန်ထမ်းကြီးကို ပေးအပ်လိုက်၏။ သူက ထိုစာအုပ်၏ အမည် အား စာရင်းရေးသွင်းမှတ်သားပြီးနောက် စာအုပ်ပထမဆုံး စာမျက်နှာ တွင်လည်း လှန်လျှောရေးမှတ်လိုက်ပြီး ပျိုးအား ပြန်၍ ပေးသည်။

"ဒီ စာအုပ်ပဲ ငှားတော့မလို့လား သမီး"

"ဟုတ်တယ် ဦးလေးဇေ၊ ဒီတစ်ခါတော့ စာအုပ်တွေ သိပ် မဖတ်နိုင်တော့ဘူး။ ဒီတစ်အုပ်တောင် စာတမ်းအတွက်လိုလို့ ငှားရတာ"

စာအုပ်တွေ လောဘတကြီး ဖတ်တတ်မှန်း သိနေသဖြင့် စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းကြီးက ထိုသို့မေးခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“ဪ ဘာလဲ လေ့လာစရာတွေ အတော်များနေလို့လား”
“ဟင်း ဟင်း မဟုတ်ဘူး ဦးရေ လည်စရာ ပတ်စရာတွေ များ
နေလို့၊ ဒီမှာ နေရခိုက်လေးမှာ ဟိုသွားချင် ဒီသွားချင်တွေက
များနေတယ်။ အဲဒါကြောင့် စာအုပ်တွေ သိပ်မဖတ်ဖြစ်တော့
တာ”

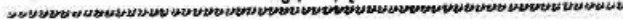
ပျိုစကားကို ကြားသည့်အခါ ထိုဦးလေးကြီးက ရယ်သည်။
ပျိုလည်းလိုက်ရယ်မိရင်း ၎င်းအား နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်လာခဲ့၏။
လက်ထဲတွင်တော့ စာအုပ်လေးကို ကိုင်လာလျက်။ ကားပေါ်ရောက်
သည်အထိ ထိုစာအုပ်ကို ဖွင့်မိရန် စိတ်မကူးဖြစ်သေးပါ။

အလွယ်တကူပင် ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်သို့ စာအုပ်ကို တင်
လိုက်ပြီး ကားကို မောင်းရန် ပြင်လိုက်သည်။ သို့သော် ဖြစ်သလို
တင်လိုက်ခြင်းဖြစ်၍ စာအုပ်သည် ဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ် တစ်စွန်းတစ်စသာ
တင်မိသွားသည်။ ကားစက်ကို စတင်၍ နှိုးလိုက်စဉ်မှာပင် တုန်ခါမှု
ဖြင့် စာအုပ်မှာ လျှောကာ ပြုတ်ကျလာ၏။

ဂီယာထိုးရင်း စာအုပ်ကလေးကို ငုံ့၍ ကောက်လိုက်သည်။
သို့သော် လက်သည် လေထဲတွင်ပင် လမ်းကြောင်း ပြောင်းသွားရ၏။
စာအုပ်အတွင်းမှ တစ်စွန်းတစ်စ ပေါ်ထွက်နေသော အပြာရောင်
စက္ကူစွန်းလေး တစ်ခုအား မြင်လိုက်ရ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သိချင်စိတ်ဖြင့် ဆွဲယူလိုက်စဉ်မှာပင် ထိုအရာသည် စာရွက်
ခေါက်ကလေး တစ်ခု ဖြစ်မှန်း သိသွားခဲ့၏။

ထင်မှတ်မထားသော အရာဖြစ်၍ အံ့ဩသွားရသည်။

သို့သော် ရင်ထဲ၌ စူးစမ်းလိုစိတ်တို့ ရှိနေသော်လည်း အလွန်
အမင်း ရင်ခုန်လှုပ်ရှားခြင်းတော့ မဖြစ်မိသေးပါ။ ဤစာရွက်ခေါက်
ကလေးသည် သူမနှင့် ပတ်သက်မှု ရှိနေလိမ့်မည်ဟု မထင်မိခဲ့။
ရှေ့ကစာအုပ်ငှားထားသူ တစ်ယောက်ယောက်ထံမှ ပါလာခြင်း
ဖြစ်မည်ဟုသာ တွေးလိုက်မိသည်။ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖွင့်လိုက်
သောအခါ ညီညာထင်ရှားသော လက်ရေးလက်သားကို တွေ့လိုက်
ရ၏။ စာက ခပ်တိုတိုပင် ဖြစ်သည်။

အခုက စပြီး၊ မင်းမတိုင်ခင်လေးတင်
မင်းသွားမယ့်နေရာကို... ကိုယ်ရောက်ခဲ့ပြီနော်
ပွဲစပြီပေါ့ ဟုတ်လား၊ တွေ့အောင်သာ ရှာပေတော့

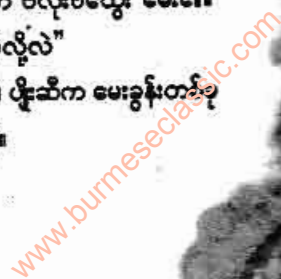
နေသော်

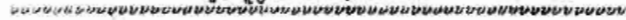
စာကို ဖတ်၍ ဆုံးဆုံးချင်းမှာပင် ကားကို ချက်ချင်း စက်သတ်
လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကားပေါ်မှ အမြန်ဆင်းပြီး စာကြည့်တိုက်ထဲ
ပြန်ဝင်လိုက်၏။ စာကြည့်တိုက်အတွင်းတွင်တော့ ခုနကအတိုင်း
လူရှင်းနေဆဲ ဖြစ်သည်။

ရုတ်တရက် ပြန်ပြေးဝင်လာသော ပျိုကို အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့်
မော့ကြည့်ရင်း စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းကြီးက ဗလုံးဗထွေး မေး၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် သမီး၊ ဘာကျန်ခဲ့လို့လဲ”

၎င်း၏ အမေးကို ပြန်မဖြေနိုင်သေးပါ။ ပျိုဆီက မေးခွန်းတစ်ခု
သာ အမောတကော ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

"ကျွန်မ မတိုင်ခင် ဒီကို ဘယ်သူတွေ လာသွားသေးလဲဟင် ဦးလေး"

ဝန်ထမ်းကြီးက စကားကို ရုတ်တရက် ရှင်းပုံမပေါ်...

"ဟင်... ဘာကိုပြောတာလဲ"

"ဒီကို ကျွန်မရောက်ခင်က ဘယ်သူတွေ လာကြသေးလဲလို့ မေးတာ"

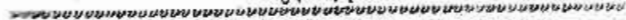
ဝန်ထမ်းကြီးမှာ နည်းနည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေ၏။
ဇောစဉ်းစားပြီးမှ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ရင်း...

"ဘယ်သူမှ ထူးထူးခြားခြား မလာပါဘူး။ ဟို... သမီးနဲ့ ဆုံ လိုက်တဲ့ ကောင်လေး နှစ်ယောက်တော့ ရှိတယ်။ သူတို့ကို တော့ သမီးလည်း မြင်လိုက်သားပဲ။ ဒီပြင်တော့ ဘာမှ ထူးခြား တာ မရှိပါဘူး"

စာကို လာထားသွားသူမှာ ထိုကောင်လေး နှစ်ယောက်ထဲက တော့ ဖြစ်နိုင်ဟန် မတူပါ။ သို့သော် သေချာပေါက်တော့လဲ ပြော၍ မရ။ အခုအတိုင်းဆိုလျှင် ပျိုး မလာခင်လေး၌ ဒီကိုရောက်ခဲ့သူမှာ ထိုနှစ်ယောက်သာ ရှိသဖြင့် သံသယဖြစ်စရာတွေက ထိုနှစ်ယောက် ဆီသာ ဦးတည်နေ၏။

ပျိုး စိတ်ထဲ ဘဝင်မကျဖြစ်နေတာက ထိုမျှ ခိုးရှင်းနေခြင်းကိုပဲ ဖြစ်သည်။ အခုတော့ အဲဒီနှစ်ယောက် ဘယ်သူလဲဟု စုံစမ်းလိုက်လျှင် ကိစ္စပြတ်နေ၏။

ပျိုးနှင့် ဉာဏ်ရည်ချင်း ယှဉ်နိုင်သည့် တစ်ဖက်လူမှာ အခုလို

ခွဲမစခင်က နိဂုံးချုပ်နေသော အလုပ်မျိုးကို လုပ်လိမ့်မည် မထင်ပါ။ ကောင်လေး နှစ်ယောက်နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့လျှင် လမ်းလွဲတော့ မည်မှန်း ပျိုး ရင်ထဲက သိနေ၏။

ထိုနှစ်ယောက် ထိုအချိန်၌ ရောက်လာခြင်းမှာ မတော်တဆ သာ ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ဒါမှမဟုတ် ပျိုးကို လမ်းလွဲလိုက်မိစေရန် တစ်ဖက်လူက တမင်စီမံထားခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ထိုနှစ်ယောက်မှာ ပျိုးသိချင်နေသော 'သူ ဘယ်သူလဲ' ဆိုသည့် အဖြေကို ပြေလည်နိုင်စရာ မရှိ။

သူသည် ဒီကောင်လေးနှစ်ယောက် မတိုင်ခင်က ရောက်ခဲ့တာ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒါမှမဟုတ် မနေ့ညနေ စာကြည့်တိုက် မပိတ်ခင်ကပင် ပျိုးအတွက် စာကို လာထားသွားခဲ့ခြင်းလဲ ဖြစ်နိုင် သည်။

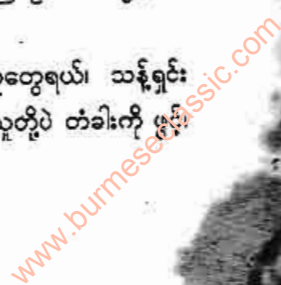
"ဒီစာကြည့်တိုက်ထဲကို ဦးလေးက အရင်ဆုံး ရောက်တာလား ဟင်"

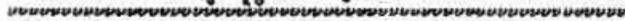
အံ့ဩနေဟန်ရှိသော်လည်း စာကြည့်တိုက် ဝန်ထမ်းကြီးမှာ သူမအမေးကို ကျကျနန ပြန်ဖြေပါသည်။

"ဟုတ်တာပေါ့"

"ဒါဆို ဒီစာကြည့်တိုက် တံခါးတွေကိုလည်း ဦးလေးပဲ ဖွင့်တာ ပေါ့"

"အဲဒါကတော့ ဒီမှာလုံခြုံရေး လုပ်တဲ့သူတွေရယ်။ သန့်ရှင်း ရေးလုပ်တဲ့ သူတွေရယ် ရှိတယ်လေ။ သူတို့ပဲ တံခါးကို ဖွင့်"

တံမြက်စည်းတွေလှည်းပြီး အမှိုက်တွေ၊ ပုံတွေ ရှင်းထားကြ
တာပေါ့”

“ဒါဆို ဒီကို ဦးလေးမရောက်ခင်မှာပဲ ဒီတံခါးတွေ ဖွင့်ပြီးသား
ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်လေ”

အဲဒီလို အချိန်မှာ စာ လာထားသွားရင်လဲ ရတာပဲဟု ပျို့
တွေးနေမိသည်။

“ဒီကို ရောက်ပြီးမှရော ဦးအပြင်တွေ ဘာတွေ သွားသေး
သလား”

“ဘယ်သွားမလဲကွယို၊ သွားရင်လဲ ဒီအချိန်မှာ ဦးလေး ဘယ်
ပြန်ရောက်ပါဦးမလဲ”

“မဟုတ်ဘူး ဦးလေးရဲ့၊ ဟိုနား ဒီနားလေးတောင်မှ မသွား
ဘူးလားလို့ မေးတာ”

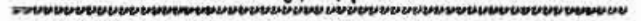
“အဲဒါကတော့ အင်း”

စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းကြီးက အတန်ငယ် စဉ်းစားနေ၏။
စဉ်းစားနေရင်းက ပျို့မျက်နှာကို လှမ်းအကဲခတ်သည်။ ဘာဖြစ်လို့များ
ဒါတွေလာမေးနေပါလိမ့်ဟု သူ သိချင်နေပုံရသည်။

သို့သော် ပါးစပ်ကတော့ ဖွင့်မမေးပါ။

...ဟိုး အိမ်သာတော့ တစ်ခေါက်သွားလိုက်သေးတယ်နဲ့တူ
တယ်။ ဟုတ်တယ်... အိမ်သာ ခဏဝင်သေးတယ်”

“အိမ်သာဝင်သေးတယ်! ဟုတ်လား၊ အချိန်တော်တော်ကြာ

သွားသလားဟင်”

“ဟင့်အင်း၊ သိပ်တော့ မကြာပါဘူး”

“အဲဒီအချိန်မှာ ဒီစာကြည့်တိုက်ကို အစောင့်ထားခဲ့သလား”

“ထားစရာမလိုဘူးလေ၊ သမီးရဲ့... အိမ်သာက ဟိုထောင့်မှာပဲ”

၎င်းညွှန်ပြသည့် နေရာကို ပျို့ ကြည့်လိုက်၏။ စာကြည့်တိုက်၏
အတွင်းဘက် အစွန်ဆုံးထောင့်နေရာမှာ ဖြစ်သည်။

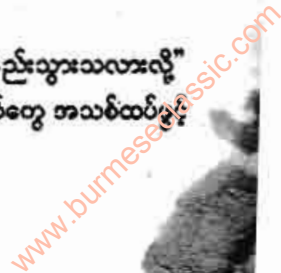
မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းကြီး ထိုထဲဝင်နေ
သော အခိုက်အတန့်သည် စာလာထားသွားဖို့ရန် အချိန်ကောင်း
ကောင်း လုံလောက်နေပါလိမ့်မည်။

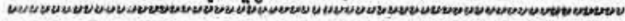
တစ်ခုသတိရလိုက်မိပြီး စာအုပ်စင်တန်းတွေဘက် ပျို့လျှောက်
သွားလိုက်မိသည်။ စိတ်ဝင်စားနေပြီဖြစ်သော စာကြည့်တိုက်ဝန်
ထမ်းကြီးကလည်း နောက်မှ လိုက်လာလေသည်။ ပျို့ငှားခဲ့သည့်
စာအုပ်ထားရာနေရာဘေးမှ စာအုပ်တွေကို ဆွဲယူကြည့်လိုက်၏။
တစ်အုပ်မှာမှ စာရွက်ညှပ်ထားတာကို မတွေ့ရ။ ဒီတိုင်းဆို သူက
ပျို့ငှားမည့် စာအုပ်ကိုပင် အတိအကျ သိနေသကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ထိုနေရာတွင်ပင် တွေးတွေးဆဆ ရပ်နေရင်းက စာအုပ်တွေကို
ငေးကြည့်နေမိသည်။ အချိန်နည်းနည်း ကြာသွားပြီး ပြန်လှည့်
ထွက်တော့ရန် ပြင်စဉ်မှာပင် တစ်စုံတစ်ရာကို သွားသတိပြုလိုက်မိ
သည်။

“ဦးလေးရေ ... ဒီမှာစာအုပ်တွေများ နည်းသွားသလားလို့”

“ဟုတ်တယ် သမီး၊ တခြားစာကြည့်တိုက်တွေ အသစ်ထပ်ပွင့်

လို့ မျှပေးလိုက်ရတယ်”

မျှပေးလိုက်သည့် စာအုပ်တွေထဲတွင် ပျိုးငှားမည့်စာအုပ်နှင့် ဘာသာရပ်ချင်း တူတာတွေ အတော်များများ ပါသွားပါလိမ့်မည်။ အခုတော့ ဟိုဘာသာရပ်မျိုး ထိုအကြောင်းအရာမျိုး ရေးထားတာ ဆို၍ ပျိုးငှားထားသည့် စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲသာ ကျန်နေခဲ့လေသည်။ စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်း ဘဝင်ကျသွားမိ၏။ သို့သော် သူက ပျိုးဖတ်ရ မည့် ဘာသာရပ်အား အတိအကျသိနေတာကိုတော့ စဉ်းစား၍ မရပါ။

စာအုပ်စင်တန်းတွေဆီမှ ပြန်ထွက်လာသည့်အခါ သိချင်စိတ် ကို မထိန်းနိုင်တော့ဟန်တူသော စာကြည့်တိုက်ဝန်ထမ်းကြီးက မေးလေသည်။

“ဘာဖြစ်လို့များ ဒါတွေမေးနေရတာလဲဟင် သမီး”

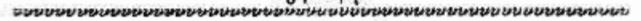
“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး ဦးရယ်၊ ကိစ္စလေးတစ်ခုရှိလို့ပါ”

“ဦးလေးနဲ့များ ဝတ်သက်နေသလား”

“ဟင်အင်း မပတ်သက်ပါဘူး နောက်ကျရင်တော့ ဒီကိစ္စကို ကျွန်မရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ အခုတော့ ဦးလေးကို ဘာမှ မေးစရာ မရှိတော့ပါဘူး”

ပြီးတော့ ပျိုး စာကြည့်တိုက်ထဲမှ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်လာ ခဲ့လိုက်သည်။ ရင်ထဲတွင် ဖြစ်နိုင်ချေပေါင်းများစွာတို့က ရှုပ်ထွေးနေ ကြ၏။ သို့သော် တစ်ခုကမှ ‘သူ ဘယ်သူလဲ’ ဆိုသည့်အဖြေကို လွယ်လွယ်ကူကူ မပေးနိုင်ကြ။

သူကလည်း ဒါကိုပင် လိုချင်နေခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

နောက်အခေါက်တွေ ကျန်သေးတာပဲလေဟု စိတ်ကိုလျော့ပြီး ကားမောင်း ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

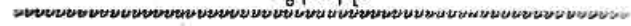
ကားဒက်ရှ်ဘုတ်ပေါ်တွင်တော့ ပဟေဠိပေါင်းများစွာကို စတင် မွေးဖွားပေးခဲ့သော စာရွက်ခေါက်လေးမှာ ပျိုးမောင်းနှင့်ခဲ့ရာ လမ်း အတိုင်း တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

ပြသချိန်ထက် အနည်းငယ်စောနေသေးသဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ၌ လူရှင်း နေလေသည်။ ပျိုးက အပေါ်ထပ် ပွဲကြည့်စင်ထဲ၌ နေရာယူထား၏။ အလယ်ဘက်ကျကျ နေရာကို သူမ ရရှိထားခြင်းဖြစ်ရာ ဘေးပတ် ပတ်လည်တွင် ထိုင်သူမရှိသေးသဖြင့် လွတ်နေသော နံတို့ကိုသာ မြင်နေရသည်။ ခုံတွေက ဘေးဘယ်ညာ၌ ညီညီညာညာ သွယ်တန်း လျက် တိတ်ဆိတ်နေကြသည်။ ရုံထဲတွင်လဲ ခပ်မျှင်မျှင် ဖွင့်ထားသည့် သီချင်းသံမှလွဲ၍ ငြိမ်သက်နေ၏။

လျှို့ဝှက်အသံဆိတ်နေသော အနီရောင် ခုံပင်လယ်ကြီး အလယ်၌ ရောက်ရှိသကဲ့သို့ ဖြစ်နေရာ သူမမှာ အလိုလိုနေရင်း စိတ် မလုံမလဲ ဖြစ်လာမိ၏။ ကျောဘက် ခဏခဏလှည့်ပြီး ဝင်ပေါက်ကို ကြည့်မိသည်။ အတန်ငယ်စီ ခြားလျက် လူတွေဝင်ဝင်လာနေကြ

သော်လည်း တစ်ယောက်စ နှစ်ယောက်စမျှသာ...

ထိုင်ဝင်လာနေသူတွေထဲမှာ သူ ပါလာနိုင်သည်လား။ မတွေ့နေ ချင်သော်လည်း သူ့အကြောင်း စိတ်ရောက်သွားမိ၏။ လိုက်လံ၍ ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံခြင်း ခံနေရသည့် သားကောင်တစ်ယောက်လို နေမထိုထိုင်မသာ ဖြစ်နေမိသည်။

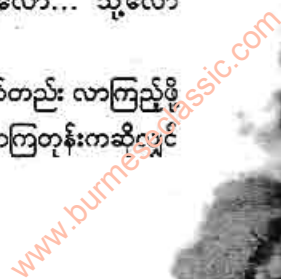
ရင်ထဲ၌ မေးခွန်းတွေသာ အစီအရီ ပေါ်လာနေ၏။ ပျိုး ရုပ်ရှင်လာကြည့်သည်ကို သူသိရဲ့လား။ သိဖို့များသည် ဟုတော့ ထင်မိသည်။ မတော်တဆ သူ့သာ ဒီရုပ်ရှင်ရုံထဲ ရောက် မလာနိုင်ခဲ့လျှင်တော့ နောက်နေ့ ဖုန်းဆက်လာသည့်အခါမှ ကောင်း ကောင်းလျှောင်ရလေဦးမည်။ သို့သော် သူ သေချာပေါက် ရောက်လာ လိမ့်မည်မှန်းလည်း နားလည်နေမိ၏။

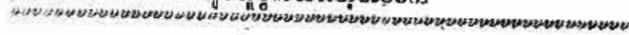
စိတ်ကပင် ထင်နေ၍လားမသိ။ ဒီရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ အခြေအနေမှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ဆန်းကြယ်နေသလို ခံစားမိသည်။ ရုံထဲဝင်လာသည့် လူတွေထဲ၌ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုစီ ကိန်းအောင်းနေသလို ထင်မိ၏။

တစ်စစဖြင့် လူတွေအတော်ဝင်လာကြသော်လည်း သူမအနီး အနားမှာ တစ်ယောက်မှ လာမထိုင်ကြ။ ပျိုးနားက ခုံနံပါတ်ကို ရရှိထားကြသူတို့မှာ ရုံထဲဝင်မလာကြသေး၍ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

သို့သော် သူမကတော့ ဒါကိုပင် သို့လော... သို့လော အတွေးတွေ ပွားနေမိ၏။

အမှန်တော့ ဒီရုပ်ရှင်ကို သူမတစ်ယောက်တည်း လာကြည့်ဖို့ မဟုတ်ပါ။ မနွေက ဒီဇာတ်ကားကို ကြည့်ရန်လာကြတုန်းကဆိုလျှင်

သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အဖော်ပါလာခဲ့၏။ သို့သော် ထိုနေ့က သူတို့ နည်းနည်းနောက်ကျသွားသဖြင့် လက်မှတ်မရခဲ့။ ပျိုးကလည်း ဒီဒေတ်ကားကို အတော်ကြည့်ချင်နေခဲ့၏။

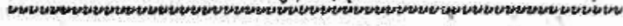
ဒီနေ့ ထပ်လာခဲ့သည့် အခါမှာတော့ ကိစ္စတစ်ခုရှိနေသဖြင့် သူငယ်ချင်းက လိုက်မလာနိုင်တော့ပါ။

ဒီနှစ်ရက်အတွင်း ပျိုးနှင့် သို့သူငယ်ချင်းမတို့ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ချိန်းကြ သွားကြလာကြသည်ကို ခြေရာခံကြည့်လျှင်ပင် ပျိုး ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်လာကြည့်သည့် အဖြစ်ကို သူကောင်းကောင်း သိနိုင် လောက်ပါသည်။ ပျိုးကလည်း သူ သိမှာကို ပိုသဘောကျသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရုပ်ရှင်ရုံလို နေရာမျိုးမှာက သူ့ရှောင်ဖို့တိမ်းဖို့ ပိုခက် နိုင်သည် မဟုတ်လား။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲ၌ ကြော်ငြာများ စတင်ပြသည့်အခါတွင်တော့ လူတွေတော်တော် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ ပိတ်ကားနေရာမှ လွဲ၍ မီးများကို အမှောင်ချထားလိုက်သည်။ ဝိုးတဝါးအလင်း၌ပင် လူတွေ ဆက်ဝင်လာနေကြသည်ကို မြင်ရ၏။

အပေါ်ထပ် ပွဲကြည့်စင် တစ်ခုလုံးနီးပါးပင် လူပြည့်လာသည်။ ပျိုးကတော့ ပိတ်ကားဆီသို့သာ စိုက်ကြည့်နေရင်း တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် ထိုင်နေလိုက်၏။ ဒီအချိန်တွင် ရုံထဲ သူဝင်ကောင်း ဝင်လာနိုင် သော်လည်း လှည့်ကြည့်မိပါက ပျိုး သူ့ကိုရှာနေမှန်း သိပ်သိသာလွန်း နေမည်ဖြစ်သဖြင့် ထိန်းချုပ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ကြော်ငြာတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပြသသွားကြ၏။ ကြည့်နေ

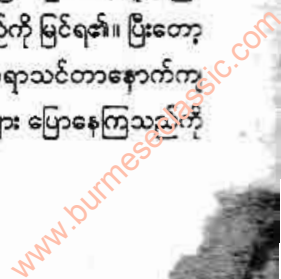
သော်လည်း တစ်ခုကိုမှ ပျိုး သဲသဲကွဲကွဲ မသိလိုက်။ စိတ်က သူဆီသို့ သာ ရောက်နေခဲ့၏။

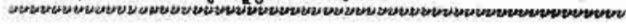
ခုနေဆိုလျှင် သူ့ရုံထဲရောက်နေပြီလား။ ရုံပြင်မှာပဲ ရှိနေသေး သလား။ ဤပွဲကြည့်စင် တစ်နေရာမှာပင် ထိုင်နေလျက် ပျိုးကို လှောင်ပြီးတစ်ခုနှင့် ကြည့်ကောင်းလဲ ကြည့်နေနိုင်ပါသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံရှိ လူတွေ အများကြီးထဲတွင် တစ်ခါမှ မမြင်ဖူးသည့် သူ့ကို ဘယ်လို ခွဲခြားသိနိုင်ပါမည်နည်း။

ပျိုးကတော့ သူ့ဘက်မှ စတင်လာမည်ကိုသာ စောင့်နေမိသည်။ ထူးခြားမှုတစ်ခုခုကို သူပြုလုပ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ။ မှားယွင်းမှုတစ်ခုခုကို သူ ကျူးလွန်မိသည်ဖြစ်စေ ပျိုး သူ့ကို မိအောင် ဖမ်းပြုနိုင်ပါလိမ့်မည်။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်ပရိသတ်တို့သည် ပျိုးအနီးအနားက ခုံတွေ အပါအဝင် ခုံအားလုံးလိုလို၌ ပြည့်နှက်လျက် ရှိနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပျိုး ရှေ့နားက နှစ်နေရာလောက်နှင့် ပျိုးဘေးခုံတွေမှာသာ နေရာလွတ် ကျန်နေသေးသည်။ ပျိုးကတော့ သူပေါ်မလာသေးသည် ကိုပဲ စိတ်စောနေမိသည်။ မျက်စိကို ဟိုဟိုဒီဒီ ကစားကြည့်လိုက်သည်။

သူမ ဝဲဘက်ဘေးတွင် ကောင်မလေး ခပ်ငယ်ငယ်လေးတွေ ထိုင်နေကြ၏။ သင်တန်းအပြီး ရုပ်ရှင်လာကြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ လွယ်အိတ်ကလေးတွေ ကိုယ်စီပါလာကြသည်ကို မြင်ရ၏။ ပြီးတော့ သူတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အကြောင်းနှင့် ဆရာသင်တာနောက်ကျ နေသဖြင့် ရုပ်ရှင်မမီမှာ စိုးခဲ့သည့်အကြောင်းများ ပြောနေကြသည်ကို

ကြားရလေသည်။

သူမ ယာဘက်က တစ်ခုံကျော်မှာတော့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ထိုင်နေကြ၏။ သူတို့ကတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ရှိနေသည်။

ထိုပြင်တော့ သူမကို ကျောခိုင်းနေကြသော သူများ အချင်းချင်း စကားပြောနေကြသူများ ပိတ်ကားဆီသို့ အာရုံရောက်နေကြသူများ ကိုသာ မြင်ရ၏။ မသင်္ကာစရာဆို၍ တစ်ယောက်မှပင် မတွေ့မိ။

ရုပ်ရှင်ရုံ၏ အမှောင်ယုယုထဲတွင် ပျို့အား တစ်ဦးတစ်ယောက် ကံမှပင် စိတ်ဝင်တစား ရှိကြပုံ မပေါ်ပါ။

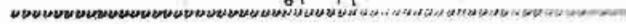
ရုပ်ရှင်ကားစပြုချိန်၌ သူပေါ်လာမှာလား၊ ဒါမှမဟုတ် ပြနေတုန်း ဇာတ်ကား အလယ်လောက်မှာလား။

ရုပ်ရှင်ပြီးသွားပြီး လူတွေ တိုးဝှေ့ ပြန်နေကြသည့်ကြားမှပင် ပျို့ကို သူ့လာအဆက်အသွယ်လုပ်မှာမျိုးလဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။

ကြော်ငြာတွေ ပြီးသွားသည့်အခါကျတော့ နိုင်ငံတော်အလံကို ပြသလေသည်။ ပျို့ မတ်တတ်ရပ်အလေးပြုရင်း အမှတ်တမဲ့နှင့် တိုပီလှည့်ကာ သူ့ကို မသိမသာ ရှာကြည့်မိသည်။ ပျို့ မြင်ရသလောက် တော့ ထူးထူးခြားခြား ဖြစ်နေသူကို မတွေ့မိပါ။

ရုပ်ရှင် တစ်ရုံလုံးမှာ မတ်တတ်ရပ်လျက်က နိုင်ငံတော်အလံကို ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် အလေးပြုနေကြ၏။

အံ့လံတော် ပြပြီးသွား၍ အားလုံး ပြန်ထိုင်ကြသည့်အခါမှာပင် ပျို့က ရုတ်တရက် မထိုင်သေးပါ။ ခဏဆိုင်းရင်း လူတွေဆီ ဝှေ့ကြည့်

အကဲခတ်လိုက်သည်။

လူတို့မှာ ထိုးထိုးထောင်ထောင် ဖြစ်နေကြသည်။ တချို့က လည်း ထိုင်ပြီးပြီ။ တချို့မှာ မတ်ဟတ်ရပ်နေရာက အခုမှ ထိုင်လိုက်ကြ၏။ ရပ်နေဟုန်းရှိဆဲ လူတစ်ယောက်စ၊ နှစ်ယောက်စနှင့် အိမ်သာဘက် ထ၊ထွက်သွားနေကြသော လူအချို့တို့ကိုလည်း မြင်ရသည်။

ဤတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ထူးခြားမှုကို မမြင်တွေ့မိသဖြင့် ပျို့ စိတ်ညစ်သွားခဲ့၏။ သူ ဘယ်အချိန်ကျမှ ပေါ်လာမှာလဲဆိုသည်ကို တွေး... တွေးနေမိသည်ကိုက စိတ်မောစရာ ဖြစ်နေလေသည်။

ရုံထဲ ထပ်ဝင်လာသူကတော့ မရှိတော့သလောက်ပင် ဖြစ်ပါ သည်။ ခုံတွေအားလုံးနီးပါးပင် လူပြည့်နေကြပြီ ဖြစ်၏။ ပျို့ရှေ့ဘက် က နေရာလွတ်နှစ်ခုံမှာပင် ဘယ်အချိန်က ထိုင်လိုက်သည်မသိ၊ စုံတွဲတစ်တွဲက ရောက်ရှိ နေရာယူထားပြီးကြလေပြီ။

တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်မှီလျက် တွက်တွက်ထိုးကာ ရုပ်ရှင်ကြည့်နေကြသော ထိုစုံတွဲကို ငေးမိရင်း ပျို့တစ်စုံတစ်ခုကို ထိတ်လန့်တကြား သတိပြုမိသွားခဲ့လေသည်။

ပျို့ဘေးခုံနေရာကို ဂရုထားမိလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုနေရာမှာ ယခုထိ လွတ်နေဆဲ ဖြစ်၏။

အပေါ်ထပ်ပွဲကြည့်စင်၏ ဝင်ပေါက်တံခါးများကိုပင် စေ့ထား လိုက်ကြပြီဖြစ်သော်လည်း ထိုနေရာထိုင်မည့်သူမှာ လုံးဝရောက်လာ ခဲ့ခြင်းမရှိ ယင်းသည် သမဇိုးကျ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ

မဖြစ်နိုင်ပါ။

ယခုအချိန်တွင် ရုပ်ရှင်မှာ စတင်ပြသနေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ပျိုးကတော့ ဘေးမှ နေရာလွတ်ဆီသာ စိတ်ရောက်နေခဲ့သည်။

ဒီနေရာလက်မှတ်ကို တစ်ယောက်ယောက်ကတော့ ဝယ်ထားပြီး ဖြစ်ရပေမည်။

ဤဇာတ်ကားသည် ရုံပြည်၊ ရုံလှံအောင် ပရိသတ်များ အားပေးကြသော ကားဖြစ်၏။ မရောင်းရသဖြင့် နေရာလွတ်ကျန်နေခြင်း မဖြစ်နိုင်။ လက်မှတ်ဝယ်ယူထားသူမှာလဲ သူသာလျှင် ဖြစ်ရမည်ဟု ပျိုးစိတ်ထဲတွင် အတပ်သိနေခဲ့၏။ ပျိုး ရုံထဲ အဝင်၌ပင် ပျိုးနောက်က သူ့ကိုယ်တိုင်ဖြစ်စေ၊ သူ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်စေ လိုက်လာပြီး ဝယ်လျှင်ပင် ပျိုးဘေးနားမှ ခုံနေရာကို လွယ်လွယ်ကူကူ ရနိုင်ပေမည်။

သူ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့များ ဒီလို လုပ်ရတာလဲ။ သူ့အပြုအမူက ရဲတင်းလွန်းနေ၏။ ပျိုးကို မထီလေးစားလဲနိုင်လွန်းလှသည်။ ဒီလောက် ဘေးချင်းကပ်ရပ်ခုံမှာ လာထိုင်ပြီဆိုလျှင်တော့ ပျိုးသူ့ကို ဖမ်းမိပြီပေါ့။ ဒီလောက်အထိ သူ မိုက်မဲလွန်းမည်ဟု မထင်ပါ။

သူ့အပြုအမူ၏ နောက်ကွယ်တွင် လျှို့ဝှက်သော အကြံအစည် တစ်ခုခုတော့ ရှိရပေမည်။ လောလောဆယ် ပျိုးလုပ်ရမှာကတော့ ဘေးကခုံနေရာကို မလွတ်တမ်း စောင့်ကြည့်နေဖို့ပင် ဖြစ်၏။

ဇာတ်ကားမှာ စပြကထဲက စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေခဲ့၏။ မင်းသားနှင့် မင်းသားသူငယ်ချင်းတို့မှာ လူဆိုးဖြစ်ဟန်တူသူများနှင့် စကားအခြေအတင် ပြောနေကြသည်။ သူတို့ မကြာခင် သတ်ကြပုတ်

ကြတော့မည် ဖြစ်မှန်း နားလည်နိုင်ပါသည်။

စ၊မပြမိက ဆူညံနေသော အသံတို့သည် ငြိမ်ကျနေကြ၏။

ဇာတ်ကားထဲက အသံမှလွဲ၍ တခြားအသံများ မရှိ။ လူတွေ အားလုံး ရုပ်ရှင်၌ စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ပျိုးမှာတော့ ဇာတ်ကားထဲ စိတ်ရောက်နေအောင် အတော်အားထုတ်နေရ၏။ တတ်နိုင်သမျှ သူမ သွေးအေးနေစေချင်သည်။ ရင်ထဲ ဘယ်လိုပင်ရှိနေနေ ဒီကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားသည့် ဟန်မျိုးထားနိုင်မှ သူမဘက်က တပန်းသာနိုင်မည် မဟုတ်လား။

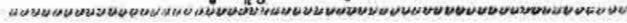
သို့သော် သူမကို အဓိကအနှောင့်အယှက်ပေးနေသည်မှာ နံဘေးမှ ခုံနေရာလွတ်ပင်ဖြစ်၏။

ကြည့်ချင်နေသော ဇာတ်ကားပင် ဖြစ်သော်လည်း ထိုဇာတ်လမ်းထဲ ဘယ်လိုမှ အာရုံဝင်စား၍မရ။ မျက်စိက ကြည့်နေ၍သာ မြင်နေရသော အရာများမှာ သူမအတွက် အဓိပ္ပာယ်မဲ့နေသည်။

ပိတ်ကားပေါ်မှ လှုပ်ရှားနေသော အရုပ်များသည် တစ်ခုပြီး တစ်ခု သူမရွေ့မှ ဖြတ်သန်းသွားကြ၏။ ပေါ်လာလိုက်၊ ပျောက်သွားလိုက်။ အရောင်တွေက လင်းလိုက် မှိန်လိုက်နှင့်... ထိုအရုပ်များမှာ စကားတွေတော့ ပြောနေကြသည်။ သို့သော် သူမ နားထဲတွင် ဝါးနေခဲ့၏။ နောက်ခံတီးလုံးတွေကလည်း တိုးလိုက်ကျယ်လိုက်။

ဘာကိုမှ သူမ ဦးနှောက်က ဖမ်းယူ၍မရ။

တစ်စုံတစ်ခုကို ဝိုးတဝါး သိလိုက်ခါနီးတွင် အဲဒီတစ်ခုက ပြီးဆုံးသွား၏။ သူ့နေရာတွင် နောက်တစ်ခု အစားထိုး ဝင်လာသည်။

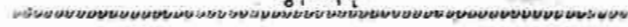
သို့ဖြင့် အဲဒီနောက်ကိုလိုက်။ ခဏ အကြာတွင် အဲဒီတစ်ခုကလဲ ပျောက်ကွယ်သွားပြန်၏။ ဆုံးပဲ မဆုံးနိုင် တော့။

သူမထင်ထင်ရှားရှား သိနေသည့် တစ်ခုထဲသော အရာမှာ တော့ နံဘေးခုံတွင် လူမရှိဘူးဆိုသည်ကိုသာ ဖြစ်လေသည်။ အညှို့ခံ ထားရသလိုပင် အကြည့်သည် ထိုနေရာသို့ ရောက်နေခဲ့၏။ ဤရုံထဲ ရောက်ကတည်းက ပျိုးမှာ ထူးခြားမှုကို တပင်တပန်း လိုက်ရှာခဲ့ရ သည်။ နေရာအနှံ့အပြားသို့ပင် သူမဂရုထားခဲ့၏။ သို့သော် တကယ့် ထူးခြားမှုမှာ သူမ ဘေးနားကပ်ရက်လေးတွင်သာ ရှိနေလေသည်။ ဒါကိုပင် သူမ မကျေမနပ် ဖြစ်မိခြင်း ဖြစ်၏။

ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်သည် ရုတ်တရက် စူးစူးဝါးဝါး တစ်ချက်အော်လိုက်၏။ ကြည့်နေကြသူအားလုံး 'ဟာ'ကနဲ ဖြစ်သွား သည်။ ပျိုးအာရုံတွေက ရုပ်ရှင်ထဲ အနည်းငယ် ပြန်ရောက်သွား ပြန်၏။ မင်းသား ဒဏ်ရာရသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒါပေမယ့် ဘာဖြစ်လို့ ဒဏ်ရာရသွားတာလဲ၊ ဒါကိုတော့ သူမ မသိ။

သူမ သေသေချာချာ ကြည့်လိုက်သည်အချိန်တွင် ထိုသူမှာ ဒဏ်ရာများစွာနှင့် အခန်းကျဉ်းကလေးထဲ၌ ပိတ်လှောင်ခံနေရပြီ ဖြစ်သည်။ ဇာတ်ကားကို ခံစားရသွား၍လော၊ စိတ်ကပင် ထင်၍ လော မသိ။ ပျိုးကိုယ်တိုင်လဲ မွန်းကြပ်လာသလို ခံစားရသည်။

အခန်းကျဉ်းကလေးထဲမှာ ဒဏ်ရာအလိမ်းလိမ်းဖြင့် ဇာတ် လိုက်ရုန်းကန်နေသလို သူမလည်း တစ်ခုခုကို ထိထိရောက်ရောက် လုပ်ကိုင်ချင်လာ၏။ ထိုသူ သွေးတွေချင်းချင်းထလျက် လှုပ်ရှား

နေသည်ကိုပင် အားကျမိသည်။ ပြီးတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် စိတ်ပျက်မိ ခဲ့၏။ နံဘေးမှ ထိုင်သူမဲ့သော ခုံနေရာကို မကြည့်ချင်။

ထိုနေရာက သူမကို လှောင်ရယ်နေသလို ထင်မိသည်။ ဇာတ်လိုက်မင်းသား အနှောင့်အယှက်မှ လွတ်မြောက်သွားသည်။ ထိုသူ့ကို ပိတ်ထားသော တံခါးသည် သူ့နောက်ကျောဘက်တွင် ဝုန်းကနဲပြန်ပိတ်သွားလျက် ကျန်ခဲ့၏။ သို့သော် ထိုအခန်းထဲ၌ တစ်ခုခု ကျန်ရစ်နေခဲ့သေးသလို ပျိုးခံစားနေရသည်။

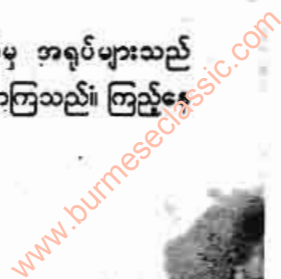
လူတွေက သက်ပြင်းချလိုက်ကြ၏။ သူတို့အဖို့တော့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဇာတ်ကွက်တစ်ကွက် ပြီးသွားလေပြီ။ ရုပ်ရှင်ထဲက ဇာတ်လိုက်သည် မင်းသမီးနှင့် သွားတွေ့၏။ မင်းသမီးက မင်းသား ကို အထင်လွဲနေသည်။ ခုနက အန္တရာယ်အထွေထွေကို မမူခဲ့သော မင်းသားသည် မင်းသမီးကို ပျာပျာသလဲ လိုက်ချောနေရ၏။

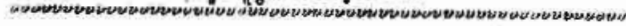
ကြည့်နေသူတွေက ပြုံးတုံးတုံး ဖြစ်လာကြသည်။ သူမကတော့ မပြုံးနိုင်ပါ။ အာရုံသည် ဇာတ်ကားအပြင်သို့ ပြန်လွင့်လာ၏။

ရုပ်ရှင်ထဲက မင်းသားနှင့် မင်းသမီးကိစ္စသည် သူမအတွက် အကြောင်းမဟုတ်။ လူကြမ်းတွေ မင်းသားကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန် မကောင်းကြံကြဉ်းမှာလား ဆိုခြင်းသည် သူမအတွက် အရေးမကြီး။

ဘေးကခုံနေရာကို ဘယ်သူလာထိုင်မလဲ... ဒီကိစ္စသည်သာ အရေးကြီး၏။

အာရုံမထားမိသဖြင့် ပိတ်ကားထက်မှ အရုပ်များသည် အဓိပ္ပာယ်မဲ့သွားကြပြန်၏။ ၎င်းတို့ ပို၍မြန်လာကြသည်။ ကြည့်နေ

သူတို့ထံမှ အသံမျိုးစုံကိုလည်း သူမ ကြားနေရ၏။

ကွာစီကိုက်သံတစ်ဖျောက်ဖျောက် ပလတ်စတစ်မုန့်ထုပ်ကို ဖောက်လိုက်သံများ၊ မလှမ်းမကမ်းမှ ကလေးတစ်ယောက်က တိကနဲ ထ၍ ဝိုင်းသည်။ သူမ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွား၏။

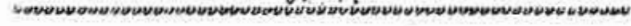
ရင်ခုန်သံ ပြန်မှန်ဖို့ အတော်စောင့်လိုက်ရသည်။ စုံတွဲတစ်တွဲ၏ ရယ်သံတိုးတိုးကလဲ တစ်ချက်တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

ပိတ်ကားထက်မှ အရုပ်များက တဖျပ်ဖျပ် ခုန်၍နေကြသည်။ နေရာဒေသနှင့် အချိန်ကာလတွေ ရောယှက်ကုန်သည်။ ကားပြိုင် မောင်းသည်။ လက်သီးနှင့်မျက်နှာကို အားကုန်ထိုးလိုက်သည်။ မင်းသားက မင်းသမီးခါးကို ပွေ့လိုက်၏။ မင်းသမီး၏ ပြုံးနေသော မျက်နှာပေါ်က မျက်မှန်ထဲတွင် လူဆိုး၏အရိပ်။

ပရိသတ်တွေက တစ်ခါတလေ ရယ်ကြသည်။ တစ်ခါတလေ လဲ အာမေဒိုက်သံများ ပြကြ၏။ ငြိတော့ သက်ပြင်းချကြသည်။ ဖိုးလဲ သက်ပြင်းချလိုက်မိ၏။ သူ မလာတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဒီခုံကို သူဝယ် ထားခြင်းတော့ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ သို့သော် သူမကို စိတ် အနှောင့်အယှက်ပေးချင်ရုံသက်သက်သာ ဝါကိုရည်ရွယ်ထားပုံရ၏။

ဇာတ်ကားပြီးသွားချိန်မှဖြစ်စေ၊ ရုံပြင်ရောက်သွားတော့မှ ဖြစ်စေ၊ လူရွပ်ရွပ် ကြားမှာ သူပျိုးကို လာဆက်သွယ်ကောင်း ဆက် သွယ်နိုင်သည်။ ထိုအချိန်တွင် ကြပ် ညပ်နေသော လူတစ်ကြား၌ ပျိုး ဘာလုပ်နိုင်မည်နည်း။

ရုပ်ရှင်ရုံအလွတ်ဆိုလျှင် သူ့ကို ရှာဖွေ နေနေသော ကိုယ့်ဟာ

ကိုယ်တောင် အတော်တိုးထွက်ရမည် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘာကိုမှ ကြိုတွက်ထား၍ မရသဖြင့် ထိုအတိုင်း ဖြစ် လိမ့်မည်ဟုလဲ ကျိန်းသေတော့ မမျှော်လင့်ရဲ။ သူကလဲ ဉာဏ်တော့ အများသား မဟုတ်လား။ ပျိုးမှာ စိတ်ဆုံးဖြတ်မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရုပ်ရှင်မှာတော့ အတော်ဇာတ်ရှိန်ဖြင့်နေလေပြီ။ လူတွေမှာ ရုပ်ရှင်နှင့် လုံးဝ တစ်သားထဲ ဖြစ်နေကြ၏။ ခုနက ငိုနေသောကလေး ငယ်လေးသည်ပင် အသံတိတ်နေလေပြီ။ ကလေးကလေးနေသော စုံတွဲထံမှလည်း အသံမကြားတော့။ ပျိုးအဖို့မူ ရုပ်ရှင်ထက် လူတွေကပင် စိတ်ဝင်စားစရာ ပိုကောင်းနေလေ၏။

အားလုံးလိုလို ပါစပ်တွေက အဟောင်းသား မျက်လုံးတို့က ပိတ်ကားဆီမှ မခွာကြ။ တချို့လဲ ခုံတွေကို ကျောမိုလျက်... တချို့ ကတော့ ခုံရှေ့စွန်းလေးတွင်သာ တင်ရုံကလေးထိုင်၍ ရှေ့ကို တိုးနိုင် သမျှ တိုးထားပြီး စိတ်ဝင်စားမှု ကြီးနေကြသည်။

လူတွေကို ကြည့်ရသည်မှာ အတန်းလိုက် ကျိုးတို့ကဲ့တဲ စီထောင်ထားသော တုတ်ချောင်းကလေးတွေနှင့် တူနေသည်။

ရှေ့မှတစ်ယောက်က တစ်ဘက်စောင်းကြည့်နေလျှင် နောက်မှ လူက အခြားတစ်ဘက်သို့ စောင်းကြည့်နေကြ၏။ နောက်ခံအလင်း ရောင်က မည်းမည်းနှင့် ဤ ခွေးသွားစိတ်သဖွယ် လူတန်းကြီးထဲတွင် ဖို့တစ်ယောက်ထံသာ စိတ်တွေ ဆောက်တည်ရာမရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ထိုစဉ် ကြည့်နေသော လူတချို့ထံမှ မကျေနပ် ရေရွတ်သံများ ပေါ်လာသည်။ ပျိုးလှမ်းကြည့်တော့ လူတစ်ယောက် သူထိုင်ခုံမှ

ထထွက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။

အမှောင်ထဲ၌ ထိုသူမှာ စမ်းစမ်း၊ စမ်းစမ်းနှင့် အတော်ပင် သွားနေရသည်။ သူသွားရာ လမ်းတလျှောက်တွင် ပိတ်ကားမြင်ကွင်းကို ကွယ်... ကွယ်သွားသဖြင့် ပျို့မှလွဲ၍ ကျန်ထိုင်နေသူတွေက မကျေမနပ်ကြ။ သူ့မမှာလဲ ကုန်းကုန်း... ကုန်းကုန်းနှင့် ပါးစပ်က တောင်းပန်ရင်း သွားနေရလေသည်။

အိမ်သာသို့ ထသွားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသူမှာလဲ ရုပ်ရှင်ကို အတော် စိတ်ဝင်စားနေပုံရ၏။ ထွက်သွားပြီး မကြာခင်မှာပင် အမြန်ပြန်ရောက်လာ၏။ အမှောင်ထဲမှာ စမ်းစမ်း... စမ်းစမ်း၊ ကုန်းကုန်း... ကုန်းကုန်းနှင့် သူ့နေရာသို့ ပြန်သွားရပြန်သည်။

မကျေမနပ် ရေရွတ်သံများ ပေါ်လာကြပြန်၏။ ထိုသူက တောင်းပန်ရပြန်လေသည်။

ထိုသူ နေရာပြန်ထိုင်ပြီး မကြာမီမှာပင် နောက်ထပ် မြင်ကွင်းကွယ်မည့်သူတစ်ယောက် ပေါ်လာပြန်လေသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ ပျို့ပင် ထိုသူ့ကို မဆီမဆိုင် ဒေါသထွက်မိသေး၏။ ရုပ်ရှင်ရုံထဲသို့ လူတစ်ယောက် ထပ်မံ ဝင်ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီအချိန်ကြီးကုန်မှ ရုပ်ရှင်လာကြည့်ရကောင်းလားဟု ထိုသူ့ကို အမြင်ပင် ဝင်ကပ်မိသေးသည်။ ရုပ်ရှင်ရုံမှ တာဝန်ရှိသူတစ်ဦးက ထိုသူ့ကို ထိုင်ခုံနေရာ လိုက်ပြ၏။

လက်နှိပ်ဓာတ်မီးရောင် တဝင်းဝင်းဖြင့် သူတို့ ပျိုးဘက် လျှောက်လာသောအခါမှာတော့ ပျိုးမှာ ထိတ်ကနဲ ရင်ခုန်သွားရလေ

သည်။ ပျိုးနံ့ဘေးက ထိုင်ခုံနေရာကို ယူထားသူမှာ ထိုသူများလား? ဒါဆို အဲဒီလူက 'သူ' များလား? ဒီလောက်ထိကြီးတော့ သူ ရဲတင်းနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု စိတ်ထဲက နားလည်နေ၏။ ပျိုးဘက် တဖြည်းဖြည်း သူ ပိုနီးလာသောအခါတွင် သူ့မျက်နှာကို တတ်နိုင်သမျှ မြင်ရအောင် အလင်းရောင်ပျံ့ကြားမှ စွမ်းသရွေ့ အားထုတ်မိသည်။

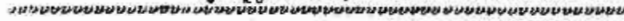
သို့သော် ပျိုး၏ ရင်ခုန်မှုသည် တာရှည်ခွင့် မရလိုက်ပါ။ ထိုသူ့မျက်နှာကို ဝှိုးတဝါး အမြင်တွင်ပင် 'သူ' မဟုတ်နိုင်တော့မှန်း သိလိုက်ရ၏။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝင်လာသူမှာ အမျိုးသမီးတစ်ဦး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

ဖြစ်ရလေဟု ပျိုးမှာ သက်ပြင်းကိုသာ ချမိတော့၏။ သို့သော် ရင်ခုန်မှုလေးမှ မပြေခင် စိတ်ညစ်စရာတစ်ခုက ဝင်ရောက်လာပြန်လေသည်။

ပျိုးက ထိုင်ခုံတွေ့ဘာတွေမှာ ထိုင်နေလျှင် ဖိနပ်များကို ချွတ်ထားလေ့ရှိ၏။ နို့ဗိုဆီလျှင် ဒီတိုင်းအကြာကြီး ဖိနပ်ဝတ်ထားပါက ခြေထောက်မှာ ပူပြီး နေရထိုင်ရ မကောင်းပေ။

အခုလဲ သူမက ဖိနပ်တွေကို ချွတ်ထားမိ၏။

ပထမအိမ်သာသွားသည့်လူ ဖြတ်သွားစဉ်ကဆိုလျှင် ခြေတွေကိုသာ တိမ်းပေးလိုက်၏။ ဖိနပ်ကို ပြန်မဝတ်မီ။ အခု သူတို့ လာသည့်အခါမှာတော့ ခြေဖလားကြီးနေရာတာ နည်းနည်းအေးလာ၍ လည်းကောင်း၊ သူမဖိနပ်ကို နင်းမိသွားနိုင်သည့်အဖြစ်ကို တွေးမိလိုက်သောကြောင့် လည်းကောင်း၊ ဖိနပ်တွေ ခဏ ပြန်ဝတ်ထားဖို့

ပြင်လိုက်၏။

ထိုအခါ ဖိနပ်တစ်ဘက်က ရှာမတွေ့တော့... ။

သူတို့ အနားရောက်လာသည့်အခါတွင် သူမမှာ ငုံ့၍ ဖိနပ်ကိုသာ တွင်တွင် ရှာနေမိသည်။ အိမ်သာသွားတဲ့လူကများ တိုက် ချသွားသလား။ အခုလာတဲ့ သူတွေ နင်းမိမှာလဲ စိုး၏။ သူမ ပျာယာ ခတ်သွားသဖြင့် ဘေးနားရှိသူတွေကပင် စိုးရိမ်ကာ ဝိုင်းမေးကြသည်။

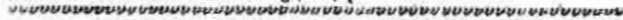
ဖိနပ်တစ်ဖက်ပျောက်နေလို့ ဆိုတော့ ငိုအားထက် ရယ်အား သန်ကာ ပြုံးစေ့စေ့ဖြင့် သူတို့ပါ ဝိုင်းရှာပေးကြသည်။ ဒီကြားထဲ နေရာလိုက်ပြသည့် ရုပ်ရှင်ရုံဝန်ထမ်းကလဲ တမောက်... ။

“အစ်မရေ... ဒီက အန်တီ နေရာရှာမရ ဖြစ်နေလို့ အဲဒါ ထိုင်ခုံတွေများ မှားထိုင်မိကြသလားလို့ ခင်ဗျာ၊ လက်မှတ် ကလေး ခဏလောက် ပြပါ”

နေရာရှာရခက်နေလဲ ဘေးက ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လို့ ရသားပဲဟု ပျို့ စဉ်းစားမိသေးသည်။ သို့သော် ထိုနေရာကို သူ သို့မဟုတ် သူနှင့် ပတ်သက်သော လူတစ်ဦးဦး ရောက်လာနိုင်သည်ဆိုသော အသိက ထိုအတွေးကို ရပ်တန့်သွားစေခဲ့၏။

ဖိနပ်ကို ငုံ့ရှာနေရင်းကပင် လှည့်မကြည့်အားဘဲ လက်မှတ်ကို ကမ်းပေးလိုက်၏။ ကြည့်ပြီးသော် ငုံ့ရှာနေရာမှ ပြန်မထနိုင်သေးသည့် ပျို့လက်ထဲ လက်မှတ်ကို ကပိုကရို ပြန်ထည့်ပေးသည်။

ထို့နောက် တစ်ဆက်တည်း ရုံထဲနောက်ကျ ဝင်လာသည့် အခေါ်ကြီးကို လှည့်ပြော၏။

“ရော ဒီမှာ အစ်မလက်မှတ်၊ ...ဒီနေရာက E11 တဲ့၊ ဒါဆို အန်တီထိုင်ခုံက ဟိုဘက် တစ်တန်းကျော်မှာ ဖြစ်မယ်။ ဟိုမှာ... ဟိုမှာ တွေ့ပြီ ကျွန်တော် ဒီက လက်နှိပ်ဓာတ်မီး ထိုးပေးထားမယ်၊ အန်တီ သွားလိုက်”

ပြီးတော့ သူက ဒီနေရာမှ ချက်ချင်း မသွားသေး။ ဘေးကခုံကို ကြည့်၍...

“ဒီဘက်ခုံက လူရော ဘယ်သွားသလဲ”

ဟု မေးနေပြန်၏။ ငါကလည်း အဲဒါကို သိချင်နေတာပဲဟဲ့။ ဒီမှာဖိနပ်ရှာလို့ မတွေ့ရတဲ့အထဲ သူမကို စိတ်လှုပ်ရှားအောင် အစ ဖော်နေပေးနေပြန်ပြီဟု ပြုဆွဲမိသည်။

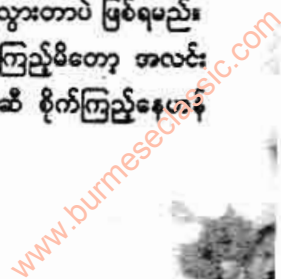
“မရှိဘူး ပွဲစကထဲကကို လာမထိုင်တာ”

“အင်း လက်မှတ်ဝယ်ထားရက်နဲ့ ဘာဖြစ်လို့များ လာမကြည့် ပါလိမ့်၊ လာရော ကြည့်ဦးပါ့မလား မသိပါဘူး”

ပျို့ ပြန်ဖြေသံ နည်းနည်းမာသွားသောကြောင့် ထိုသူက ဆက်မမေးတော့ဘဲ သူဟာ သူ ရေရွတ်၍ ရှေ့ဆက်ထွက်ခွာသွား သည်။ ဒါတောင် သွားခါနီး ထိုခုံကို ပုတ်ကြည့်သွားလိုက်သေးသည်။ အတော်ရှည်တဲ့လှပဲ။

ဖိနပ်ကို ပျို့နေရာနှင့် အတော်လှမ်းလှမ်းတွင် သွားတွေ့၏။ ခုနက အိမ်သာ သွားတက်သောသူ တိုက်ချသွားတာပဲ ဖြစ်ရမည်။

မကျေမနပ်နှင့် ၎င်းရှိနေရာဆီ လှမ်းကြည့်မိတော့ အလင်း ရောင်မှောင်မှောင်ထဲတွင် ရုပ်ရှင်ပိတ်ကားဆီ စိုက်ကြည့်နေဟန်

အသွင်သဏ္ဍာန်ကိုသာ မြင်ရသည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ဘာထူးထူးခြားခြား ဖြစ်ရပ်ကိုမျှ ပျိုး မကြုံတွေ့ရတော့ပါ။ လူတွေအားလုံးသည် ငေးမော၊ သိစိတ်မဲ့လျက် ရုပ်ရှင်နှင့် အတူသာ မျောပါနေကြ၏။ ပိတ်ကားထက်မှ လင်းချည်မှောင်ချည် အရုပ်များအတိုင်း သူတို့မျက်နှာများသည်လည်း လင်းသွားလိုက်... မှောင်သွားလိုက်နှင့်။

ရုပ်ရှင်က သုံးပုံနှစ်ပုံသို့ပင် ရောက်လာခဲ့လေပြီ။ ဒီအချိန်မှဆိုလျှင်တော့ သူ အနားလာမထိုင်တော့မှာ ကျိန်းသေပါသည်။

ပျိုးနည်းနည်းတော့ စိတ်အေးသွား၏။ ဘယ်လို သဲထိတ်ရင်ဖို အပြုအမူမျိုးကိုမှ သူလုပ်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ဟု တွေးလိုက်မိ၍ ဖြစ်သည်။

တစ်ဆက်ထဲ ပျိုးအကြံတစ်ခုခုရသွား၏။ ရုပ်ရှင်ပြီးသွားလျှင် ပျိုးလူတွေနှင့် ရောပြီး လိုက်မပြန်တော့ပါ။ တမင်နောက်ချိန်းပြီး နေခဲ့လိုက်မည်။ ထိုသို့ဆိုလျှင် အပြန် ကားထွက်ရန် နည်းနည်းတော့ ခက်သွားနိုင်သည်။ ရှေ့ကပွဲကို ကြည့်သူများနှင့် နောက်ကပွဲလာကြည့်သူတို့၏ ကားများမှာ အထွက်နောက်ကျလျှင် ဆုံမိပြီး ပိတ်နေတတ်၏။

သို့သော် ကိစ္စမရှိ။

လူရှင်းမှသာထွက်လျှင် သူကတော့ ပျိုးကို တစ်ခုခုလာပညာပြုဖို့ ခက်သွားပေလိမ့်မည်။ မိုက်မိုက်မဲမဲနှင့် သူလုပ်လာပါက ပျိုးအလွယ်တကူ အနိုင်ရပေတော့မည်။ ဝါမှမဟုတ်လျှင်လည်း သူ

နောက်နေ့မှာ ဖုန်းဆက်သည့်အခါ ရုပ်ရှင်ကို လာသွားသည်ဟုသာ အားမာန် မပါစွာ ပြောနိုင်ပေလိမ့်မည်။

ဝါဆိုလျှင် ပျိုးကလဲ ပြန်ပြောဖို့ စကားတို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်၏။

“ဟင် ရှင် လာတယ် ဟုတ်လား၊ မတွေ့လိုက်ရပါလား၊ အေးပေါ့လေ... ဘယ်တွေ့မှာလဲ ရှင်က အဝေးကြီးမှာ သွားပုန်းနေတာကိုး”

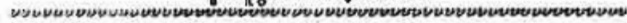
သူ့ကို ကောင်းကောင်း ခန့်နိုင်မည့်အဖြစ်အား တွေးရင်း ပျိုးကေ့နှပ်နေမိလေသည်။ ရုပ်ရှင်မှာလည်း ဇာတ်သိမ်းပိုင်းပင် စပြုနေလေပြီ။

မင်းသားသူငယ်ချင်းလုပ်သူ သေသွား၏။ မင်းသားကို တစ်ဖက်သတ်လိုက်ကြိုက်နေသည့် ကောင်မလေးလဲ သေသွားပြီ။ လူဆိုးနောက်လိုက်တွေကတော့ တစ်ယောက်မှမကျန်တော့။ လူဆိုးခေါင်းဆောင်နှင့် မင်းသားသာ ရေကုန်ရေခန်း တိုက်ခိုက်နေကြ၏။ မင်းသမီးမှာ ဒဏ်ရာ အနည်းငယ်ရ၍ တစ်နေရာ၌ လဲလျောင်းကျနေသည်။

မကြာမီပင် ရုပ်ရှင်ဇာတ်ကား အများစုထုံးစံအတိုင်း မင်းသားနှင့် မင်းသမီး ပျော်ရွှင်စွာ ပေါင်းဖက်၍ ဇာတ်သိမ်းကြလေသတည်းဆိုသော ပုံစံမျိုးဖြင့် အဆုံးသတ်လိမ့်မည် ဖြစ်မှန်း ပျိုးသိနေ၏။

လူတွေမှာ စတင်၍ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်လာနေကြသည်။ ဇာတ်

လမ်း၏ နောက်ခံတီးလုံးသည် အထွတ်အထိပ်ရောက်ပြီး အဆုံးသတ် ခါနီးပြီ။ သို့သော် ဟိုး ကြိုတွက်ထားသလို ဇာတ်မသိမ်းသွားခဲ့ပါ။ ဇာတ်လမ်းဆုံးခါနီးမှ နည်းနည်းလေးကွေ့သွားသည်။

မင်းသမီးမှာ သူလျှိုဖြစ်နေခဲ့၏။

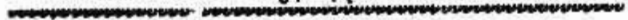
ဒါကို မင်းသားက ကြိုသိနေခဲ့သည်။ သို့သော် သူက ကောင် မလေးကို ဘာမှတော့မလုပ်။ အောင်နိုင်သူအပြုံးပျိုဖြင့် ပြုံးရင်း အရာအားလုံးကို ဖော်ထုတ်ကာ လမ်းခွဲ ထွက်ခွာသွားတော့၏။

ပျိုကတော့ ဇာတ်သိမ်းသွားပုံကို ဘဝင်မကျ ဖြစ်မိရင်း ကျန် ခဲ့၏။ ပြီးတော့ မဂ္ဂဇင်းတွေထဲမှာ ဖတ်ခဲ့ဖူးသော ဒီကားအဆက်ကို ဆက်ရိုက်နေကြကြောင်း သတင်းကို အမှတ်ရလိုက်မိ၏။

နောက် တစ်ဇာတ်လမ်းကျမှ ပျိုကြိုက်သည့်အတိုင်း ဇာတ် သိမ်းပေးလိမ့်မည် ထင်သည်။

သူမ ဆက်ထိုင်နေမိဆဲတွင် ရုပ်ရှင်ရုံထဲ၌ မီးများလင်းလာခဲ့ ၏။ ရွှံ့နီမ့်ကျန်ခဲ့သော မင်းသမီး၏ပုံကို ရုပ်သေပြထားရင်း ဇာတ်မင်းတွေ တရွေ့ရွေ့ တက်လာကြသည်။ မီးတွေမလင်းခင်ကပင် လူတွေက ထပြန်ဖို့ လုပ်ကြလေပြီ။

ပျိုကတော့ နဂိုအကြံအတိုင်း နောက်ချန်နေလိုက်၏။ တိုးကြေ့ကြေ့နှင့် လူတွေ ထွက်ပေါက်ဆီ လှယက်ထွက်နေကြသည်ကို ငေးကြည့်နေလိုက်သည်။ အလာတုန်းကလိုပင် စကားတွေ တပြော ပြော ကိုယ်အတွဲနှင့်ကိုယ် ပန်းလေးဖက်သူက ဖက်လျက်... ရယ်ကာ မောကာ အချင်းချင်း ရှာသူကရှာနှင့် ထွက်ခွာသွားကြသည်။

တစ်ခါသွားနေသော လူတန်းကြီး အပေါ်ထပ် တံခါးပေါက် ကို လွန်မြောက်လောက်ပြီဆိုမှ သူမ ထရပ်လိုက်သည်။ နှုတ်တွင်တော့ ဘယ်သူမှ မကျန်တော့။ အနီရောင်ခုံပင်လယ်ကြီးမှာ ပြန်လည်၍ ဖြစ်ပေါ်နေသည်ကို မြင်ရ၏။ ခုံနေရာတွေ အားလုံး လွတ်သွားကြပြီ။

သူမဘေးမှ နေရာမှာတော့ ယခုထိတောက်လျှောက် လွတ်နေ ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သူမ အောင်နိုင်မှုလေးတစ်ခု ရပါတော့မည်။ ထိုနေရာ လက် မှတ်ကို ယူထားသော်လည်း နောက်ဆုံးအချိန်ထိ သူ့ရောက် မလာနိုင်ခဲ့ပါ။ အခုလောက်ဆို အပြင်မှာ သူမကို စိတ်မောစွာ စောင့်မျှော်ကောင်း စောင့်မျှော်နေပါလိမ့်မည်။

ထွက်မသွားခင်၌ နှုတ်ဆက်သည့်အနေနှင့် ပျို ဘေးထိုင် ခုံလေးကို တစ်ချက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ဆက်တည်း ခြေလှမ်းကို စလိုက်၏။

သို့သော်... ခြေလှမ်းတစ်ခု ပီပီပြင်ပြင် ဖြစ်မလာသေးခင်မှာ ပင် မျက်ဝန်းထောင့်မှ ခိုက်ကနဲ မြင်လိုက်ရသော အရာတစ်ခုရှိနေမှန်း သတိပြုမိလိုက်သည်။ ဘေးခုံကို တစ်ချက် ပြန်လှည့် ကြည့်လိုက်၏။ ရင်ထဲ၌ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွားမိလေသည်။

ထိုင်ခုံပေါ်တွင် အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ် ရှိနေခဲ့၏။ ကားဝက်ရှု ဘုတ်တွေပေါ် တင်တတ်သည့် အရုပ်ကလေးမျိုး။ မျက်စိတစ်ဘက် မှိတ်၍ လျှာထုတ်ပြနေဟန်ပုံမျိုး ဖြစ်သည်။

ပျိုဘက်ကို လှည့်ပြီးထားထားခြင်း ဖြစ်ရာ ပျိုကိုပင် ပြောလိုပြ

နေသလို ထင်ရ၏။ စပရိန်ပါသော အရုပ်ကလေး လှုပ်စိလှုပ်စိ။
ယင်း၏ သရော်နေသလို ဟန်ပန်ကို ကြည့်၍ ပျိုးရှက်လာသလို
ဖြစ်မိသည်။

ဒီအရုပ်ကလေး ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရှိနေခဲ့သလဲ။ ဒါကို
သူ ထားသွားခြင်း ဖြစ်သည်မှာတော့ ကျိန်းသေသည်။ ဒီအတိုင်း
ဆိုလျှင် သူ ထိုခုံနေရာကို ငယ်ထားတာ အချည်းနှီး မဟုတ်ဘူးပေါ့။
လူကိုယ်တိုင် လာမထိုင်သော်လည်း ပျိုးကို ပြောင်ပြနေသော
အရုပ်ကလေး တစ်ရုပ်ကို ထားသွားခဲ့သေးသည်ပဲ။

ပျိုးမှာ ရုပ်ရှင်ရုံထဲ အတော်စောစောကနေခဲ့ခြင်း ဖြစ်သဖြင့်
ဒါကို အရင်ကတည်းက ထားသွားတာတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။

အရုပ်ကလေးက နည်နည်းသေးသဖြင့် အမှောင်ထဲတွင်
သိပ်မမြင်ရသော်လည်း မီးမှောင်မချခင်ကသာ ရှိနေနှင့်မည်ဆိုပါက
သေချာပေါက် မြင်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

သို့ဖြင့် ရုပ်ရှင်ကြည့်နေစဉ် အချိန်အတောအတွင်း လာထား
သွားတာ ကျိန်းသေနေပြီး ယင်းကို လုံးဝမမြင်သိလိုက်သဖြင့် သူမမှာ
ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခေါ်သတွေ့ ထွက်နေမိသည်။

ဘယ်လိုပုံစံနဲ့များ သူ ဒါကိုလာထားသွားတာပါလဲ။ ထိုခုံ၏
တစ်ဘက်ကပ်ရပ်မှာတော့ အသက်ခပ်ကြီးကြီး စုံတွဲတစ်တွဲ ထိုင်နေ
ခဲ့သည်။ သူတို့ကိုတော့ သင်္ကာမကင်း ဖြစ်စရာမရှိပါ။

ရုပ်ရှင်ကို စိတ်မဝင်စားသဖြင့် ပျိုးစိတ်ထဲ ထိုခုံနေရာလွတ်ဆီ
တစ်ချိန်လုံး စိတ်ရောက်နေခဲ့၏။ ကြားထဲတွင် သတိလစ်မိသောအချိန်

ဘု၍ မရှိဟု ကိုယ်ကိုယ်ကိုယ် ထင်မိသည်။ ဒီကြားထဲမှ အရုပ်ကလေး
ရောက်နေပုံကို ထူးဆန်းနေမိ၏။

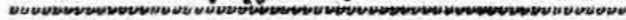
အမှောင်ထဲမှာ ဒီအရုပ်ကလေးက ပျိုးကို တစ်ချိန်လုံး ပြောင်ပြ
နေသလို သူလဲ သရော်ပြီး ပြန်နေမည့်အဖြစ်ကို တွေးမိလေ မကျေ
မနပ် ဖြစ်ရလေပင် ဖြစ်၏။

ဒီတစ်ပွဲမှာ ပျိုးခံခဲ့ရပြန်လေပြီ။ ဒါပေမယ့် ဒီအရုပ်ကလေးကို
သူကိုယ်တိုင် လာထားတာလားဆိုတာကိုလဲ ပျိုးသိချင်မိ၏။ တခြား
သူတွေ အကူအညီနဲ့ ထားခဲ့တာလား။ အခေးတစ်နေရာမှ ပစ်လိုက်
တာမျိုးကိုလည်း ထုည့်စဉ်းစားရပေလိမ့်မည်။ သူ ကိုယ်တိုင် ပျိုးရှေ့
ရောက်လာခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘူးဆိုလျှင်တော့ အခြေအနေက သိပ်
ဆိုးလှသည်ဟု မဆိုနိုင်သေးပါ။

အသေအချာ လှည့်ပတ်၍ ကြည့်သော်လဲ အရုပ်ကလေးတွင်
စာတွေ့ဘာတွေ ကပ်ထားတာတော့ မမြင်မိပါ။ လူရှင်းနေသော
ရုပ်ရှင်ရုံထဲတွင် တခြား ဘာထူးခြားမှု ကိုမှလဲ မြင်နိုင်တော့မည်
မဟုတ်သဖြင့် ပျိုး ရုံပြင်ထွက်လာခဲ့လိုက်၏။

လေ့ကားထစ်တွေကို နင်းလျှောက်လာရင်း ပျိုးစိတ်တွေ
လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေမိသည်။ သူ တစ်ခုခု ထပ်လုပ်လာနိုင်သေး
သလား။ ခုအချိန်တွင်တော့ ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှာ လူမရှိသလောက် ဖြစ်နေ
ခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ သို့သော် သိပ်တော့ စိတ်မချထားမိပါ။

သူသည် သိပ်ကြိုတွက်၍ မရသောသူဖြစ်ကြောင်း ပျိုး ပထမ
ဆုံးအကြိမ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ရ၏။

ရုပ်ရှင်ရုံ၊ မြေညီထပ်သို့ ရောက်လာသည်။ နောက်တစ်ပွဲ အတွက် ဝင်ရန် စောင့်စားနေကြသူများကို မြင်ရ၏။ ထွက်ပေါက် တက်မှာတော့ လူရှင်းနေခဲ့ပါသည်။

ခပ်သွက်သွက်နှင့် အသင့်ပြင်ထားသော ခြေလှမ်းများဖြင့် ရုပ်ရှင်ရုံ၏ ထွက်ပေါက်ကို မြတ်ကျော်လာခဲ့လိုက်သည်။ အပေါက်ဝ နားနီးခဲ့ချိန်၌ ဖျိုးရင်တွေ သိသိသာသာ အခုန်မြန်ခဲ့၏။

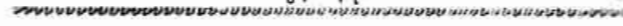
အာရုံကို အလစ်မပေးခဲ့သော်လည်း သူကတော့ ဘယ်လိုပုံစံဖျိုး နှင့်မှ ပေါ်မလာခဲ့ပါ။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲမှ လုံးဝထွက်လာပြီးချိန်မှပင် ဖျိုးမှာ သတိထား နေရခြင်းအား ဖြေလျော့နိုင်တော့သည်။ ထိုကျမှပင် လွတ်လွတ် လပ်လပ် တွေးတောနိုင်လေသည်။

အရုပ်ကလေး နဲဘေးရုံမှာ ရောက်နေသည့်ကိစ္စအား ထပ်စဉ်း စားမိ၏။ သူမ လုံးဝ မသိလိုက်ခြင်းသည် အဓိပ္ပာယ်မရှိ။ ဒီကိစ္စတွင် ဖြစ်နိုင်ချေ တစ်ခုတော့ ရှိရပေမည်။

ကားရပ်ရာဆီ လျှောက်လာရင်း ဖျိုးအပြင်းအထန် တွေးနေ မိ၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် တစ်စုံတစ်ခုမှာ ခပ်ရေရေ ပေါ်လာသလို ရှိသည်။ သို့သော် ဘာမှန်း သေချာမသိလိုက်ခင်မှာပင် ပျောက်ကွယ် သွားပြန်၏။

ကားနားရောက်တော့ ကားသော့ယူဖို့ ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့် လိုက်သည်။ သော့ကို ရုတ်တရက် မမြင်မိ။ စာရွက်ခေါက်ကလေး တစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုစာရွက်ခေါက်ကလေးကို မြင်မိသဖြင့်

လည်း ကားသော့ကို ချက်ခြင်းမယူနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်သွားရ၏။ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်လေး မြင်ပါသည်။

အသေအချာ ပြောရပါလျှင် ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ဟု ဖျိုးထင်ခဲ့ သော စာရွက်ခေါက်လေးဖြစ်၏။ ထိုသို့ ထင်မိသဖြင့်လဲ သူမ ဝိုက်ဆံ အိတ်ထဲ ထည့်ထားမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရွက်ခေါက်ကလေးကို ဖြန့်ကြည့်သည်။

ဒီတစ်ခါ...

မင်းရှေ့ကို ကိုယ်ရောက်လာတယ်နော်

ဘယ်လိုလဲကွ။ ကိုယ့်ကို မတွေ့လိုက်ဘူးလား။

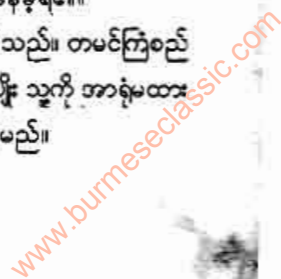
နေသော်

ပျိုးစိတ်ထဲတွင် ခုနက အဖြေပေါ်တော့မလို ဖြစ်ခဲ့သော အတွေးသည် ပြန်၍ ပေါ်လာ၏။ အခုတော့ ယင်းမှာ မည်သည့် အရာကို စဉ်းစားလိုက်မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဖျိုး သိလိုက်ပါပြီ။

ဟုတ်သည်။ သံသယဖြစ်စရာမှာ ရုပ်ရှင်ရုံဝန်ထမ်း (ဟု ဖျိုး ထင်ခဲ့သူ) ထံတွင် ရှိနေခဲ့၏။ ဖျိုး အာရုံထဲတွင် ထိုစဉ်က အဖြစ် အပျက်များ စိတ်နိုး၍ ပေါ်လာကြ၏။

သူလာစဉ်က ဖျိုး ဖိနပ်ပျောက်၍ ငဲ့ရှာနေခဲ့ရ၏။

ဖိနပ်ပျောက်သည်မှာ တိုက်ဆိုင်မှု ဖြစ်နိုင်သည်။ တမင်ကြံစည် ထားခြင်းလဲ ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ထိုသို့မှ မဟုတ်လဲ ဖျိုး သူ့ကို အာရုံမထား မိအောင် တစ်နည်းနည်းတော့ ကြံစည်ပေလိမ့်မည်။

ပြီးတော့ သူ (ဟိုအခေါ်ကြီး၏ နေရာကို ရှာပေးရန်ဟူသော အကြောင်းပြချက်ဖြင့် မဆီမဆိုင်စွာ) ပျိုးထံမှ လက်မှတ်ကို ယူကြည့် ခဲ့ပြီး ပျိုး သူ့ကို မော့မကြည့်နိုင်ခင် ပြန်ပေးခဲ့သည်။ သူပြန်ပေးသည့် အချိန်၌ ထိုအရာမှာ လက်မှတ်မဟုတ်တော့ပါ။ ပျိုးကတော့ မသိဘဲ နောက်ပိုင်း၌ ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ထည့်လိုက်မိ၏။

သူက လွတ်နေသည့် ခုံအကြောင်းမေးသည်။

နောက် လက်နဲ့ပင် ခုံကို ပုတ်သွားလိုက်သေး၏။ ယင်းမှာ အရုပ်ကလေးထားလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။

အားလုံးရှင်းသွားမိသည့်အခါ ပျိုး ဟက်ကနဲ တစ်ချက် ရယ်လိုက်မိ၏။ သူ တော်သည်။ ဒါကို ပျိုးလက်ခံလိုက်ရ၏။

ပြီးတော့ သူသည် ဒီလို ကိစ္စမျိုး၌ ကျင်လည်ပြီးသူ ဖြစ်ကြောင်း ကိုလည်း နားလည်လိုက်သည်။ နဂို စတင်စိန်ခေါ်စဉ်ကတည်းက သူ ကျွမ်းကျင်သည့်အရာမို့ ပျိုးကို တမင်စိန်ခေါ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေလိမ့် မည်။ ပျိုးကတော့ မာနနှင့် သူများပိုက်ကွန်ထဲ တိုးမိလေပြီ။

သူ ဘယ်လို နောက်ထပ် ပညာတွေ ပြဦးမလဲ၊ လှလှပပနှင့် ဘယ်လိုအကွက်ဆန်းတွေ ထွင်ဦးမလဲဟု စောင့်ကြည့်ရဦးတော့မည်။ အလျှော့တော့ ပေးလိမ့်မည်မဟုတ်ပါ။

နောက်ပိုင်းများတွင် ပို၍ အာရုံထားမည်။ ဖြစ်ရပ်များအား ပို၍ ပိုင်နိုင်လာအောင် အားထုတ်မည်။ ကျိန်းသေတာကတော့ သူ့အဖို့ ပိုခက်ခဲလာစေလိမ့်မှာပဲ ဖြစ်သည်။

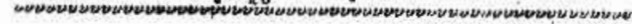

ဖုန်းထဲတွင် သူ့အသံကို စပြီး ကြားလိုက်ရကတည်းက သဘောနိုးနှင့် ဖုန်းဆက်လာခြင်း မဟုတ်မှန်း သိလိုက်ပါသည်။ ဤအကြိမ်သည် သူနှင့် ပျိုး၏ စိန်ခေါ်ပွဲ စတင်အပြီး ပထမဆုံးအကြိမ် သူ ဖုန်းဆက် လာခြင်း ဖြစ်၏။ ကြိုပြီး ထင်ထားသည့်အတိုင်းပင် သူက ထေ့ငေါ့ သောစကားများကို ပြောလာခဲ့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ အနူးပေးတော့မလား”

“ဘာလို့ အနူးပေးရမှာလဲ ဘယ်တော့မှ အဲဒီလို အလုပ်မျိုး မလုပ်ဘူး”

“မထူးပါဘူးကွာ ဆက်ပြင်နေရင် မင်းပဲ ဦးနှောက်ကြောက်ရမှာ ပေါ့။ စောစောကတည်းက အနူးပေးလိုက်ရင် စောစော စိတ်အေးရတာပဲ။ သိပ်လုပ်စရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်ရွေ့မှာ

လာပြီး ခူးလေးထောက်လိုက်ရုံနဲ့တင် ပွဲပြီးသွားမှာပါကွာ”
 “အဲဒါဆို ရှင် အနွှဲပေးလိုက်ပါလား ကျွန်မ ရှေ့လာပြီး ခူးလာ
 ထောက်လေ၊ ဒါဆို ရှင်ဆက်ပြီး စိတ်မရှုပ်ရတော့ဘူးပေါ့”
 မခံချင်စိတ်ဖြင့် ပျိုးပြန်ပက်လိုက်သည့်အခါ သူက တဟားဟား
 အော်ရယ်၏။ လောလောဆယ်မှာတော့ သူက အောင်နိုင်သူဖြစ်နေ
 သည်။ သည်တော့ ရယ်နိုင်ပေမည်ပေါ့။ သူ့ရယ်သံကို နားထောင်
 ရင်း နှိုးနှိုးသည်အခါတွင်ကော ဒီလိုပဲ သူ မတွန့်မဆုတ်ရယ်နိုင်ပါ
 မလားဟု ပျိုး ဝဉ်းစားနေမိသည်။ ရယ်ရင်းနှင့်ပင် သူက...

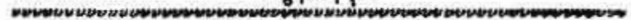
“ကိုယ်က စေတနာနဲ့ ပြောတာပါကွာ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မကတော့ အဲဒါကို
 စေတနာလို မထင်ဘူး။ ရှင် ဆက်ပြိုင်ရမှာ ကြောက်နေလို့
 မြန်မြန် ပွဲပြီးချင်နေတာလို့ပဲ ထင်တယ်”

“ဟား ဟား ကြောက်ရအောင် ကိုယ်က နိုင်နေတဲ့ လူလေကွာ၊
 အဲဒါကို မင်း မမေ့ပါနဲ့”

“ကျွန်မတို့ သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ကလည်း မပြည့်သေးဘူး
 နော်၊ အဲဒါကို ရှင်လည်း မမေ့ပါနဲ့။ ပွဲမပြီးသေးဘဲနဲ့ ဘယ်သူ
 နိုင်တယ်၊ နှိုးတယ်ဆိုတာ ပြောလို့ မရသေးပါဘူး။ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကိုယ် နိုင်နေတဲ့သူလေး ဘာလေးနဲ့ သိပ်အသားယူမနေချင်
 စမ်းပါနဲ့”

ပျိုး တမင်ပင် အသံခပ်တင်းတင်းနှင့် သူ့ကို ပိတ်ပြောလိုက်၏။
 သူ ဆက်ရယ်မနေနိုင်တော့ပါ။

“နိုင်မယ့်သူက ဘယ်သူဆိုတာ အသိသာကြီးပဲလေကွာ၊
 ဒီပြီးခဲ့တဲ့ နှစ်ကြိမ်လုံးမှာ မင်းကိုယ့်ကို ယှဉ်မှ မယှဉ်နိုင်ဘဲ”

“အဲဒီနှစ်ခေါက်လောက်လေး အသာစီးရလိုက်ရုံနဲ့ ကိုယ့်ကိုယ်
 ကို သိပ် အထင်ကြီးမနေပါနဲ့လေ... အဓိကက ရှင်ကို ကျွန်မ
 မိဖွဲ့ပဲ၊ ရှင်ကလည်း ကျွန်မရှေ့မှာ ကျွန်မ မမိအောင်နေလို့ပဲ
 မဟုတ်လား၊ အချိန်တွေ အများကြီး ကျန်ပါသေးတယ်လေ”

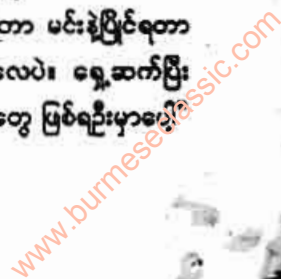
“ဘယ်လောက်ပဲ အချိန်တွေ ကျန်ကျန် မင်းကိုယ့်ကို နိုင်ဖို့တော့
 မလွယ်ပါဘူးကွာ၊ အဲဒါကို ဝန်ခံစမ်းပါ”

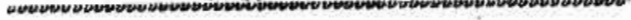
“ဟုတ်တယ်၊ နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး... အဲဒီတော့ ဘာဖြစ်လဲ
 ပိုကြီးစားရုံပေါ့၊ အရေးကြီးတာ လွယ်ဖို့ ခက်ဖို့ မဟုတ်ဘူး၊
 နောက်ဆုံးမှာ အနိုင်ရဖို့ပဲ”

တကယ်ပင် သူ့ကို နိုင်ဖို့ လွယ်လိမ့်မည် မဟုတ်မှန်း ပျိုးသဘော
 ပေါက်ပါသည်။

နဂိုက ထင်ထားသလို ဒီကိစ္စသည် ပေါ့ပေါ့လေးနှင့် ပြီးသွားနိုင်
 မည် မဟုတ်ပါ။ ကစားပွဲတစ်ခုလုံး ဖြစ်သော်လည်း အပျင်းပြေရုံက
 စားပွဲတော့မဟုတ်။ ကိုယ့်သိက္ခာနှင့် မာနတရားကိုသာ တန်ဖိုးထား
 တတ်ပါလျှင် ဉာဏ်စွမ်းရှိသမျှ ရေကုန်ရေခန်း ယှဉ်ပြိုင်ရပေလိမ့်မည်။

“မင်းက နည်းနည်းမှ ဆတ်ဆတ်ထိ မခံဘူးဘဲ၊ ကောင်းတယ်
 ကွာ၊ ကိုယ်ကလည်း အဲဒါမျိုးမှ ကြိုက်တာ မင်းနဲ့ပြိုင်ရတာ
 ကြာလေလေ ကိုယ်ပိုပြီး စိတ်ပါလာလေပဲ။ ရှေ့ဆက်ပြီး
 မင်းတော့ ကိုယ့်ကြောင့် ရင်သပ်ရှုမောတွေ ဖြစ်ရဦးမှာပေါ့”

“သတိလည်းထားဦးနော်၊ တော်ကြာ အစွမ်းတွေ ပြရင်း
ခြေလှမ်းမှားကုန်ပြီး စောစောစီးစီး ကျွန်မရွှေ ဦးထောက်နေရ
ဦးမယ်”

“စိတ်မပူစမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ်က အဲဒီကိစ္စတွေ ကျွမ်းပါတယ်”
ကိုယ့်ကိုယ်တော့ တော်တော် အထင်ကြီးတဲ့လုပ်။ သူ့စကားထဲ
တွင်ပင် ဝင့်ဝါဟန်က အထင်းသားပေါ်နေ၏။ အမြင်ကပ်ကပ်ဖြင့်
ဖျိုး ပြောထည့်လိုက်သည်။

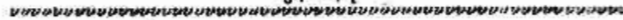
“ရှင်က ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်ရတာတော့ တော်တော်
ဝါသနာပါပုံ ရတယ်နော်၊ အဲဒါမျိုးမှာတော့ တော်တော်
ကျွမ်းတာပဲ”

“မင်းစကား မှားနေပြီကွာ၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်လုပ်တာ မဟုတ်
ဘူး၊ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် လုပ်တာလို့ ပြင်ပြောစမ်းပါ။ ဒီလို
ဉာဏ်ကိုသုံးပြီး လျှို့ဝှက်လှုပ်ရှားရတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေတော့ ကိုယ်
အရမ်းဝါသနာပါတယ်၊ ဟိုး ငယ်ငယ်ကတည်းကပဲ”

“ဘာလဲ အဲဒီဝါသနာက ရှင်ညီမ ဒါမှမဟုတ် အစ်မတွေ ရည်း
စားထားတာကို လိုက်ချောင်းရာကနေပြီး ရလာတာလား”

တမင် မခံချင်အောင် ပျိုးပြောလိုက်သော်လည်း သူက
ရယ်၍သာနေ၏။

“ဟား... ဟား... ဒါလည်း မင်းမှားပြန်ပြီကွာ၊ ကိုယ့်မှာ
အစ်မတွေ၊ ညီမတွေမှ မရှိဘဲ၊ ကိုယ်က တစ်ဦးတည်းသော
သားပဲ”

နောက်ထပ် သူ အခံရခက်စေမည့် စကားမျိုးပြောဖို့ ပျိုး စဉ်း
စားလိုက်မိသေးသည်။ သို့သော် မပြောဖြစ်ခင်မှာပင် အတွေးတစ်ခု
ရသွား၏။ အခုလို အကျိုးမဲ့ စကားနိုင်လုနေသည်ထက် စကားတွေ
ပြောရင်း သူ့အကြောင်း တတ်နိုင်သမျှ သိရအောင် နှိုက်ထုတ်နိုင်
မည်ဆိုက ပို အကျိုးရှိလိမ့်မည် မဟုတ်လား။

အခုပင် သူ့စကားအရ သူ တစ်ဦးတည်းသောသားဖြစ်ကြောင်း
သိရလေပြီ။ နောက်ထပ် သူ့စကားတွေထဲမှလည်း သူ ဘယ်သူ ဆိုတာ
သိဖို့ အကြောင်းအချက်တို့ ရှာရပေမည်။

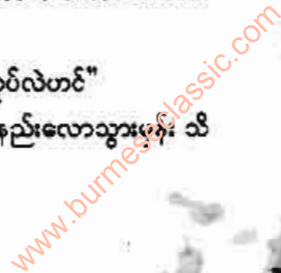
လေသံကို နည်းနည်းလျှော့ချပြီး ပျိုး ပြောလိုက်၏။

“အဲဒါဆို ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို ကိစ္စတွေမှာ ကျွမ်းနေရတာ
လဲ”

“ကိုယ့်ဗီဇကိုက အဲဒီလို အသည်းတယားယားနဲ့ စွန့်စားရတဲ့
ကိစ္စတွေမှာ အကျွမ်းဝင်နေတာကွာ၊ အဲဒါကြောင့်လဲ ကိုယ့်မှာ
အချိန်တွေ၊ ငွေတွေ၊ လူအင်အားတွေ စိုက်ထုတ်ပြီး မင်းကို
ခုလို ပြိုင်ခဲ့တာပေါ့။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဒါဟာ ကိုယ့်ရဲ့
အပန်းဖြေနည်းတစ်မျိုးပဲ။ ခုလိုလုပ်ရတာ ကိုယ်ပျော်လဲ
ပျော်တယ်။ ဒီနိုင်ငံမှာမို့လို့... အစွဲရေလို နိုင်ငံမျိုးမှာသာ ကိုယ်
မွေးခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို သူ့လျှို့ဝှက်စေယောက် ကောင်းကောင်း
ဖြစ်နေပြီ”

“အခုကျတော့ရော ရှင် ဘာအလုပ်လုပ်လဲဟင်”

ပြောပြီးမှ သူမ စကားပြောတာ နည်းနည်းလောသွားဖူး သိ

လိုက်သည်။ သူ့ မရိပ်မိခင်မှာပင် စကားကို အမြန်ဆက်၍ စကားလမ်းကြောင်း ပြင်လိုက်၏။

“ဟိုလေ... ကျွန်မပြောတာက ရှင် အခုလုပ်နေတဲ့ အလုပ်ဟာ ရှင့်ရဲ့ ဝါသနာနဲ့ ကိုက်ရဲ့လားလို့ မေးတာ”

“အင်း... မကိုက်ဘူးလို့ပဲ ပြောရမှာပေါ့။ ကိုယ့်စရိုက်က စတန့်ထွင်ချင်တဲ့စရိုက်မျိုးလေ။ အဲဒါနဲ့ ကိုက်ညီတဲ့အလုပ်က တော့ သိပ်ဘယ်ရှိပါ့မလဲ”

“ဒါဆို စီးပွားရေးလုပ်ငန်း တစ်ခုခုလုပ်ပါလား။ စီးပွားရေးဆိုတာမျိုးက စတန့်တွေ ထွင်ပြီး နည်းနည်း ဆန်းဆန်းကြယ်ကြယ် တွေလုပ်မှ အောင်မြင်တတ်တာမျိုး မဟုတ်လား”

“အင်း တစ်ဖက်တစ်လမ်းကနေတော့ ကိုယ့်စီးပွားရေးလည်း နည်းနည်းပါးပါး လုပ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် စီးပွားရေးဆိုတာ ကလည်း သိပ် အဆန်းထွင်ချင်တိုင်း ထွင်နေရတာမျိုးမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ့်ဖို့ ဘယ်သိပ်အာသာပြေပါ့မလဲ”

အခုဆိုလျှင် သူ့အကျင့်၊ သူ့ဝါသနာကို တော်တော်သိလာရလေပြီ။ ပြီးတော့ သူသည် စီးပွားရေးသမားတစ်ဦး မဟုတ်ကြောင်းလည်း သိခွင့်ရလိုက်၏။

“ရှင်က စီးပွားရေးကို တစ်ဖက်တစ်လမ်းက လုပ်တာဆိုတော့ ရှင့်အဓိက အလုပ်ကရော ရှင့်စရိုက်နဲ့ ညီရဲ့လားဟင်”

“ကိုယ် အခု လုပ်နေတာတွေက တခြားလုပ်ငန်းမျိုးတွေနဲ့တော့ မတူဘူးပေါ့လေ။ ဒါပေမယ့် အဲဒါတွေက ကိုယ့်စရိုက်နဲ့တော့

မကိုက်ညီလှတာ အမှန်ပဲ”

“ရှင်က ဘာတွေ လုပ်နေတာမို့လို့လဲဟင်”

အမှတ်တမဲ့ဖြင့် သူ့ကို အငိုက်မိသွားအောင် မေးလိုက်၏။ မသိလိုက်ဘဲ သူပြန်ဖြေဖို့ ပြင်သည်။ တခင် တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ပျိုးက အသက်ရှူသံပြင်းလျက် ရင်ခုန်နေသည်။ ခဏမျှ တဲ့ဆိုင်းနေရာမှ သူက ရယ်သံစွက်လျက် ပြောလာခဲ့သည်။

“ဟင်း... ဟင်း ဘာဖြစ်လို့ သိချင်ရတာလဲ”

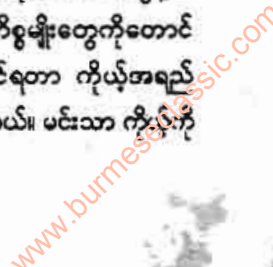
“ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်မက စကားကြုံလို့ မေးတာပါ”

ပျိုးစိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား၏။ သူက အကင်းပါးသည်ပဲ။ ပျိုး အသိအမှတ်ပြုပြီးသော သူ့အရည်အချင်းများတွင် ဒါကို ထပ်မံ၍ ထည့်သွင်းလိုက်ရပြန်၏။ စကားတွေထဲကတော့ သူ့အကြောင်းကို သိပ်သိသိသာသာကြီး နှိုက်ထုတ်၍ ရမည်မထင်ပါ။

“ဟေ့ မညစ်ကြော့နော် ကောင်းသော ယှဉ်ပြိုင်ခြင်းနဲ့ပဲ ယှဉ်ပြိုင်ပါ။ ကိုယ့်ကို အဲဒီလို စကားတွေထဲကတော့ ထောင်မဖမ်းပါနဲ့”

“ဘယ်မှာ ထောင်ဖမ်းသေးလို့လဲ ကျွန်မက စကားလမ်းကြောင်းသင့်လို မေးမိတာပါလို့ ပြောပြီးပြီပဲ။ အဲဒီလောက်လဲ ကြောက်မနေပါနဲ့ရှင်”

“မင်းကို ကြောက်တယ်... ဟုတ်လား? ကိုယ်က သက်စွန့်ဆဲဖျားနဲ့ လျှို့ဝှက်လျှို့ဝှက် လုပ်ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးတွေကိုတောင် လေ့လာထားတဲ့ကောင်ကွ။ မင်းနဲ့ ပြိုင်ရတာ ကိုယ့်အရည်အချင်းနဲ့ဆိုရင် ပျော်စရာကောင်းရုံပဲ ရှိတယ်။ မင်းသာ ကိုယ့်ကို

ကြောက် ရမှာ”

သို့သော် သူ့စကားကို စားမာန်အပြည့်ဖြင့် အဆုံးမသတ် နိုင်ပါ။ စကားအဆုံးတွင် သီးသွားပြီး အတော်ကြာအောင် ချောင်း တဟုတ်ဟုတ်ဆိုးနေလေသည်။ သူ့ချောင်းဆိုးနေသည်ကို နားထောင် ရင်း ပျိုး ရယ်ချင်လာ၏။

“ရှင်က ငြင်းသာငြင်းနေတယ်၊ အခု ရှင် ကျွန်မတို့ ကြောက်လို့ စကားတောင် ဖြောင့်ဖြောင့်မပြောနိုင်တော့ဘူး မဟုတ်လား သီးတောင်နေပြီ”

“ဟား ဟား မဟုတ်ပါဘူးကွာ မနက်က ကိုယ်စီးကရက် သောက်တာ များသွား လို့ပါ”

“ရှင်က စီးကရက် အတော်ကြိုက်လား”

“အင်း ကြိုက်တယ်၊ အဲဒါကြောင့် အိမ်က လူတွေနဲ့တောင် ခဏ ခဏ ပြဿနာ တက်ရသေးတယ်၊ သူတို့က စီးကရက် ငွေ့တွေ မွန်နေရင် မခံနိုင်ကြဘူးလေ၊ ကိုယ့် အခန်းထဲကိုဆို ကိုယ်ရှိနေရင် တစ်အိမ်လုံး ဘယ်တော့မှ မဝင်ကြဘူး”

စိတ်ချင်းဆက်သွယ်နေသည်လား မပြောတတ်ပါ။ ချောင်းဆိုး သည့်အကြောင်း စီးကရက်အကြောင်း စကားစပ်မိနေကြရင်း ပျိုးလဲ ချောင်းဆိုးချင်လာမိ၏။

ပျိုး၏ ချောင်းဟန့်လိုက်သံကို ကြားသည့်အခါ သူက...

“ဟေ့ မင်းရော စီးကရက်ငွေ့ မွန်နေပြီလား၊ ဒီဘက်မှာ ကိုယ့်သောက်ထားတဲ့ အငွေ့တွေက ဖုန်းထဲက တစ်ဆင့်တော့

မင်းဆီ ရောက်မသွားလောက်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူး ကျွန်မဟာ ကျွန်မ ချောင်းဆိုးတာပါ၊ ပြီးတော့ ကျွန်မက စီးကရက်ငွေ့လဲ မမွန်တတ်ပါဘူး”

“အံ့မယ်... မင်း ကိုယ်သောက်တာနဲ့ မကြုံဘူးသေးလို့ပါ။ ကိုယ်က တစ်လိပ်နဲ့ တစ်လိပ်ဆက်ပြီး မီးခိုးခေါင်းတိုင်လောက် ဖြစ်အောင်ကို သောက်တာ၊ ကိုယ့်ရေမှသာ အကြာကြီးနေရင် မင်းသေသွားလောက်တယ်”

“ဘာလို့ သေရမှာလဲ၊ ရှင့် စီးကရက်ငွေ့လောက်မပြောနဲ့ တကယ့်မီးခိုးခေါင်းတိုင်ဝ သွားထိုင်နေရင်တောင် ကျွန်မ မသေသေးဘူး”

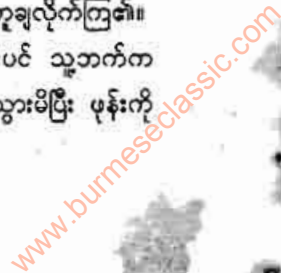
“ဒါပေမယ့် လန့်တော့ ပြေးမယ်ပေါ့”

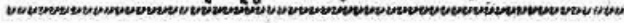
“ဝေးပါသေးတယ်၊ ဒီမှာ ရှင်မှတ်ထားဖို့က ကျွန်မဟာ ဘယ်လို ကိစ္စမျိုးကိုမှ လန့်ပြေးတတ်တဲ့မိန်းမ မဟုတ်ဘူးရှင့်၊ နောက် ဆုတ်တယ်ဆိုတာတောင် ကျွန်မရာဇဝင်မှာ မရှိဘူး”

“အေးပါကွာ၊ မင်းကနေရာတကာမှာ သိပ်အပြောကြီးတာကိုး တကယ့် နဖူးတွေ့ ခူးတွေ့ကိစ္စတွေကျရင်သာ မင်းပြောသလို လုပ်နိုင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းပါတယ်။

ပြီးတော့ ဆက်ပြောစရာမရှိတော့သဖြင့် စကားစပြတ်သွားကြ သည်။ နောက် သူမတို့ထုံးစံအတိုင်း ဖုန်းကို ပြိုင်တူချလိုက်ကြ၏။

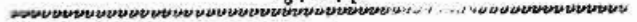
သို့သော် ပျိုး ဖုန်းမချလိုက်မီသေးခင်တွင်ပင် သူ့ဘက်က ရယ်သံတစ်ခုလိုလိုကို ကြားလိုက်ရသည်။ အံ့ဩသွားမိပြီး ဖုန်းကို

ပျို: ပြန်ကိုင်နားထောင်ကြည့်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ သူ့ဘက်က ဖုန်းချသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

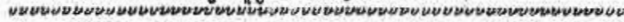
▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ | ၆၂

စားသောက်ဆိုင်ထဲရှိ ထူးခြားမှုကို ပျိုစတင်သတိပြုလိုက်မိသည်မှာ မှာထားသော စားစရာများ ရောက်ရှိလာစတွင်ပင် ဖြစ်သည်။

အငွေတထောင်းထောင်း ဟင်းပန်းကန်များသည် စားပွဲခုံပြည့် နေရာယူထားကြ၏။ အစိမ်းရင့်ရောင်နှင့် အနီရောင်တို့ကို အများဆုံး မြင်တွေ့ရသော အဆီဝင်းဝင်း ဟင်းပန်းကန်တို့သည် စားချင်စဖွယ် ဖြစ်နေသော်လည်း ပျိုလက်မလှမ်းမီ။

အာရုံသည် အခြားနေရာ တစ်ခုသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့၏။

အမှန်ဆိုလျှင် ယခုအချိန် ပျိုနှာဝ၌ ဟာဇီနဲ့တို့ဖြင့် မွှေးထုံနေဖို့ ကောင်းသည်။ သို့သော် မျက်စိရှေ့မှ ဟင်းပန်းကန်တို့နှင့် လုံးဝ ခြားနားသော အနံ့တစ်ခုသည်သာ ပျိုကို လွှမ်းမိုးနေခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့်လဲ ပျိုအစားအသောက်တွေဆီ စိတ်မရောက်နိုင်သေးခြင်း

ဖြစ်၏။

စီးကရက်နဲ့... ဟုတ်သည်။ ပျိုးရနေမိသည်မှာ စီးကရက်နဲ့ ဖြစ်၏။ ဤစားသောက်ဆိုင်နှင့် ထိုအနံ့သည် မဆီလျော်လှသော ကိစ္စတစ်ရပ်တော့ မဟုတ်ပါ။ သို့သော် ပျိုးရနေသည့် စီးကရက်နံ့မှာ ဖြစ်သင့်သည်ထက် အနည်းငယ်ပိုများနေ၏။

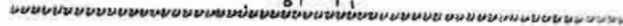
ဟင်းတွေ ပန်းကန်ထဲ ခပ်ထည့်လိုက်ပြီး စားသောက်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်တွင် ထိုအနံ့သည် ပို၍ သိသာလာခဲ့၏။ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင်း ကို ပန်းကန်ထဲ ဦးတည်ချက်မှ ထိုးဖွဲနေမိသည်။ တစ်စ ပိုတိုး၍လာ သော စီးကရက်အနံ့ကို သတိပြုနေခဲ့ရင်း ထိုထူးခြားမှုသည် ပျိုးနှင့် တိုက်ရိုက်သက်ဆိုင်နေသလားဟုလဲ သံသယဖြစ်လာခဲ့၏။

စီးကရက်အနံ့မှနေ၍ စီးကရက်နှင့်ပတ်သက်သော အကြောင်း အရာတစ်ခုကို ဝိုးတဝါး အမှတ်ရသည်။ အသံခပ်ပျပျကို ကြား ယောင်လာသလို ရှိ၏။ စီးကရက်အကြောင်း ပြောခဲ့သော သူ့အသံ ကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ပြန်အမှတ်ရလိုက်မိသော အခါတွင်တော့ ပျိုးစိတ် တွေ ဖျဉ်းကနဲ ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဟိုတစ်နေ့ကတင် ပျိုးနှင့် သူ ဒီအကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့ကြသေး သည်ပဲ။ နောက်ပိုင်း၌ သူနှင့် စကားနိုင်လှပြောဖြစ်ခဲ့သည်။

စီးကရက်ငွေ့ကို ပျိုးခံနိုင်ကြောင်း ပြောရင်းက သူ့ကို မခံချင် ဖြစ်စရာတွေ ပြောခဲ့၏။ ယခုမှပင် ၎င်းသည် စိန်ခေါ်မှု တစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်သွားမှန်း ပျိုး အမှတ်ထားမိတော့သည်။

လက်ထဲမှ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို လွှတ်ချလိုက်မိမလို့ပင် ဖြစ်သွား

၏။ စီးကရက်အနံ့က ပို၍ ပြင်းလာသည်။ ကျိန်းသေပါပြီ။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့ စိန်ခေါ်မှုတစ်ခုပါပဲ။ တစ်နည်းအားဖြင့် စီးကရက်နဲ့ ခံနိုင် ကြောင်း ပြောထားတဲ့ ပျိုးကို စမ်းသပ်မှုတစ်ခုလဲ ဖြစ်မှာပေါ့။

တတ်နိုင်သမျှ ဟန်မပျက်အောင်နေဖို့ ပျိုးစိတ်က ပျိုးကို သတိ ပေးနေသည်။ သို့သော် ရင်တွေ့ခုန်လာနေတာကိုတော့ ထိန်းမရ။

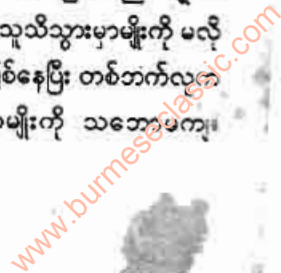
အဆက်မပြတ် ပိုတိုးတိုးလာနေသော စီးကရက်နံ့မှာ ပျိုးကို ဦးတည်နေကြောင်း သေချာနေလေပြီ။ ဒါဆို ဒီစားသောက်ဆိုင်ထဲ တွင် သူရှိနေပြီဆိုတာလဲ အသေအချာပေါ့။

ဤစားသောက်ဆိုင်က နှစ်ထပ်ဖြစ်သည်။ ပျိုး အခုစားသောက် နေတာက အပေါ်ထပ်မှာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ပျိုးနေရာယူထားတာက စားသောက်ခန်း၏ ဘယ်အခွန်မှာ...။

ပျိုးရှေ့တွင် အဆင်းအတက်ပြုသည့် လှေကားသာ ရှိတော့၏။ ပျိုးက ထိုလှေကားဘက်သို့ မျက်နှာပြု ထိုင်နေမိခြင်းဖြစ်ရာ စား သောက်ခန်းထဲရှိ လူတွေကို ကျောခိုင်းထားသလို ဖြစ်နေလေ၏။

သို့သော် လှေကားဘေးနံရံမှာ မှန်ချပ်ကြီးဖြစ်ရာ မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် လူတွေကို အကဲခတ်ခွင့်တော့ ရနေပါ၏။ တစ်နည်းအားဖြင့် သူ့ကို ခေါင်းနောက်မလှည့်ပဲ ရှာဖွေနိုင်မည်ပေါ့။

ထိုအနေအထားကတော့ ပျိုးအကြိုက်ပင် ဖြစ်သည်။ ပျိုးက သူ့ကို ရှာချင်သော်လည်း ထိုသို့ ရှာနေမှန်း သူသိသွားမှာမျိုးကို မလို လားပါ။ ကိုယ်က ကျိုးကန်းတောင်မှောက်ဖြစ်နေပြီး တစ်ဘက်လူတွေ ကိုယ့်အဖြစ်ကြည့်လျက် ကြိတ်ပြုံးနေမှာမျိုးကို သဘောမကျ။

မိသွားလျှင်တော့ ကိစ္စမရှိ။ ဒီတစ်ခေါက်မှာလည်း မမိလိုက်ဘူးဆိုက သူ့ဖို့ လှောင်စရာ တစ်ကွက်ရသွားပေဦးမည်။

ထို့ကြောင့် နောက်လှည့် မနေတော့ပဲ မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့်သာ သူ့ကို အမိဖမ်းနိုင်ရန် ပျိုးဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲ၌ ထိုင်နေသူ အတော်များများရှိကြောင်းကို ပျိုး မှန်ထဲ မှာ မြင်တွေ့နေရ၏။ စားပွဲဝိုင်း အသီးသီးတွင် စားသောက်နေကြ သော ဇွန်းသံ၊ ခက်ရင်းသံနှင့် စကားပြောဆိုနေကြသံများမှာ သောသောညံ့လျက်။ တချို့လည်း ပျိုးဘက်သို့ လှည့်ထိုင်နေသဖြင့် မျက်နှာများကို မြင်တွေ့ခွင့်ရ၏။ ပျိုးကို စိတ်ဝင်စားနေဟန်ရှိသူဆို၍ တစ်ယောက်ကိုမှ မမြင်တွေ့မိပါ။

ပျိုးကို ကျောပေးထိုင်နေကြသူများကိုတော့ မျက်နှာမမြင် ရသဖြင့် အကဲခတ်ခွင့်မရ။ စားသောက်ဆိုင်၏ တိုင်လုံးများက ကွယ် နေသဖြင့် လူတချို့ကိုလဲ ပျိုး ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မမြင်တွေ့ရ ဖြစ် နေခဲ့၏။ ပျိုး သင်္ကာမကင်းဖြစ်ရသည်မှာ ဆေးလိပ်သောက်နေသူများ ကို ဖြစ်၏။

သို့သော် ဆေးလိပ်သောက်နေကြသည်မှာ စားသောက်ခန်း တစ်ခုလုံးနီးပါးပင် ဖြစ်သည်။

စားပွဲဝိုင်းတိုင်းတွင် ဆေးလိပ်သောက်သူ အနည်းဆုံး တစ် ယောက်တော့ ပါဝင်မြဲ ဖြစ်သည်။ ဒါဟာ တိုက်ဆိုင်မှုမှ ဟုတ်ရဲ့ လား... တွေးရသည်က တဖြည်းဖြည်း ပိုခက်လာသည်။ စိန်ခေါ်မှု တစ်ခု စတင်ပြန်ပြီမို့လဲ ပျိုးစိတ်တွေ ပိုတက်ကြွလာရ၏။

ဆေးလိပ်အနံ့က ပို၍ စူးရှလာနေသည်။ နဂိုက ဆေးလိပ်အနံ့ နှင့်အတူ အစားအသောက်အနံ့တို့ကိုပါ ရောနှော ရရှိနေသော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် တခြားရနံ့တို့သည် ပျောက်ကွယ်သွားပြီး ဆေးလိပ် အနံ့တို့သည်သာ တစ်ခုတည်း စိုးမိုး၍ လာခဲ့လေသည်။

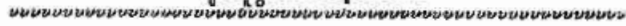
ဒီကိစ္စကို သူတစ်ယောက်တည်း လုပ်ကိုင်နေခြင်းတော့ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဒီဆိုင်ထဲမှာ ထိုင်နေသူတွေ အားလုံး မဟုတ်ရင်တောင်မှ တချို့တစ်ဝက်ကတော့ သူနှင့် ပတ်သက်နေရပေမည်။ ပျိုးကို အနိုင် ရရေးအတွက် သူ့ရဲ့ မဟာစီမံကိန်းတစ်ခုပေါ့။

ဒါပေမယ့် ပျိုးအတွက်နဲ့ သူဒီလောက် လူသုံးမှာလား။ အသေ အချာပြော၍တော့ မရပါ။ သူက ဒီကိစ္စကို ပေါ့ပေါ့ဆဆ သဘော မထားတာတော့ ကျိန်းသေးသည်။ ပြီးတော့ ဒီလောက်ပါးနပ်သူမှာ အပေါင်းအသင်းလဲ ဆန့်လိမ့်မည်မှန်း ပြောစရာ မလိုပါ။

နောက် သူက ချမ်းသာပြီး သုံးဖြုန်းနိုင်ပုံလဲ ရ၏။ ဒီကိစ္စသည် ပင် သူလို လူမျိုးအတွက် စိတ်အပန်းဖြေစရာ၊ ကစားပွဲတစ်ခုသဖွယ် ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် အရာရာကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ လေးလေးနက် နက် တွေးတော လုပ်ကိုင်တတ်ဟန်ရှိသော သူသည် သူ့အရမ်းမခံချင် ဖြစ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် သူ့ အရမ်း ဝါသနာပါ သော လုပ်ရပ်မျိုးအတွက် တော်တော်တော့ အားစိုက်လိမ့်မည်ဖြစ်မှန်း သံသယဖြစ်ရန် မလိုပါ။

ထိုင်နေတာ အတော်ကြာပြီး ယခုထက်ထိ အစားအသောက်

များ အရာမယွင်းသေးသည့် အဖြစ်ကို သတိပြုမိသည်နှင့် အနည်းငယ်စားသောက်လိုက်သည်။ သို့သော် လျှာပေါ်တွင် အရသာမထင်မိ။

စိတ်သည် မျက်စိရှေ့ မှန်ထဲမှ မြင်နေရသည့် မြင်ကွင်းဆီသို့သာ ရောက်နေခဲ့၏။

ဒီအခန်းထဲမှ လူတစ်ဦးမှာ စားသောက်ပြီးသွားသဖြင့် ထရပ်လိုက်ကြသည်ကို မြင်ရ၏။ သို့သော် အောက်ထပ်ကို ပျိုးဘက်မှ မဆင်းကြ။ ဤအပေါ်ထပ်မှ အောက်ဆင်းနိုင်ရန် အစွန်နှစ်ဘက်၌ လှေကားတစ်ခုစီ ရှိနေသည်ဖြစ်ရာ ပျိုးရုံရာနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက် လှေကားမှ ဆင်းသွားကြသည်ကိုသာ မြင်ရသည်။

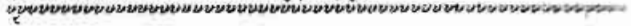
ဒီအခန်းထဲက လူတွေထဲမှာ သူက ဘယ်သူဖြစ်မလဲ။ ရှာဖွေရတာ ကြာလေ ခက်ခဲလာလေပင် ဖြစ်သည်။

စားသောက်ပြီးသူများ ထပြန်သွားကြ၏။ သို့သော် ဆေးလိပ်သောက်နေသူ အရေအတွက်ကတော့ လျော့မသွား။ ဒီအတိုင်းဆို ဒီကိစ္စနှင့် မသက်ဆိုင်သူများသာ လျော့လျော့သွားပြီး သူနှင့် သူ၏ အပေါင်းအသင်းများကတော့ ကျန်နေခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

ထိုအဖြစ်ကြောင့် ပျိုးကြိတ်ပြီး ဝမ်းသာသွားမိ၏။

မဆိုင်သူတွေ လျော့သွားလေလေ ပျိုးဖို့ သူဘယ်သူလဲဆိုတာ စစ်ထုတ်ဖို့ ပိုလွယ်ကူလေ မဟုတ်လား။

ပျိုးမြင်ကွင်းတွင် သိပ်မထင်ရှားသည့် သူများကို ပိုဝရထား၍ ကြည့်မိသည်။ သူသည် ပျိုး ရုတ်တရက် မမြင်လောက်သော နေရာမျိုးတွင် ခပ်ကွယ်ကွယ် ထိုင်နေလိမ့်မည်ဟု ယူဆရ၏။

မှန်ထဲက မြင်ကွင်းတွင်ပင် ဆေးလိပ်ငွေတို့ဖြင့် ညစ်ညမ်းနောက်ကျနေသော လေထုကို မြင်ယောင်လာရ၏။

လူတွေသည် ဆေးလိပ်သောက်နေကြခြင်း မဟုတ်နိုင်ပါ။ တမင်ပင် အငွေတွေ ထူထပ်နေစေရန် စီးကရက်များကို မီးညှိလျက် မှုတ်ထုတ်နေကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ အခန်းထဲတွင် လေကောင်းလေသန့်သည် တဖြည်းဖြည်း ပါးလျလာ၏။

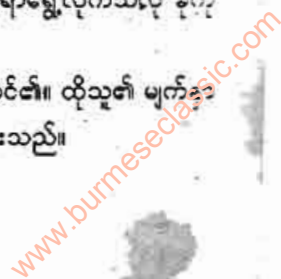
လူတွေကို ကြည့်ရတာ ဘာမှထူးထူးခြားခြား ရှိပုံမပေါ်ပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ပျိုးဖို့ ခက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုသို့ မထူးခြားသည်ကိုက ထူးခြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ပျိုးဘက်ကိုသို့ လှည့်ကြည့်နေသူဟူ၍ တစ်ယောက်မှ မရှိကြ။ ဤစားသောက်ခန်းတစ်ခုလုံးတွင် ပျိုးနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသူပင် တစ်ယောက်မှ မရှိ။ ထိုအဖြစ်ကိုက သမရိုးကျမဆန်ဘဲ ဖြစ်နေလေသည်။

တိုင်တစ်တိုင်၏ ဘေးအကွယ်မှ လှုပ်ရှားမလိုလိုကို မြင်ရသည်။ ပျိုးတစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

ရုတ်တရက် ထိုသူကို မမြင်ရ။ ဟင်းခွက်ဆီ လက်လှမ်းသလိုနှင့် ကိုယ်ကို အနည်းငယ် တိမ်း၍ မှန်ထဲကြည့်လိုက်သည်။ ပထမ မျက်နှာတစ်စွန်းတစ ပေါ်လာ၏။ အမှတ်တမဲ့ နေရာရွေ့လိုက်သလို ခုံကို အနည်းငယ်ခဲဘေးတိုး၍ ကြည့်လိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အငိုက်မိသွားသည် ထင်၏။ ထိုသူ၏ မျက်နှာ ပြုံးစိမ်းနှင့် တန်းကနဲမျက်နှာချင်း ဆိုင်မိသွားသည်။

စီးကရက်သစ် တစ်လိပ်ကို ထပ်မံမီးညှို့ ဟန်ပြင်နေသော ထိုသူသည် ရုတ်တရက် မင်သက်မိနေသေး၏။ ပြီးတော့ သူ သတိထားမိလိုက်သည်နှင့် မျက်နှာအမူအရာကို ချက်ချင်းပြင်သည်။ နောက် ပျိုးကို သိသိသာသာပင် မျက်နှာလွဲလိုက်၏။ လက်ထဲမှ မီးညှို့လက်စ စီးကရက်ကိုသာ တုန်တုန်ရီရီဖြင့် ဆက်ပြီး မီးညှို့နေလေသည်။

ပျိုး ကြိတ်ပြီး ပြုံးလိုက်မိ၏။ မူမမှန်သူ တစ်ဦးကိုတော့ ဖမ်းမိလိုက်လေပြီ။ သို့သော် ထိုသူသည် 'သူ'တော့ မဖြစ်နိုင်မှန်း ပျိုးအာရုံထဲတွင် အလိုလျှောက်သိနေ၏။

ပျိုး၏ သူခိုးဖမ်းသလို မျက်လုံးအစုံက အခြားနေရာများသို့ နောက်ထပ် လျှင်မြန်စွာ ရွေ့လျားသွားပြန်လေသည်။

အခြားတိုင် တစ်တိုင်၏ အကွယ်နားတွင် မူပျက်နေသူတစ်ယောက်ကို မြင်တွေ့ရပြန်၏။ သူ့မျက်နှာတွေကတော့ ပျိုးကို ကြည့်မနေ။ သို့သော် သူ့အသွင်အပြင်က ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေလှ၏။ ခြေထောက်တွေက လှုပ်ရွလျက် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ဖော်ပြနေသည်။ 'သူ'သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုတော့ နိုင်နိုင်နင်းနင်း ထိန်းသိမ်းနိုင်ပေမည်။ ထို့ကြောင့် ထိုတစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်ဟု ပျိုး တွက်လိုက်သည်။

နောက်ထပ်တစ်ယောက် ပျိုးမြင်ရသည်ကတော့ မျက်နှာကုန်ပြေပျက်နေသူ တစ်ဦးကို ဖြစ်သည်။ ရယ်ချင်သလိုလို၊ စိတ်မောနေသလိုလို မျက်နှာကို ထိုသူမှာ အတော်ဟန်လုပ်၍ ထိန်းချုပ်နေပုံ ရ၏။ အသွင်အပြင်က လုံးဝ မအီမလည်ကြီးနှင့် ကိုယ်ကလည်း တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ ဒီလောက် ပါးနပ်သွေးအေးသော သူသည်

ဒီလောက် ကုန်ပြေမပဲ့နိုင်ဟု ထိုသူကိုလည်း ပယ်ရပြန်သည်။

အခန်းထဲရှိသမျှ လူတွေကို ပျိုးအလွတ်စပေးပါ။ အယောက်တိုင်းကို ပျိုး မြင်နိုင်၊ အကဲခတ်နိုင်ရန် အားထုတ်၏။ အထူးသဖြင့် ခပ်ကွယ်ကွယ်နေသည့်သူများကို လုံးဝ မလွတ်စေရ။

လူတွေ ကြည့်ရသည်မှာ မူမမှန်ကြသော်လည်း သူဖြစ်လောက်သူကိုတော့ မတွေ့မိသေးပါ။

ကြည့်နေရတာက ပျိုးဖို့ ကြာလေ ပိုခက်ခဲလာလေပင် ဖြစ်၏။ အပေါ်ထပ်မို့ လေလုံနေသဖြင့် ဆေးလိပ်ငွေ့တွေက ပိုမို သိပ်သည်းလာနေသည်။ သူတို့ထဲမှပင် ချောင်းဆိုးစ ပြုလာသူများကို မြင်လာရ၏။ အသက်ရှူကြပ်လာသည်။

အာရုံထဲတွင် မြူတွေဆိုင်းနေသလို ထင်ယောင်ချင်လာ၏။ သိစိတ်မပြတ်သားသော ဦးနှောက်သည် မြင်ကွင်းများအား ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ပုံဖော်နိုင်စွမ်း လျော့နည်း၍ လာခဲ့၏။

ကြည့်ပြီးသူများကို ပျိုး စိတ်ဖြင့် သေချာမှတ်ထားသည်။ ပြီးတော့ သူဖြစ်လောက် သူများ ကို တေးမှတ်ထားလိုက်၏။

လူစုံလိုက်ကြည့်ပြီးမှ ပြန်လည်ဆန်းစစ်ရဦးမည်။

သို့သော် ပျိုးခေါင်းတွေက ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မရှိတော့။

မူးဝေ၍ လာသည်ကို အတင်းထိန်းထားရသည်။ ချောင်းဆိုးချင်စိတ်ကို အတော်ဖျောက်ထားရ၏။

အောင့်အည်း၍ အတင်းဆက်ကြည့်သည်။ အသက်ကို တတ်နိုင်သမျှ မျဉ်းမျဉ်းကလေးသာ ရှူ၏။ ခွေးများပင် ဖို့လာသည်။ လူကတော့

ချစ်သူဖွတ်ထားတဲ့အိပ်မက်

ထပ်ကုန်၏။ အာရုံတွင် ဇောချွေးပြန်သည်။ လက်ထဲမှ ဇွန်းနှင့် ခက်ရင်းကို အသံမြည်အောင်ပင် လွှတ်ချလိုက်မိ၏။ ချောင်းဆိုးသံ များ ပိုမိုကြားလာရသည်။ ပျိုးကို လှောင်နေကြသလိုပင်။

ရင်ခေါင်းထဲမှ တလိမ့်လိမ့် တက်လာသော ချောင်းဆိုးချင်ခြင်း၊ ခေါင်းတွေ မူးနောက်၍ မွန်းကြပ်လာခြင်းကို သတိနှင့် ထိန်း၏။ သို့သော် သတိက လက်လွှတ်ချင်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေး ၏။ သို့သော် အားပေးသံများမှာ နောက်ဆုတ် အလျော့ပေးဖို့ ထောက်ခံသံများအဖြစ် ပြောင်းသွား၏။ မာနဖြင့် တင်းခံကြည့်သည်။

သို့သော် ခန္ဓာကိုယ်သည် စိတ်၏ အလိုကို မလိုက်တော့။

ထိုင်နေရာမှ ပျိုး ခုန်ထလိုက်မိခြင်းမှာ စိတ်မှတ်မဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့ ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ တစ်လှမ်း... နှစ်လှမ်း၊ သုံး၊ လေး၊ ငါးလှမ်း ထိန်းချုပ်နေဆဲမှာပင် ပျိုး အောက်ထပ်ဆင်းသော လှေကားထစ် တွေပေါ် အသိမဲ့စွာ ရောက်သွားခဲ့၏။

သို့သော် လုံးဝ အောက်ထပ် ရောက်မသွားခင်တွင်ပင် ပျိုး သတိကို ပြန်ထိန်းလိုက်နိုင်ခဲ့၏။ လှေကားထစ်တွေပေါ် ရပ်ပြီး တစ် တွေဝေနေမိသည်။ ပြန်လှည့်ရမလား။ သို့သော် ပျိုး အတွေးမဆုံးခင် မှာပင် ထူးခြားမှုကို သတိပြုမိလိုက်ပါသည်။

နောက်ဘက်မှ အသံတွေအားလုံး တိတ်သွားခြင်း ဖြစ်၏။

ဖြည်းညင်းစွာ ပျိုး နောက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။ စီးကရက်နဲ့ ပြင်းရှုရှုက ကျန်ရစ်နေဆဲ။ သို့သော် လူတစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပါ။

သွန်းနေရိုး

ပျိုး သူတို့ကို ကျောခိုင်းလိုက်စဉ်မှာပင် တစ်ဘက်လှေကားမှ ဆင်းသွားကြခြင်း ဖြစ်ပေမည်။ အာရုံတွေ မူးဝေနေသဖြင့် ပျိုးမှာ လုံးဝပင် သတိမထားလိုက်မိပါ။

ကြည့်နေဆဲမှာ ပါးလျှလာသော စီးကရက် ရနံ့တို့နှင့်အတူ အာရုံတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြန်ကြည်လင်စ ပြုလာခဲ့၏။ စားပွဲခုံတစ်ခု ထက် ထောင်ထားသော ကတ်ပြားလေးတစ်ခုကို ပျိုးမြင်လိုက်မိရ၏။ သူ့စာမှန်း ပျိုး အတတ်သိလိုက်ပါသည်။

အနားသိပ်မကပ်လိုက်ရသေးခင်မှာပင် ညီညာလှပသော သူ လက်ရေးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရ၏။ အပေါ်မှာ အင်္ဂလိပ်လို ဆောင်ပုဒ်လေး တစ်ခု ရေးထားသည်။

"Love & cough cannot be controled"

(အချစ်နဲ့ ချောင်းဆိုးခြင်းကို ထိန်းချုပ်၍မရ) တဲ့။

အောက်မှာတော့ ပျိုးကို ပြောထားတဲ့ စာသားတွေ...

ကိုယ် ဒီမှာထိုင်နေတာကွ

မင်းမတွေ့လိုက်ဘူးလား၊

ညှံပါကွာ။

နေသော်

သူ ရှိခဲ့သော နေရာသည် ပျိုး ထိုင်နေခဲ့သော နေရာနှင့် သိပ်မကွာလှမ်းလှပါ။ ပျိုးနေရာမှ ကြည့်လျှင် ကောင်းကောင်း၊ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်ရ၏။ တိုင်တွေဘာတွေကို ကွယ်ပြီး သူထိုင်

ချစ်သူဖွတ်ထားတဲ့အိပ်မက်

နေခဲ့ခြင်း မရှိ။

ပျိုးမှာတော့ အဝေးကြီးတွေကို လျှောက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ကွယ်ဝှက်နေသူတွေကို လိုက်လံ ရှာဖွေနေခဲ့မိ၏။ သူကတော့ နီးနီး လေးမှာပင် ခပ်ရှင်းရှင်း ထိုင်နေခဲ့သည်။ နီးလွန်းသဖြင့်လဲ ပျိုး အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ နီးတာမှ ပျိုးနေရာမှ ခြေငါးလှမ်းခနီး လှမ်းလိုက်သည်နှင့်ပင် သူ့ဆီ ရောက်ပါသည်။

ဒီလို ထိုင်နေဖို့ဆိုတာက အင်မတန် ရဲရင့်ဖို့လိုသည်။ ပြီးတော့ အင်မတန်လဲ ဟန်ဆောင်ကောင်းဖို့ လိုပါသည်။ သူသည် ပျိုးအနီး အနားမှာ ရှိနေလျက်က ပျိုး ဘယ်လို စဉ်းစား...စဉ်းစား ပြန်သတိ မပြုမိအောင် ဟန်မပျက် နေထိုင်သွားနိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။

တွေးလေလေ ကျိတ်မနိုင် ခဲမရမှုတို့သည် ရင်ထဲတွင် ထုထည် ကြီးမားစွာ ဖြစ်တည်၍ လာခဲ့၏။

သူသည် ရဲရင့်သူဖြစ်ကြောင်း၊ အင်မတန်မှလဲ မင်သေသူဖြစ် ကြောင်း ပျိုး မခံချိ၊ မခံသာဖြင့်ပင် လက်ခံလိုက်ရပါသည်။

တကယ်တော့ သူသည် ပျိုးကို ပုန်းရှောင်ပြီး အနိုင်ယူသွားခြင်း မဟုတ်ပါ။ ဉာဏ်ကစား၍ အနိုင်ယူသွားခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဒီဖြစ်ရပ်မှနေ၍ ပျိုး အလွန်ကောင်းသော သင်ခန်းစာတစ်ခုကို ရသွားခဲ့၏။

နောက်ပိုင်းများ၌... သူ့ကို ရှာဖွေအတွက်ဆိုလျှင် မျက်လုံးထက် ဦးနှောက်ကိုသာ ပို၍ အသုံးချရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။

သွန်းနေရိုး

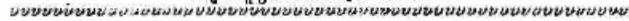

အချိန်တပြည့်ဖြည်း လျှော့လာခဲ့ရရာမှ နောက်ဆုံး ကားကို သုံးစွဲရပစ်လိုက်ရသည့်အထိပင် ဖြစ်သည်။ ပျိုး ကျွတ်ကနဲ စုတ်သပ် ညည်းညူလိုက်မိ၏။ ရှေ့တွင် ကားတန်းကြီးက အရှည်ကြီး... ။ နီးပိုင်ကို မြင်ပင် မမြင်ရသေး။

ဒီနေရာ တစ်ဝိုက်မှာ ခဏ ခဏ ယာဉ်ကြော ပိတ်တတ်မှန်း သိရန်နှင့် ဒီလမ်းက ငွေ့လာမိတာကိုက ပျိုးအမှားပင် ဖြစ်သည်။

စတီယာရင်ကို ဆောင့်ကြီး အောင့်ကြီး ကိုင်ထားရင်း ကား အင်ဂျင်တုတ်ပေါ်သို့ အကြည့်ရောက်သည်။ စာအုပ်တစ်အုပ် တင် နော်သားရှိနေသည်ကို မြင်ရ၏။ စာကြည့်တိုက်မှ ငှားထားသော စာအုပ်ကလေး။ ခုထိ ပျိုး ထိုစာအုပ်ကို ပြန်မအပ်ရသေးပါ။

ယင်း စာအုပ်သည် ပျိုးဘဝ နေ့ရက်များထဲသို့ သူ ပထမဆုံး

အကြိမ် ဝင်ရောက်လာခဲ့ပုံအား အမှတ်တရဖြစ်စေခဲ့၏။

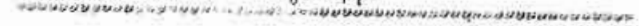
မစဉ်းစားပါဝဲနှင့် အလိုလျှောက်ပင် သူ့အကြောင်း စိတ်က ရောက်သွားမိသည်။ ဒီနေ့ပါနှင့်ဆိုလျှင် သူ့နဲ့ မဆုံရတာ နှစ်ပတ် ခန့်ပင် ရှိတော့မည် ထင်၏။ တမင်ပင် ရှောင်နေမိခြင်းလားဟု ပျိုး ကိုယ်ပျိုးပင် သံသယဝင်မိသည်။ သို့သော် ကြောက်၍ ရှောင်နေခြင်း တော့ မဟုတ်။ ခဏနောက်ဆုတ်နေခြင်း သို့မဟုတ် အရှိန်ယူနေခြင်း သာ ဖြစ်ပေမည်။ ကြီးကျယ်သော ထိခတ်တစ်ခုမတင်ခင် တ၁၀ ရပ်တန့်နေခြင်းဟု ပျိုးဘာသာ သတ်မှတ်ထားမိသည်။

ကားတွေက တဖြည်းဖြည်း ပိုများလာ၏။ ပို၍လဲ ယာဉ် ကြောပိတ်ဆိုမှု ဖြစ်လာသည်။ နဂိုက အတည့်သွားရန် ယာဉ်ကြော များတွင်သာ ကားတွေ ပိတ်နေခဲ့သော်လည်း တဖြည်းဖြည်းနှင့် ပျိုးဝဲဘက်ရှိ ဘေးကွေ့ရမည့် ယာဉ်ကြောတွင်ပါ ကားတွေ ကြပ်စ ပြုလာသည်။ တစ်ခါတလေတွင် ထိုလမ်းကြောင်းမှ ကားတွေ အလွယ် တကူ သွား၍ ရသော်လဲ တစ်ခါတစ်ရံတွင်တော့ ခပ်နှေးနှေးဖြင့်သာ မောင်းနှင်နိုင်ကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုဖက် ယာဉ်ကြောမှ လှည့်ထွက်သွားရမလားဟု စဉ်းစား မိသေးသည်။ သို့သော် ထိုအတိုင်းသွားလျှင် ရှေ့၌ ကွေ့ရပေတော့ မည်။ ပျိုးသွားလိုသော နေရာကို ရောက်ဖို့က အဆင်မပြေပါ။

စဉ်းစားနေဆဲမှာပင် ကားတွေကလဲ ပိုပြီး ကြပ်ညပ်လာသဖြင့် ပျိုး ကားလေး လုံးဝ ထွက်မရ ဖြစ်သွားတော့သည်။

စိတ်ညစ်ညစ်နှင့်ပင် မျက်ဝန်းတို့ကို ရှေ့ဘက်ကြည့်နေရာမှ

လွှဲပြီး ဟိုဟိုဒီဒီ လျှောက်ကြည့်မိသည်။ ကြည့်လေရာတွင် စိတ်ပျက် ညစ်ညူးနေဟန် မျက်နှာများကိုသာ မြင်ရ၏။ နေ့လယ်နေ့၏ ပြင်းပြင်းထန်ထန် အလင်းအောက်ဝယ် ကားတို့ရှိ သတ္တုကိုယ်ထည် များမှ ပြန်ထွက်သော အပူရှိန်သည် လူတိုင်း၏ ချွေးရွဲနေသော မျက်နှာများထက်တွင် ထင်ဟပ်နေလေသည်။

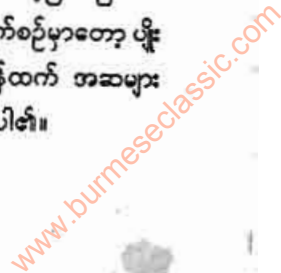
စတီယာရင်ကို ဆုပ်ကိုင်ထားသော ပျိုး၏ လက်ဖမိုးများထက် တွင်ပင် ချွေးပေါက်ငယ်တို့ သီးစို့နေသည်ကို မြင်ရ၏။ အရာအားလုံး မှာ ငြိမ်သက်စွာ လောင်ကျွမ်းလျက် ရှိနေကြသည်။

ထိုကဲ့သို့သော အခိုက်အတန့်ဝယ် ရေခဲခားတစ်ချောင်းဖြင့် ပျိုးနှလုံးသားတည့်တည့်ကို လွှာခြမ်းခဲလိုက်ရသလို တုန်လှုပ်သွား စေသော ဖြစ်ရပ်တစ်ခုသည် ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့လေ၏။

နဂိုကတော့ ပျိုးသည် ထိုအရာကို ထူးခြားမှုတစ်ခုဖြစ်မှန်း သတိမပြုမိသေးပါ။ အခြေအနေကလဲ ပျိုးဖို့ ဝရုမထားမိစရာ အခြေ အနေ ဖြစ်နေခဲ့၏။

ကားတွေ ယှဉ်လျက် ရပ်တန့်နေရသည့်ကြားတွင် ဘေးဘက် ကားမှ စကားပြောသံကို ကြားရခြင်းမှာ ဆန်းကြယ်သော ကိစ္စတစ်ခု မဟုတ်ပါ။ ထို့ကြောင့်လဲ ဘေးဘက်ယာဉ်ကြောရှိ ကားထဲ ရှိနေသူက စကားတစ်ခွန်းပြောလိုက်သည်ကို ပျိုး မကြားလိုက်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ယင်းစကားကိုပင် နောက်တစ်ခွန်းပြောလိုက်စဉ်မှာတော့ ပျိုး အသိစိတ်သည် ပျိုး၏ သွေးကြောများအား ပုံမှန်ထက် အဆများ စွာ လည်ပတ်မှု မြန်သွားစေအောင် လှန့်နှိုးလိုက်ပါ၏။

“ရယ်စရာ အတော်ကောင်းတယ်ကွာ”

အသံကို ခပ်တိုးတိုးသာ ကြားလိုက်ရသည်။ သို့သော် ပျိုးကို တုန်လှုပ်သွားမိစေသည်မှာ ထိုအသံပင် ဖြစ်၏။ စေးပိုင်သော အနည်းငယ် ဩသော... ဩဇာသံပါသည့် အသံ။ ပျိုးကို ဖုန်းထဲ၌ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်စေခဲ့သော အသံ ဖြစ်၏။ နားမှ အကြားအာရုံသည် ရင်ထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ် ပဲ့တင်ပြန်သွားသည်။

ပူလောင်နေသည့် အဖြစ်ကို ချက်ချင်း မေ့သွား၏။ ကားမောင်းနေတုန်းသာဆိုလျှင် လီဇာကို ဆောင့်နှင်းမိလောက်ပါသည်။

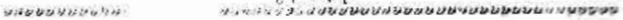
နေသော်ဆိုသော သူ့အသံဖြစ်မှန်း သေချာပါသည်။

ဖျတ်လတ်စွာပင် ဘေးဝဲယာအနံ့ လျှောက်ကြည့်မိ၏။ ဝဲဘက်ရှိ ဘေးကွေ့မည့် ယာဉ်ကြောမှ လာခြင်းဖြစ်မှန်း သိသည်။

ပျိုးကားအနီးတွင် ရှေ့ဘက် အနည်းငယ်ရောက်လျက် တစ်စီးနှင့် နောက်ဘက်ရောက်နေသော တစ်စီးတို့ ကပ်လျက် ရပ်တန့်နေကြ၏။ ထိုနှစ်စီးအနက် ဘယ်တစ်စီးမှ လာသောအသံဖြစ်မည်ကို တော့ အတိအကျ ဝေခွဲ၍ မရသေး။

နောက်ဘက်ဘေးရှိ ကားပေါ်မှ သူ့ကိုတော့ ပျိုးမြင်နိုင်၏။ အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ လူပုံ ခပ်ဝဝ၊ မျက်နှာက တည်တည်ကြည်ကြည်ပင် ဖြစ်၏။ ပျိုးဘက်ကို လုံးဝ ကြည့်မနေပါ။

ရှေ့ကို တည်တည်ကြည့်လျက် ကားအမြန် မောင်းထွက်ရန်သာ

အာရုံစိုက်နေပုံ ရသည်။

ရှေ့အနည်းငယ်ရောက်နေသော ကားပေါ်မှ လူ့ကိုတော့ နောက်ကျော တစ်စွန်းတစ်စွဲကိုသာ ပျိုး မြင်နိုင်၏။ ကားချင်းက နည်းနည်း လှမ်းနေသည်။ ထိုသူ ဖြစ်နေမည်လား စဉ်းစားရင်း သူ့ကို လှမ်းကြည့်နေဆဲမှာပင် သူ့ထံမှ စကားသံက ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“ဒီကိစ္စက ထင်သလောက် လွယ်မှာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ အထူးသဖြင့် ငါ့ကို ကျောဖို့ ဆိုရင်ပေါ့”

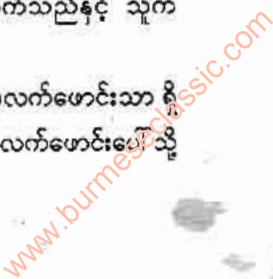
သူဖြစ်နေမှန်း လုံးဝ သေချာပါပြီ။ ပြောသည့်စကားတွေကလည်း ပျိုးဆီသို့ တိုက်ရိုက် ဦးတည်နေခြင်း ဖြစ်၏။

“မင်းကိုတော့ သနားပါတယ်ကွာ၊ အေးလေ ကိုယ်က သိပ်တော်လွန်းနေတော့လည်း ခက်တာပဲ။ စဉ်းစားပေါ့ကွာ၊ ဘာဆက်လုပ်မလဲ၊ သိပ်တော့ လွယ်ဖို့ မရှိဘူးကွ၊ ယတြာတွေ ဘာတွေလဲ ချေချင်သွားချေလိုက်ဦးနေ၊ ဟဲ... ဟဲ...”

သူနှင့် ပျိုးမှာ လက်တစ်ကမ်းလေးသာ လိုတော့သည်။ အတော် ခဲတင်းလွန်းသော လုပ်ရပ်ပင် ဖြစ်၏။

အခု ချက်ချင်းထပြီ သူ့ကို အမိဖမ်းလိုက်ရကောင်းမလား၊ သူ့ကားနောက်ကြည့်မှန်ထဲမှ တစ်ဆင့် ပျိုး လှုပ်ရှားမှုတွေကို အကဲခတ်နေမှာတော့ ကျိန်းသေသည်။ ပျိုး လှုပ်ရှားလိုက်သည်နှင့် သူက ဘစ်ခုခုတော့ ချက်ခြင်း ပြုမူပေလိမ့်မည်။

သူ့ကားရပ်နေရာ ယာဉ်ကြောဘေးတွင် ပလက်ဖောင်းသာ ရှိတော့၏။ ပျိုးကားထဲမှ ထွက်လိုက်သည်နှင့် ထို ပလက်ဖောင်းပေါ်သို့

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိမ်မက်

သူ တက်မောင်း မပြေးဘူး မပြောနိုင်ပါ။ သို့သော် ထိုသို့ဖြစ်လျှင်ပင် သူ့မှာ အတော် ကုန်ပျက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ သူ့ကို အမိဖမ်းလိုက် နိုင်မည်ဆိုလျှင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပျိုး ဒီတစ်ခေါက်တော့ စွန့်စားရပေလိမ့်မည်။

သူ လုံးဝ မရိပ်မိအောင်ပင် ကိုယ်ကို တတ်နိုင်သမျှ အတည်ငြိမ် ဆုံးထားလျက် လက်ကို ကားတံခါးဖွင့်ရာဆီသို့ ရွှေ့၍ သွား၏။ မျက်နှာကမူ မူလအတိုင်းသာ တည်တည်လှည့်နေလျက်။

ကားတံခါးဖွင့်ဖို့ လက်ရွှေ့သွားရန် ကြာချိန်လေး စက္ကန့် အနည်းငယ်သည် ပျိုးဘဝတွင် အရှည်လျား၊ အခက်ခဲဆုံးသော စက္ကန့်များပင် ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

တံခါးလှက်ဆီ လက်နှင့် ထိတွေ့မိ၏။ ရင်ထဲမှ လှုပ်ရှားမှုသည် လှိုင်းလုံးများနယ် လှုပ်ယိမ်းကြွတက်၍ နေသည်။ သူ လှမ်း၍ မကြား နိုင်လောက်သော်လည်း အသံမမြည်အောင် ကားတံခါးလှက်ကို ဖွင့်လိုက်သည်။ ကလစ်ကနဲ မြည်သံသည် ပျိုး၏ အသက်ရှူသံ တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကို အကြာကြီး ကွာခြားသွားခဲ့စေ၏။

ကားတံခါးကတော့ ပွင့်နေလေပြီ။ တွန်းဖွင့်ပြီး သူ့ဆီ ဆင်းပြေး သွားဖို့သာ ကျန်တော့၏။ သူ့ကို ထပ်မံ၍ အကဲခတ်သည်။ ပျိုးကို ရိုထေ့သောစကားတွေ ပြောနေဆဲ။

ထိုစကားသံတို့ကို ပျိုး ဂရုစိုက် မနေနိုင်တော့။ သူ့ကို အမိဖမ်း လိုက်နိုင်ရေးကိုသာ စိတ်က စောနေခဲ့၏။

ခပ်မြန်မြန်ပင် ကားပေါ်မှ ဆင်းဖို့ ပျိုး ခြေတို့ ကြွလိုက်သည်။

ထိုစဉ်မှာပင် စိတ်ပျက်စရာ ကိစ္စတစ်ခုကလည်း မြင်လိုက်ရ လေသည်။ သူ့ရှေ့မှ ကားများ တရွေ့ရွေ့ စတင် ထွက်ခွာနေကြခြင်း ဖြစ်၏။

နောင်အချိန် ပြန်စဉ်းစားကြည့်မိတော့ ထိုစဉ်က ပျိုး မျက်နှာသည် အတော်ရှုံ့မဲ့စွာ ပျက်ယွင်းသွားလိမ့်မည် ထင်၏။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့ဟု ပျိုး လမ်းပေါ် ဆင်းလိုက်ဖို့သာ ပြင်သည်။ ကားတံခါးကို ဟလိုက်စဉ်မှာပင် နောက်ဘက်ဘေးမှ ကားက 'တံ'ကနဲ ဟွန်းထတီးသည်။

ထိုသူက ယင်းရွေ့မှ ကားတွေ ထွက်သည်နှင့် ချက်ချင်းလိုက် ထွက်နိုင်ရန် တာစုနေလေသည်။

ပျိုးလက်ပြ တောင်းပန်ရင်း ကားတံခါးကို ဆင်းသာရုံ ဟဟ လေးသာ ဖွင့်လိုက်သည်။ ကတ္တရာလမ်းမပေါ် သူမ ခြေချလိုက်စဉ် မှာပင် သူ့ကားမှာ စတင် ရွေ့လျားနေပြီ ဖြစ်သည်ကို မြင်ရ၏။

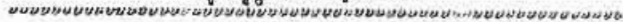
ခြေနှစ်ဖက်လုံး လမ်းမပေါ် ရောက်၍ တစ်လှမ်းမျှ စ. မလှမ်း ရသေးမီမှာပင် သူ့ကားမှာ အတော်ဝေးဝေး ရောက်သွားလေပြီ။

ကားပြတင်းမှ သူ့လက်တစ်ဖက်ထုတ်၍ နှုတ်ဆက်ဟန်ဖြင့် ပြောင်လှောင်သွားသည်ကို မြင်ရ၏။

ပျိုး သူ့ကားနောက်သို့ ပြေးလိုက်သွားခွင့်ပင် မရလိုက်ပါ။ နောက်မှ ကားတွေက တစ်စီးပြီး တစ်စီး ဆက်၍ ထွက်ခွာနေကြ သည်။

ပျိုးကားနှင့် မောင်းလိုက်ရအောင်ကလည်း ရှေ့နှင့်နောက်တွင်

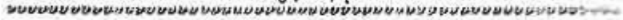

ရပ်ထားသော ကားတွေ ကြပ်ညပ်နေသဖြင့် သူတို့ဘက် ယာဉ်ကြော သို့ ထွက်မရ။ ထိုဝဲဘက် ယာဉ်ကြော တစ်ခုတည်းသာ မပိတ်ဆို့ဘဲ ယာဉ်သွားလာနိုင်ရန် လမ်းရှင်းသွားခဲ့သည် ဖြစ်၏။

သူ့ကားကို နောက်ကားတွေကလည်း ကွယ်၊ ပျိုးမှာ စိတ်တွေ ကလည်း လှုပ်ရှား၊ နေပူပူတွင် ချွေးတွေ ပျံလျက်၊ အာရုံကလဲ ခပ်နောက်နောက်ဆိုတော့ သူ့ကားနံပါတ်ကို ရှေ့ဆုံးရှိ '၂၉' ဆိုသော စာနှစ်လုံးမှ လွဲ၍ ကျန်တာ သိသံကွဲကွဲ မတွေ့လိုက်ရတော့။

ဤသို့ဖြင့်ပင် ပျိုးမှာ ကားဘေးလမ်းမပေါ် ခြေစုံရပ်လျက် ပြတင်းပေါက်မှ ထုတ်ပြသွားသော သူ့လက်တို့ ပို၍ ပို၍ ဝေးသွား သည်ကိုသာ မချင့်မရဲ ဖြစ်စွာ ကြည့်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့၏။

ယခုမှပင် နွေလယ်နေ၏ အပူရှိန်သည်လည်း အအေးခတ် ပါနှောလျက် ပျိုး တစ်ကိုယ်လုံးအား အေးစက် ရှိန်းမြနေစေလေ တော့သည်။

▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ [၆]

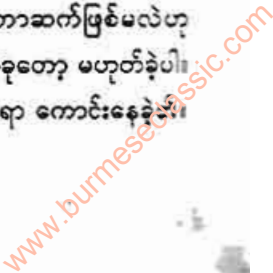
ထိုအဖြစ်ကို ဖြစ်ပွားခဲ့ပြီး တစ်ပတ်တိတိအကြာတွင် ပျိုးသည် ခါတိုင်း သွားနေကျအတိုင်း ဈေးကို ထွက်သွားခဲ့၏။

ဈေးသည် သူ့အတွက် ဆန်းဆန်းပြားပြားတွေ လုပ်ပြဖို့ရန် အဆင်မပြေသော နေရာဖြစ်၍ ဈေးအသွားခရီးမှာတော့ ပျိုး သူနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဘာကိုမှ ပြင်ဆင်မထားခဲ့ပါ။

တကယ်လည်း ဈေးထဲကို သူ ရောက်မလာခဲ့။

သို့သော် ပျိုး ပုံမှန်သွားနေကျ ဈေးတွင် ပုံမှန်နှင့်မတူသော အရာတစ်ခုသည် စောင့်ကြိုနေခဲ့၏။

ခါတိုင်းလို... အသည်းထိတ်စရာ၊ ဘာဆက်ဖြစ်မလဲဟု ကြိုတင် တွေးတောစရာ အကြောင်းအရာတစ်ခုတော့ မဟုတ်ခဲ့ပါ။ သို့သော် ထိုအကြောင်းရပ်သည် စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေခဲ့၏။

ချစ်သူပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

.....

ပြီးတော့ သူ့နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်နေခဲ့သည်။

ပျိုးတို့ ဈေးလေးသည် သေးငယ်သော်လည်း ဈေးရောင်းသူ ကျွဲပါးလှသော ဈေးတစ်ဈေးတော့ မဟုတ်ပါ။ အထူးသဖြင့် ပျိုးဝယ် လေ့ရှိသော ပန်းတွေကိုတော့ အမယ်စုံစုံ ရတတ်သော ဈေးတစ်ဈေး ဖြစ်ပါသည်။

ဒီနေ့ဈေးထဲအရောက်၌ ပန်းရောင်းသည့်ဘက်ဆီ အသွားတွင် တော့ ပျိုး အတော် အံ့ဩသွားခဲ့ရသည်။

ယခုတစ်ခေါက်၌ ပျိုးကြုံတွေ့ရသော စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာသည် ထို ပန်းရောင်းသည် ကိစ္စနှင့် ဆက်စပ်နေခဲ့၏။

ပန်းသည်တွေ့ဘက် ကြည့်လိုက်မိသည့်အခါတွင် ပျိုး ထိုအံ့ဩ စရာကို တွေ့ရှိခဲ့ရပါသည်။ ပန်းသည်တို့၏ ဈေးရောင်းခုံ၌ ဂန္ဓမာပန်း တို့သာ များပြားလှစွာ မြင်တွေ့ခဲ့ရ၏။ ထိုသို့ ဖြစ်ခြင်းသည် ပန်းသည် တစ်ယောက်ထဲမှာသာမဟုတ်။ တစ်ဈေးလုံးရှိ ပန်းသည်အားလုံး တို့မှာပင် ဖြစ်သည်။

အရေအတွက် သိပ်များများစားစား မရှိသော်လည်း တစ်ဈေး လုံးရှိသမျှ ပန်းသည်တွေ့က ထိုသို့ ပန်းအမယ်တစ်မျိုးတည်းကို အဓိကထား ရောင်းချနေခြင်းမှာ သိပ်သမားရိုးကျ မဆန်လှပါ။ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး တူညီသည့်အချက်မှာ ဘယ်ပန်းသည်ဆိုမှာမှ နှင်းဆီပန်း တစ်ပွင့်မျှ မတွေ့ရခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ပျိုး ထိုအရာကို ထူးခြားမှုဖြစ်မှန်း သတိပြုမိ လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်းပင် 'သူ့ကို သတိရလိုက်သည်။ ဒီကိစ္စ

သွန်းနေစဉ်

.....

ဟာ သူနဲ့ ပတ်သက်နေနိုင်မလား။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် စေ့စေ့စပ်စပ် ပြန်သုံးသပ်ကြည့်လိုက်၏။

သိပ်မကြာမီပင် ဒီအဖြစ်နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက် နေနိုင်သော အချက် နှစ်ချက်ကို သတိရလိုက်သည်။ သူ့မ မနေ့က သူငယ်ချင်းတစ် ယောက်နှင့် လမ်းတွေသွားဖြစ်ရင်း ပြောဖြစ်ခဲ့သော စကားနှစ်ခွန်းကို ဖြစ်၏။ ထိုစဉ်က စကားစပ်မိသဖြင့် ပြောဖြစ်ခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ပြီး နေရာတစ်ခု၌ ထိုင်ဖြစ်ခဲ့စဉ် ပြောမိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ သူမပင် ပြောဖြစ်ခဲ့သော နေရာကို အတိအကျ မမှတ်မိတော့ပါ။

ပျိုးက ဂန္ဓမာပန်းကို လုံးဝ မကြိုက်ကြောင်းနှင့် နှင်းဆီပန်း ကိုသာ နှစ်သက်ကြောင်း ပြောဖြစ်ခဲ့သည်။ ပြီးတော့ မနက်ဖြန်ကို အိပ်ဧည့်ခန်းမှာ အလှဆင် ပန်းအိုးထိုးရန်ပင် ဈေးသွား၍ နှင်းဆီပန်း တွေ ဝယ်ရဦးမည်ဟုလည်း ပြောမိ၏။

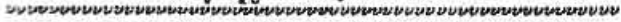
ထိုစကားတို့သည် ယနေ့ကိစ္စကို ပေါ်ပေါက်ခဲ့စေသော အကြောင်းရင်းခံများ ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ပန်းသည်တစ်ယောက်ကို ပျိုး မေးကြည့်လိုက်သောအခါတွင် ထိုကိစ္စသည် ပို၍ ပေါ်လွင်သွားခဲ့၏။

"မနက်အစောကြီးပဲ ကားတစ်စီးနဲ့ လူတစ်ယောက် ရောက် လာပြီး အသည်တွေမှာ ရှိသမျှ နှင်းဆီပန်းတွေကို သူ့မှာပါ လာတဲ့ ဂန္ဓမာပန်းတွေနဲ့ လဲသွားတာလေ။ အံ့မယ် ငွေအလိုက် ပေးပြီး လဲတာတော့။ ဂန္ဓမာတွေကို အများကြီး ပိုလည်း ပေးသွားသေးတယ်။ ယတြာခြေတယ်ဆိုလား၊ ဘာဆိုလား

www.burmeseclassic.com

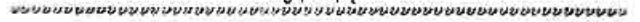
ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

မသဲမကွဲတော့ ပြောသွားတာပဲ၊ လူက လူထူးလား လူရွေးလား
တော့ မသိပါဘူး။ ပန်းသည်တွေအားလုံးတော့ သူ့အလိုက်ပေး
တဲ့ ပိုက်ဆံနဲ့တင် ဒီနေ့ မရောင်းဘဲကို မြတ်နေတော့တာပဲ။
ဒီလိုလူမျိုး နေ့တိုင်းလာရင် သိပ်ကောင်းမှာတော်”

သွန်းနေစဉ်

ညဘက်၌ သူ ဖုန်းဆက်လာသည့်အခါမှာတော့ ထိုကိစ္စကို
သူ လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ဝန်ခံပါသည်။

“မင်း စိတ်ညစ်သွားလား”

တဲ့။ ပျိုးက မညစ်ခဲ့ကြောင်း ပြောတော့ သူ ရယ်၏။

“ကိုယ် မင်းကို စချင်လို့ လုပ်လိုက်တာ”

ဟု ဆိုသည်။ ပြီးတော့ ရယ်ပြန်၏။ သူ၏ စကားပြောလျှင်
ထိုသို့ ရယ်ရယ်ပြီး ပြောတတ်သော အကျင့်ကို ပျိုးသဘောမကျပါ။

“ရှင်မှာ ဘာအကျိုးရှိသွားသလဲ”

“ကိုယ် ပျော်ရတယ်လေ၊ မင်းကြိုက်တဲ့ပန်းကို ဝယ်မရဘဲ မင်း
မကြိုက်တဲ့ ပန်းတွေချည်း တွေ့နေရမယ့်အဖြစ်ကို တွေးရင်း
ကိုယ် သိပ်ရယ်ချင်တာပဲ”

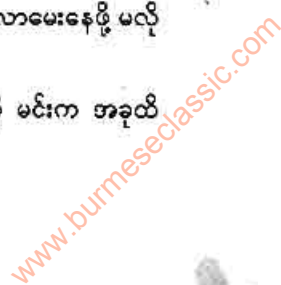
“ဪ လက်စသတ်တော့ ရှင်က သူများစိတ်ဒုက္ခရောက်
တာကို ကြည့်ပြီး ပျော်တတ်တဲ့ လူမျိုးကိုး”

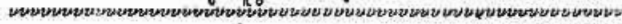
“အဲဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းလေသံကြည့်ရတာ ကိုယ့်
လုပ်ရပ်ကြောင့် တော်တော်စိတ်တိုနေပုံ ရတယ် ဟုတ်လား”

ပျိုး အဓိက စိတ်တိုတာက သူ၏ လှောင်သလို၊ ပြောင်သလို
စကားပြောဟန်ကို ဖြစ်သည်။ သို့သော် ထည့်တော့ မပြောဖြစ်လိုက်
ပါ။

“ကျွန်မဟာကျွန်မ စိတ်တိုတို မတိုတို ရှင် လာမေးနေဖို့ မလို
ပါဘူး”

“ဘာလဲ နှင်းဆီပန်းဝယ်မရလိုက်တဲ့ကိစ္စကို မင်းက အခုထိ

မကျေနပ်သေးဘူးလား”

ပြောရင်း သူ့လေသံက တည်တည်ကြည်ကြည် ဖြစ်လာ၏။
“ပိုတောင် ကောင်းပါသေးတယ်ရှင်။ အခုလိုဆိုတော့ ကျွန်မ
စာကြည့်စားပွဲပေါ်က နှင်းဆီပန်းထည့်နေကျ ပန်းဖိုလေးထဲ
မှာ ဘာမှ ထည့်မထားဘူး။ အဲဒီထဲမှာ ရှင့်ကို နာကျည်း
အငြိုးထားဖို့အတွက် အပင်လေးတစ်ပင် စိုက်ထားတယ်လို့ပဲ
ကျွန်မ မှတ်ထားလိုက်တယ်။ ကျွန်မ အာရုံထဲမှာ အဲဒီ အပင်
လေးက အစို့အညောက်လေးတွေဟောင် ပေါက်နေပြီရှင့်”
ထိုသို့ဆိုတော့ သူက ပျာပျာသလဲ လေသံဖြင့်...

“ဟာ... ဟာ၊ အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့ကွာ၊ မင်းစားပွဲတင်
ပန်းအိုးလေးထဲမှာ နှင်းဆီပန်းလေးပဲ ထည့်ပါကွာ၊ ကိုယ်
တောင်းပန်ပါတယ်”

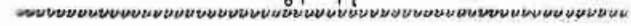
“ဘာလဲ ကျွန်မက ဈေးမှာ နှင်းဆီပန်းထပ်သွားဝယ်ရင် ရှင်က
ဂန္ဓမာတွေချည်း ရှိအောင် ထပ်လုပ်ထားဦးမလို့လား”

“လုံးဝ မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဒီတစ်ခါတော့မင်းအတွက် နှင်းဆီပန်း
ကို မင်းလက်ထဲ အရောက် ကိုယ်ကိုယ်တိုင် ပို့ပေးမှာပါ”
ထိုစကားတွင် နောက်ဆက်တွဲအဓိပ္ပာယ် တစ်ခုခု ပါနေမှန်း

ပျိုး သတိပြုမိလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင်လည်း မနက်ဖြန်လာပို့ပေး”

“အိုကေ... မနက်ဖြန်မနက် ဝဝနာရီတိတိမှာ ကိုယ်အရောက်
ပို့ပေးပါမယ်၊ စိတ်ချ”

သူနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စတွင် သူငယ်ချင်းတွေ အများကြီး
အား ခေါ်ယူဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ဒီတစ်ခါ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ဖြစ်လေ
သည်။ ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့ကို ပျိုးတစ်ယောက်တည်းသာ ရင်ဆိုင်
မြဲ ဖြစ်၏။

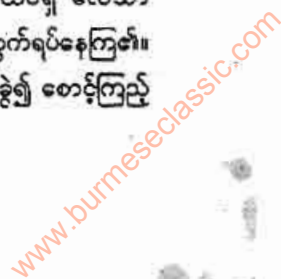
အခုတော့ သူနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ချိန် ရလာသည်နှင့်အမျှ ကိစ္စ
သေးသေးလေးလေးတွေကအစ ပျိုး အလေးထားတတ်လာသည်။
အမြဲပင် ပျိုးဘက်က အစွမ်းရှိသမျှ ကြိုးစားဖို့ စိတ်ဆုံးဖြတ်ထားမိ
သည်။

အကြောင်းစုံကို ရှင်းပြတော့ သူငယ်ချင်းတွေက လိုလိုလား
လားပင် ကူညီမည် ဆိုကြရုံမျှမက ပျိုးတို့အဖြစ်အား တော်တော်လေး
စိတ်ဝင်စားနေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။ အားလုံးကပင် ဖြစ်ခဲ့သမျှ
အဖြစ်များအား တစ်ချက်ချင်း ပြန်စဉ်းစားကြည့်ကြသည်။

သူ ဘယ်သူဖြစ်နိုင်မလဲဆိုသည့် ဟာကွက်ကို အပြန်ပြန်၊
အလွန်လွန် တွေးကြည့်ကြသော်လည်း လုံးဝ အမြေရှာ၍ မရကြ။
ယခုမှပင် သူသည် ဒီကိစ္စကို အတော်လေး အကွက်စေ့စေ့ လုပ်ကိုင်
ထားခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ပျိုး ပို၍ သဘောပေါက်လာရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေက တက်တက်ကြွကြွပင် သူ့ကို ဖမ်းဖို့ တာဝန်
ခွဲဝေ၍ ယူကြသည်။ ပျိုးတို့အားလုံး အိမ်အပေါ်ထပ်ရှိ လေသာ
ဆောင် ဝရံတာတွင် မနက်အစောကြီးကတည်းက ထွက်ရပ်နေကြ၏။

ပြီးတော့ တစ်ယောက် အရပ်မျက်နှာတစ်ခုစီ ခွဲ၍ စောင့်ကြည့်
ဖို့ တိုင်ပင်ထားကြ၏။

ချစ်သူပျက်ထားတဲ့အိပ်မက်

သူငယ်ချင်းတွေမှာ ပျိုးကိစ္စကို စိတ်ဝင်စားလွန်း၍ ပြောလိုက်တဲ့ မဆုံး။ မျက်နှာ တွေကလည်း ပြုံးမိ၊ ပြုံးစိနှင့်...။ ဒီကိစ္စမှာ ဝင်ပါရတာ ကိုက သူတို့အတွက် ပျော်စရာတစ်ခုလို ဖြစ်နေလေ၏။

ပျိုးကတော့ စိတ်ထဲတွင် ဘဝင်မကျမှု တစ်ခုဖြင့် ခိုးလှီးခလု ဖြစ်နေမိသည်။

သူ ပျိုးကို ကိုယ်တိုင် နှင်းဆီပန်းလာပေးဖို့ဆိုတာက ဘယ်လိုမှ ဖြစ်နိုင်မည် မထင်ပါ။ ပျိုးရှေ့မှောက်ကို နှင်းဆီပန်းလေး ရောက်ရှိချိန် မှာပဲ သူဟာလည်း ပျိုးလက်မှာ ရှုံးနိမ့်ပြီးသား ဖြစ်သွားမှာပေါ့။

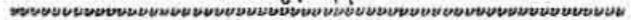
ကိုယ်စားတစ်ယောက်ယောက်ကို လွှတ်၍ ပေးခိုင်းမှာမျိုးတော့ ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့သော် ထိုသို့ဆိုလျှင်က ဘာမှ ထူးခြားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ သူ့လိုလူမျိုးက ဒီလို ရိုးရိုးစင်းစင်းကိစ္စကိုတော့ လုပ်မှာ မဟုတ်မုန်း ပျိုးသိသည်။

ပြီးတော့ သူက အချိန်အတိအကျလည်း ချိန်းထားပြန်သေး၏။ ၁၀ နာရီတိတိတဲ့။ စကားကို အတော်လေကြီးငိုကြီးပင် ပြောထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ဒီအတိုင်းဆို ၁၀ နာရီထက် နောက်ကျပြီးမှဖြစ်စေ၊ ခပ်စော စောမှာဖြစ်စေ ပျိုးဆီ နှင်းဆီပန်းရောက်လာပါက သူ့ကို လှောင်ဟား စရာ တစ်ကွက်တော့ ရပြီပေါ့။

တွေးရင်းက ပျိုးလက်ဖျောက်ထတီးလိုက်မိသည်။ ကြက်စိ ကြက်စိ ဖြစ်နေသော သူငယ်ချင်းများအားလုံး ပျိုးဘက် လှည့်ကြည့် ကြ၏။

သွန်းငနစိုး

“ဟဲ့... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

သူငယ်ချင်းတွေထဲမှ မေ့နွယ်ဦးက လှမ်းမေးလိုက်သည်။

ပြုရင်း ပျိုး ဘာမှပြန်မဖြေသေး။ စိတ်ထဲတွင် တွေးမိလက်စ အတွေးကို ထောင့်စေ့အောင် စဉ်းစား၍ အဆုံးသတ်သည်အထိ အကွက်ချလိုက်၏။ ပြီးမှ...

“ဒီလိုဟ... ငါ တစ်ခုစိတ်ကူးရတယ်”

ပြောရင်း လက်က နာရီကို ပျိုးတစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။ ၁၀ နာရီပြည့်ရန် တစ်နာရီခွဲမျှ လိုသေးသည်ပဲ။

“ဒီကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ စိတ်ကူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ အတိအကျပြောရရင် ငါတို့တွေ သူ့ကို ဒီအတိုင်း စောင့်မဖမ်းဘဲ တိုက်စစ်တစ်ခု ဆင်ရလိမ့်မယ်”

ပျိုးနှင့် ပြောဆိုနေသော မေ့နွယ်ဦးသာမက တခြား သူငယ် ချင်းများပါ အံ့ဩသွားကြ၏။ သူတို့ မျက်မှောက်ကြွတ်လိုက်မိကြစဉ် မျိုးက ဆက်၍ ပြောလိုက်သည်။

“ငါက သူနဲ့ ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတဲ့ တစ်လျှောက်မှာ အစကနေ အဆုံး သူလုပ်သွားသမျှကိုချည်းပဲ ထိုင်စောင့်ကြည့်နေခဲ့တာဟာ အဲဒီတော့ သူလည်း စိတ်ကြိုက် လှုပ်ရှားခွင့် ရတယ်။ ငါ့မှာ နိုင်ဖို့ထက် ရှုံးဖို့ကလည်း ပိုများနေတာပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ ငါက စပြီး တိုက်စစ်ဆင်ကြည့်မယ်”

“ဘယ်လိုမျိုး တိုက်စစ်ဆင်မှာလဲဟဲ့ ပြောပါဦး”

အစပ်စုတတ်ဆုံး သူငယ်ချင်းဖြစ်သည့် စိုးလဲ့က ပျိုးစကား

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

.....

ကောင်းကောင်း မဆုံးခင်မှာပင် ပြတ်၍ မေးတော့သည်။

“အေးပါဟ၊ ပြောပါမယ်... အခုလောလောဆယ်တော့ ငါ မေးတာ အရင် ဖြေကြပါဦး၊ ကဲ မေနှယ်ဦးက စပြော၊ နင့် ကောင်လေး အခုအချိန်ဆို ဘယ်မှာရှိမလဲ”

“အင်း... သူ့အိမ်မှာပဲ ရှိမှာပေါ့ဟ၊ ဒီကောင်က ငပျင်းပဲ၊ ခုလောက်မှ အိပ်ရာက ထကာစ ရှိဦးမှာ”

“သူ့ကို ဒီခေါ်လို့ ရမလား”

“အင်း ရပါတယ်”

“အေး အဲဒါဆို ခေါ်လိုက်တာ”

မေနှယ်ဦးက သူ့ကောင်လေးဆီ ဖုန်းလှမ်းဆက်၏။

“နောက်ပြီး မျိုးနွယ်နီကရော နင့်ရဲ့ ကိုကို ဘယ်မှာရှိလောက် မလဲ”

“အဆောင်မှာပဲ ရှိဦးမယ်ဟ၊ ဒီအချိန်က သူ အလုပ်သွားဖို့ စောနေသေးတယ်။ ဘာလဲ ဒီခေါ်လိုက်ရမှာလား”

“အေးဟ အားတော့ နာစရာပဲ။ ဒါပေမယ့် ခဏပါ။ သိပ် မကြာပါဘူး။ သူ အလုပ်ကိုတော့ နည်းနည်း နောက်ကျမှာပေါ့”

“ရတယ် ရတယ်၊ ကိစ္စမရှိဘူး။ ဒီလောက်တော့ သူ့ကိုညှင်းရ မယ်ဟ”

မျိုးနွယ်နီက သူ့ချစ်သူဆီ ဖုန်းဆက်ခေါ်ပြန်၏။

“ဖိုးလဲကရော နင့်မောင်လေးကို လှမ်းခေါ်လို့ ရမလား”

“ရတယ်ဟ၊ ငါလည်း နင်မပြောခင်ကတည်းက ခေါ်လိုက်

တော့မလို့။ သူ ဒီနေ့ အိမ်မှာပဲ ရှိတယ်”

သို့ဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးထံမှ အကူအညီ ရနိုင်မည့် ယောက်ျားလေးများဆီ ခေါ်ခိုင်းလိုက်၏။ ပြီးတော့ ပျိုးက အစီ အစဉ်များ သူတို့ကို ရှင်းပြလိုက်သည်။

“ဒီလိုဟ၊ အမှန်တော့ နင်တို့ချည်းပဲနဲ့လဲ ဖြစ်ပါတယ်။

ဒါပေမယ့် လုပ်ရမှာက တားဖို့ဆီးဖို့တွေပါ ပါလာတော့ ယောက်ျားလေးတွေကို အကူအညီ ခေါ်လိုက်ရတာ၊ ငါက

ဒီလို စဉ်းစားထားတယ်ဟ၊ သူက ငါ့ကို ၁၀ နာရီတိတိမှာ ပန်းလာပို့မယ်လို့ ပြောထားတယ် မဟုတ်လား။ အဲဒီအချိန်

မရှိနိုင်ရင် သူ့အတွက် သိက္ခာကျစရာပေါ့။ ဒီတော့ နင်တို့ တွေက ယောက်ျားလေးတွေ ရောက်လာရင် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ဆီ

ဖွဲ့ပြီး သူ ငါ့ဆီ ရောက်မလာနိုင်အောင် လုပ်ရမယ်။ ငါ့အိမ် ဘက်လာမယ့် နှင်းဆီပန်းပါလာသမျှ လူ့ကို လမ်းက တားဆီးရ

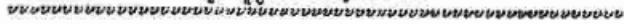
မယ်ပေါ့ဟာ...

... တားတာက ဘယ်လိုပဲတားတား ငါ့ဆီ ရောက်မလာဖို့ အဓိကပဲ။ ခြေပဲထိုးခံခံ၊ စကားတွေ ဝင်ပြောပြီးပဲ ရစ်ရစ်၊

နောက်ဆုံး ရန်ပဲဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်ပစ်လိုက်တာ။ နှင်းဆီပန်း ကိုင်လာတဲ့သူ မှန်ရင် တားဖို့သာ လုပ်ပစ်လိုက်။ တကယ်လို့များ

နှင်းဆီပန်းကိုင်လာတဲ့သူ တစ်ယောက်ထဲကပဲ ငါ့အိမ်ဘက် လာခဲ့တယ်ဆိုရင်တော့ အဲဒါဟာ သူပဲ ဖြစ်မှာပဲ၊ ဒီလိုဆိုရင်တော့

သူ့ကို တွေ့လိုက်မိတဲ့ လူရဲ့ အကူအညီနဲ့ ငါ သူ ဘယ်သူလဲ

ဆိုတာ ဆက်ရှာဖို့ သိပ်လွယ်သွားပြီပေါ့။

“ဘယ်လိုလဲဟာ၊ ငါ သိပ်မရှင်းဘူး”

မျိုးနွယ်နီက မေးသဖြင့် ပျိုး အစအဆုံး တစ်ကြိမ် ထပ်ပြောပြရ ပြန်သည်။

အားလုံး နားလည်သွားကြတော့ သူတို့လုပ်ရမှာတွေကို ကိုယ်စီ စဉ်းစားရင်း ကြွက်စိကြွက်စိ ပြန်ဖြစ်နေကြပြန်၏။

မေနှယ်ဦးကတော့ သတိတရနှင့်...

“အဲဒီလိုဆို နင်ကရော”

“ဒီမှာပဲ စောင့်နေမယ်လေ။ ငါက ခံစစ်အလယ်တဟိုပေါ့ဟာ။

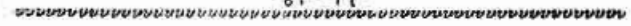
ဒီနေရာကို နှင်းဆီပန်းဆိုတဲ့လက်နက် ကိုင်ဆောင်ထားတဲ့ ရန်သူ မရောက်နိုင်အောင် နင်တို့တွေက ဝန်းရံအကာအကွယ် ပေးကြရမှာပေါ့”

ခဏကြာတော့ ယောက်ျားလေးတွေ ရောက်လာကြသည်။ ကိုယ့်လူနှင့်ကိုယ် အသီးသီး တွဲပေးလိုက်ရင်း ပျိုးအိမ်၏ အရပ်မျက်နှာ အသီးသီးသို့ စေလွှတ်လိုက်သည်။

နာရီကို ကြည့်တော့ ၉-နာရီကျော်ရုံလေးသာ ရှိသေး၏။ သူတို့ကို ၁၀ နာရီ ထိုးခါနီးသည်နှင့် ခပ်ဝေးဝေး မနေနေတော့ဘဲ ပျိုးအိမ်နားဝန်းကျင်မှသာ လာစောင့်ကြရန် မှာထားလိုက်သည်။

ဒီနောက်မှာတော့ ပျိုးဖို့ ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့။

နာရီလက်တံတွေ ရွေ့လျားနေသည်ကိုသာ ထိုင်ကြည့်ရင်း ထွက်ပေါ်လာမည့် အဖြေကို စောင့်ဆိုင်းနေရတော့သည်။

တာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါမှာတော့ ပျိုး ကျေနပ်မိသည်။ သူ့ဘက်က အခြေအနေကိုချည်း ထိုင်မစောင့်ပဲ ကိုယ်ကလည်း အားထုတ်မှု တစ်ခု လုပ်လိုက်ရတာဆိုတော့ မျှော်လင့်စရာတွေက တော်တော်များများစားစား ရှိနေ၏။

သို့သော် ပျိုးမှာ စောင့်နေသည့်အလုပ်ကိုတော့ မလစ်ဟင်းရဲ။ အာရုံကို သူပေါ်လာနိုင်မည် ထင်သော လမ်းတို့ဆီ ကြည့်နေခြင်းမှ လုံးဝ မလွင့်ပါးရဲပါ။

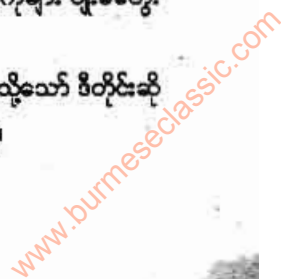
၁၀ နာရီနား နီးလာသည်အထိ ပျိုးမှာ အသက်ပင် မရှုခွဲစွာ လေသာဆောင်၍ ရပ်စောင့်နေခဲ့ရ၏။

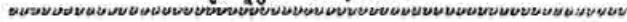
၁၀ နာရီထိုးခါနီးဆဲဆဲကျတော့ သူငယ်ချင်းတွေ ပျိုးအိမ်နား ပြန်ရောက်လာကြသည်။ ဝရံတာထက်မှ ပျိုး ခြေဟန်လက်ဟန်နှင့် လှမ်းမေးမြန်းကြည့်သော်လည်း သူတို့ထဲမှ မည်သူကမှ ထူးခြားချက် ကို မမြင်ခဲ့ကြောင်း သိရသည်။

ပျိုးဖို့ စဉ်းစားစရာဖြစ်သွားရ၏။ ဘာကြောင့်များ လမ်းပေါ်မှာ သူ့လှုပ်ရှားမှု တစ်စုံတစ်ရာကိုမှ မမြင်တွေ့ရတာလဲ။

သူ့ပျိုးဆီ နှင်းဆီပန်းကို အရောက် လာပို့လိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း တော့ ယုံကြည်နေ၏။ အလားအလာ အခြေအနေ အားလုံးကို ပျိုး အပြန်ပြန်သုံးသပ်သည်။ ဘယ်ဖြစ်နိုင်ချေ တစ်ခုခုကိုများ ပျိုးမတွေ့ မိဘဲ မေ့လျော့သွားခဲ့ပါလိမ့်ဟု တွေးရ၏။

ခေါင်းထဲ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား ပေါ်မလာ။ သို့သော် ဒီတိုင်းဆို သူ့မှာ ပိုင်ကွက်တစ်ကွက်တော့ ရှိနေပေလိမ့်မည်။

အိမ်ရှေ့ဝရံတာတွင် ခေါက်တွဲခေါက်ပြန်လျှောက်ရင်း ပျိုးစိတ်တွေ တထင့်ထင့် ဖြစ်နေမိ၏။ သူ လုပ်မှာက ပျိုး ဘယ်လိုမှ မထင်မှတ်သည့် လုပ်ရပ်မျိုး ဖြစ်လိမ့်မည်မှန်းတော့ စိတ်ထဲ အသေအချာ သိနေ၏။ သို့သော် ဘယ်လိုဟာပျိုး ဖြစ်လိမ့်မလဲ? စဉ်းစားမရနိုင်သည်ကိုက စိတ်တိုစရာ ကောင်းလှတော့သည်။ ယင်းသို့ဖြင့်ပင် သူ ချိန်းဆိုထားခဲ့သော အချိန်သည် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့တော့၏။

နာရီက ၁၀ နာရီအတိဖြစ်ကြောင်း အချက်ပေးသံ ပေါ်လာသည်နှင့်ပင် အောက်ဘက်၌ စောင့်ဆိုင်းပေးနေကြသော သူများထဲရှိ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ထံမှ အံ့ဩတကြီး ပြောလိုက်သံကို ကြားရသည်။

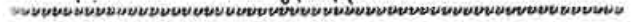
“ဟယ်၊ ဟိုမှာကြည့်စမ်း ဘာလဲမသိဘူး”

သူညွှန်ပြရာသို့ အပေါ်ထပ် လေသာဆောင်ဝရံတာတွင် ရပ်နေသော ပျိုးအပါအဝင် အားလုံးကြည့်မိကြသည်။

မိုးပျံပူပေါင်းလေးတစ်လုံး တယ်မ်းနွဲ့နွဲ့ဖြင့် လွင့်တက်လာသည်ကို မြင်ရ၏။ သာမန်ထက် အနည်းငယ်မျှသာ ကြီးနေသော မိုးပျံပူပေါင်းတစ်လုံးသည် ဘယ်လိုမှ မထူးဆန်းသော်လည်း ထိုမိုးပျံပူပေါင်းတွင် သဏ္ဍာန်လေးတစ်ခု ချိတ်ဆွဲလျက် ပါလာသည်ကတော့ ထူးဆန်းနေ၏။ ကြည့်နေရင်းက ထိုအသွင်သဏ္ဍာန်မှာ ပို၍ ပီပြင်လာသည်။

နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့် ဖြစ်၏။

ထိုနှင်းဆီပန်းကလေးကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လိုက်ရသည်နှင့်

ပျိုး နှုတ်ခမ်းတို့ တွန့်ကွေးကာ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ဒီတစ်ခါတော့ မခံချိမခံသာ မဖြစ်မိ။ သူမို့လို့ စဉ်းစားတတ်ပါလေရဲ့ဟုပင် သဘောကုမိသလို ဖြစ်သွားရသည်။

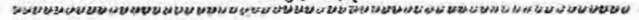
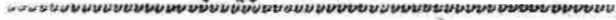
ဘယ်လောက်များ ချစ်စရာကောင်းလိုက်တဲ့ စိတ်ကူးလေးပါလဲ။ နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို မိုးပျံပူပေါင်းလေးတွင် ချိတ်တွဲလျက် အရောက်ပို့ဆောင်သော မြင်ကွင်းကိုက လှပသလောက် ဆန်းကြယ်နေသည်။

လေကြောင်းသင့်ရာအတိုင်းပင် မိုးပျံပူပေါင်းလေးမှာ ပျိုးတို့အိမ်အပေါ်ဘက်သို့ တဖြည်းဖြည်း ရောက်လာခဲ့၏။ ပျိုးရှိရာနေရာ ဝရံတာတည့်တည့်အရောက်တွင်တော့ အဝေးမှ ပစ်လိုက်သော လေသေနတ်သံလိုလိုကို ကြားလိုက်ရသလိုရှိသည်။

ပူပေါင်းလေး ပေါက်ကွဲသွား၏။ နှင်းဆီပွင့်လေးမှာတော့ တလှုပ်လှုပ် တနွဲ့နွဲ့ဖြင့်ပင် ပျိုးရှိရာတည့်တည့်သို့ ဦးတည်လျက်...

အောက်ဘက်မှ သူငယ်ချင်းများမှာ အံ့ဩစွာ၊ မခံချိ မခံသာ ဖြစ်စွာဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်ဝရံတာဆီ တက်လာမှာတော့ ပျိုး၏ ဒေါသထွက်နေသည့် မျက်နှာအစား နှင်းဆီပန်းကလေးကို ကိုင်လျက် ပြူးယောင်ယောင်လေးဖြစ်နေမိသော မျက်နှာကိုသာ မြင်ခဲ့ကြရတော့သည်။

ပဟေဠိတွေအားလုံး
မင်းအတွက် ပေးထားတယ်
ကံ့ကံ့
ချစ်ခြင်းတွေ ပြန်ပေးပါလားကွယ်

▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ [2]

ပန်းခြံထဲကို ပျိုးတို့ရောက်ရှိချိန်၌ ချိန်းထားချိန်ထက် အနည်းငယ်ပင် နောက်ကျ၍နေလေပြီ။

သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ အဖော်ခေါ်နေသဖြင့် အချိန်တွေ လင့်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အရေးထဲ ဒီပန်းခြံက ကားလမ်းတွေကို ကွေ့ကွေ့ပတ်ပတ် အလှဖောက်ထားတာဆိုတော့ သူနှင့်ချိန်းထား သည့်နေရာဆီ ကားကို တည့်တည့်မတ်မတ် မောင်းလာ၍မရ။

ပန်းခြံထဲက လမ်းတွေဖြစ်သဖြင့် ပိတ်နေဆို့နေတာတွေက လည်း အတော် များ၏။

ပျိုးစိတ်မရှည်နိုင်တော့ဘဲ ကားကို လမ်းခုလပ်၌ စက်သတ်ထိုး ရပ်ထားခဲ့ကာ ပြေးဆင်းလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်း တစ်အုပ်ကြီးမှာ တော့ ပျိုးချန်ခဲ့သည့် ကားကို နေရာတကျ သွားရပ်နေကြရသဖြင့်

ချစ်သူပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

ပျိုးနောက် အတော်လှမ်းလှမ်းမှသာ အပြေးလိုက်ပါနိုင်လာကြလေသည်။ ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်မို့ ပျိုးမှာ မောရမှန်းပင် မသိ။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူပြောထားသောနေရာနား နီးလာခဲ့သည်။ သစ်ပင်အကွယ် တစ်ခုအား လွန်မြောက်လိုက်အပြီးမှာပင် ခပ်ဝေးဝေးမှ ခုံတန်းလေး တစ်ခုပေါ်တွင် တင်ထားသော နှင်းဆီပန်းလေးတစ်ပွင့်ကို လှမ်းမြင်လိုက်ရ၏။

ပျိုးရင်ထဲ ဟာကနဲ့ ဖြစ်၍ သွားသည်။ လက်မှ နာရီကို ကြည့်မိတော့ သူနှင့် ပြောထားချိန် လွန်သွားပြီမှန်း သိလိုက်၏။ သူ ဒီကိုရောက်လာပြီးပြီပေါ့။ ပျိုးကိုစောင့်ရင်း မလာနိုင်သည့်အဆုံး ခုံပေါ်တွင် ပန်းလေးတင်ထားခဲ့ပြီး ထွက်သွားခဲ့ပြီပေါ့။

အပြေးလှမ်းနေမိသော ခြေလှမ်းတို့ပင် ရုတ်ချည်း အားပြတ်သွားသလို ထင်ရ၏။

ဒီတစ်ခါ သူပြောထားတာက ပျိုးကို ကိုယ်တိုင်ပန်းပန်ပေးရန်ဖြစ်သည်။ ဟိုတစ်နေ့က ပျိုးဆီ နှင်းဆီတစ်ပွင့် အရောက်ပို့နိုင်သော်လည်း သူ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ မပို့ခဲ့ရသည့်ကိစ္စကို စိတ်မကျေပွဲ နှံ့မည့်သဘောပင်...

သူနှင့်ပျိုး၏ နောက်ထပ်ယှဉ်ပြိုင်မှုတစ်ခု ဖြစ်သော်လည်း ဒီကိစ္စသည် သီးခြား အသွင်တစ်မျိုး ဆောင်နေ၏။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ။ ပျိုးသည် ဒီတစ်ခေါက်ကို အတော်အလေးထားနေမိ၏။ ဟိုနေ့က စိုးလဲ့နှင့် ဒီကြောင်းပြောဖြစ်သည့်အခါ ပို၍ပင် သိသာလာသည်။

“ဒီကိစ္စက နင့်အတွက် အခွင့်ကောင်းပဲဟာ၊ သူ့ကိုယ်တိုင်

သွန်းနေဖို့

ပန်းပန်လေးမှာဆိုတော့ သူ့ကို နင် ကျိန်းသေဖမ်းမိပြီပေါ့”
ပျိုးလည်း ထိုသို့ပင် ထင်မိပါသည်။ သို့သော် သူ့ကို အမိဖမ်းချင်သည်စိတ်သည် ဒီတစ်ခါ ကျိန်းကြောင်းမဲ့စွာ အတော်ပါးလှနေ၏။
ဦးလဲ့က အားကျိုးမာန်တက်ပင် ဆက်ပြောသည်။

...ပိုပြီး နင့်ဘက်က ပိုင်သွားအောင် ဒီလိုလုပ်ပါလားဟ၊ သူ့နဲ့ ချိန်းထားတဲ့နေရာကို နင်ကိုယ်တိုင် မသွားနဲ့၊ ခပ်ဝေးဝေးက ကြည့်ရင် နင်နဲ့ တော်တော်တူတဲ့ တစ်ယောက်ယောက်ကို အစားထိုး လွှတ်လိုက်ဟာ၊ နင်ကတော့ တစ်နေရာရာကနေ ချောင်းစောင့်နေပြီး သူ ပေါ်လာမှ ထွက်ဖမ်းပေါ့”

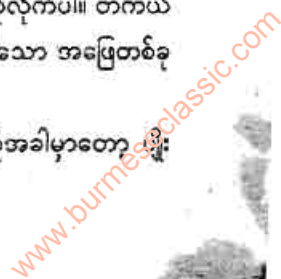
“ဟင့်အင်း အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ချင်ပါဘူးဟာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟ၊ အဲဒီလိုဆို နင့်ဘက်က အသာစီးရဖို့ လမ်းများနေပြီပဲ”

“သူက ဒီလောက် မအဘူးဟ၊ အဝေးကြီးက မြင်ရပေမယ့်လည်း လူစားထိုးထားရင် ငါ မဟုတ်မှန်း သိမှာပဲ၊ ဒါဆို အနားကိုတောင် သူ ရောက်မလာဘဲ ထောင်ဖမ်းထားမှန်း သိပြီး လှည့်ပြန်သွားလိမ့်မယ်”

လှည့်ပြန်သွားတော့ကော ဘာဖြစ်သလဲဆိုသည့် မေးခွန်းကိုတော့ စိုးလဲ့က ဆက်မမေးသဖြင့် သူမ ဖြေဖို့ မလိုလိုက်ပါ။ တကယ်တော့ ထိုအဖြေသည် ပျိုး ကိုယ်တိုင်လည်း မသိသော အဖြေတစ်ခုဖြစ်၏။

ချိန်းဆိုထားသည့် ပန်းခြံထဲ ရောက်သည့်အခါမှာတော့ ပျိုး

ချစ်သူပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

နှလုံးသားက ထိုအဖြေကို တိတ်တိတ်လေး ဖြေသွားခဲ့သည်။

လူရှင်းနေသော ခုံလေးပေါ်၌ နှင်းဆီပန်းလေး တစ်ပွင့် တင်ထားသည်ကို ပျိုး မြင်လိုက်သည်အခါ၌ ဦးဆုံး တွေးလိုက်မိသည့် အတွေးမှာ... ငါ့ကို သူ့ကိုယ်တိုင် ပန်း ပန်မပေး ဖြစ်တော့ဘူးပေါ့... ဟူ၍ ဖြစ်လေသည်။

ခုံလေးနား နီးလာလေလေ ထိုအတွေးက ပို၍ ထင်ရှားလေပင် ဖြစ်၏။ တဖြည်းဖြည်းနှင့် ၎င်းသည် ဝမ်းနည်းမှု အသွင်သို့ ပြောင်း လာခဲ့သည်။ တစ်စုံတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားသလို ခံစားချက်ကို စိတ်က အသိအမှတ်မပြုသော်လည်း နှလုံးသားက ခိုးဝှက်ခံစားနေမိသည်။

ဘေးဘီကိုပင် ပျိုးဂရုမပြုမိတော့။ နှင်းဆီပန်းလေး တင်ထား သော ခုံဆီသို့သာ တစ်လှမ်းချင်း လှမ်းလာမိခဲ့သည်။

မျက်လုံးထဲတွင် နှင်းဆီပွင့်သဏ္ဍာန်တစ်ခုတည်းသည်သာ ထင်ရှားနေ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် အနောက်ဘက်မှ ပျိုးသုငယ်ချင်းများ ပါမလာတော့သည်ကိုပင် သတိမပြုမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ပျိုးရှေ့ဘက်သို့ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်သွားနေစဉ်မှာပင် ပျိုး သုငယ်ချင်းများထံ၌ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသည် ဖြစ်ပွားလာခဲ့၏။

ပျိုးနောက်မှ လိုက်လာနေကြသော သုငယ်ချင်းများသည် ပန်းခြံလမ်းလေးတစ်ခုကို ဖြတ်ကျော်ရန် ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် တစ်ဖက် မှ ပြိုင်ဘီးများ မောင်းနှင်လာကြသော အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့နှင့် သွား၍ ဆုံစည်း မိကြ၏။ သုငယ်ချင်းအုပ်စုတွင် ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်သော မေန္ဒယ်ဦးသည် စက်ဘီးအုပ်စုတွင် ရှေ့ဆုံးမှဖြစ်သော တစ်စီးနှင့် စတင် ရင်ဆိုင်မိကြ

သွန်းနေစဉ်

သည်။ မေန္ဒယ်ဦးက သူမထံ လာနေသော စက်ဘီးကို ရှောင်သည်။ စက်ဘီးသမားကလဲ မေန္ဒယ်ဦးနှင့် မတိုက်မိအောင် ရှောင်ဖို့ ပြင်၏။

ရှောင်မိသည်ဘက်ချင်း တူညီနေသည့်အခါ နှစ်ဦးသား ရင်ဆိုင်တိုးမိကြသလို ဖြစ်သွားကြပါတော့သည်။ မေန္ဒယ်ဦးက သွက် သွက်လက်လက် နောက်ပြန်ဆုတ်လိုက်နိုင်၍ ဝင်တော့ မတိုက်မိကြ ပါ။ သို့သော် ကိုယ့်အရှိန် ကိုယ်မထိန်းနိုင်သည့် စက်ဘီးမှာ ဟန်ပျက် ကာ မေန္ဒယ်ဦး ရှေ့၌ မှောက်လဲပါတော့သည်။ ထိုစက်ဘီးကို ပြန် မထူနိုင်သေးခင်မှာပင် နောက်က ထပ်ကြပ်မကွာ အပြင်းလိုက်လာ ကြသော စက်ဘီးများ က ဝင်တိုက်မိကြတော့သည်။ ရှေ့က တစ်စီးကို နောက်တစ်စီးက တိုက်။ ထိုစက်ဘီးအား နောက်ထပ် တစ်စီးက ထပ်ဝင်တိုက်နှင့် ဝရုန်းသုန်းကား ဖြစ်ကုန်ကာ ထိုနေရာ၌ အချိန်ခဏ ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပင် စက်ဘီးပုံကြီး ဖြစ်သွားတော့သည်။ စက်ဘီး ခီးလာသူတွေအားလုံး အလဲလဲ အပြိုပြိုဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အပြစ်တွေတင်ကြ၊ ဝေဖန်ကြနှင့်...။

မေန္ဒယ်ဦးနှင့် သုငယ်ချင်းများမှာလဲ စက်ကွင်းမလွတ် ဖြစ်စေ သည်ပေါ့။ စကားတွေ အနည်းငယ် အချေအတင် ပြောဖြစ်ကြစေ သည်။ ထိုအတွက် ရလဒ်ကတော့ ပျိုး သွားရာဆီ သုငယ်ချင်းများ မလိုက်နိုင်သေးဘဲ ဖြတ်ကျန်ခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်၏။

သူတို့ ပြတ်ကျန်ခဲ့သည့် အခိုက်အတန့်တွင် ပျိုးဆီမှာလည်း ဖြစ်ရပ်တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့နေရလေ၏။

ပျိုးက နှင်းဆီပန်းလေးဆီသို့သာ စိတ်စောနေသဖြင့် ထိုဖြစ်ရပ်

www.burmeseclassic.com

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိမ်က

ကို ချက်ချင်း သတိမပြုမိသေးပါ။ နှင်းဆီပန်းဆီ ပျိုးရောက်ခါနီးတွင် ဘေးဘက် ဝန်းကျင်၌ ရှိနေသော သစ်ပင်အကွယ်များမှ လူလေးငါး ယောက်ခန့် ထွက်ပေါ်လာကြလေသည်။

ထိုသူများအားလုံး၌ တူညီသော အချက်မှာ လက်ထဲ၌ ကင်မရာ ကိုယ်စီ ကိုင်ထားကြခြင်း ဖြစ်ချေ၏။

ပျိုးတစ်ယောက် နှင်းဆီပန်းဆီ မရောက်မီတွင် ပျိုးသွားမည့် လမ်းကို သူတို့က ရှေ့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝန်းရံပိတ်ဆို့လိုက်ကြ၏။ ရုတ်တရက် ပျိုး ခြေလှမ်းတို့ ရပ်တံ့လိုက်ရပြီး သူတို့ကို ကြည့်လျက် အသေအချာ မအံ့ဩရသေးမီမှာပင် သူတို့ထံမှ ကင်မရာမီးရောင် များ တဖျပ်ဖျပ် ပေါ်ထွက်လာလေတော့သည်။ အားငါးကြောင့် ပျိုး မျက်စိကို မှိတ်လိုက်ရ၏။

ချက်ချင်းပင် သူ ပန်းပန်ပေးဖို့ ပြောထားသည့်အဖြစ်ကို သွား သတိရ၏။ ကင်မရာမီးရောင်များကြောင့် မျက်စိကျိန်းသွားသော် လည်း မျက်လွှာများကို တတ်နိုင်သမျှ ရအောင် ဘေးတင်း ဖွင့်လာ သည်။

သို့သော် ရှေ့ဘက်မြင်ကွင်းများကို သေသေချာချာမှ ပြန်၍ မမြင်ရသေးခင်မှာပင် ကလေးတစ်ယောက်၏ ဝိုးတဝါး အသွင် သဏ္ဍာန်လေးတစ်ခုသည် ပျိုးရှေ့ရောက်လာခဲ့၏။ နောက်... ပျိုး ဘက် ထိုးချိန်လိုက်သော ရေပြွတ်သေနတ်လေး တစ်လက်...

ဆပ်ပြာ သို့မဟုတ် ထိုကဲ့သို့သော အရည်များ ရေပြွတ်သေနတ် လေးဆီမှ ပန်းထွက်လာသည်ကို သိလိုက်ပြီးနောက်တွင် ပျိုး

သွန်းနေစဉ်

မျက်ဝန်းတွေက လုံးဝ ကျိန်းစပ်သွားရ၏။ ရယ်သံတစ်ခုနှင့်အတူ ပြန်ပြေးထွက်သွားသော ကလေးငယ်ဆီ အာရုံမစိုက်နိုင်အား။ မျက်စိ ကို ရအောင် ပြန်ဖွင့်ဖို့ လုပ်သည်။

ကင်မရာမီးရောင်များက ပေါ်လာကြပြန်၏။

ဘာကိုမှ အသေအချာ မမြင်နိုင်သည့်ကြားမှပင် ရှေ့ဘက် ရောက်လာသော လူတစ်ဦး၏ အရိပ်အယောင်တစ်ခုကိုတော့ ရအောင် ကြည့်လိုက်နိုင်သေး၏။

အဲဒါ 'သူ' ပဲ... ဆိုသော အတွေးသည် ရုတ်ချည်း ဝင်ရောက် လာခဲ့၏။ ဖွင့်မရနိုင်တော့မည့်အတူတူ မျက်စိကိုလည်း မှိတ်သာနေ လိုက်ရ၏။ ပျိုး အသက်ရှူပြန်၍နေဆဲမှာပင်...

ပျိုး၏ ဝဲဘက်ဆံပင်တွေကို တစ်စုံတစ်ရာက လာရောက် ထိ တွေ့၏။

မျက်စိတွေ မှိတ်ထားဆဲမှပင် ပျိုး လက်နှစ်ဖက်က အလျင် အမြန် လှုပ်ရှားသွားသည်။ တစ်ဘက်က ဆံပင်တွေဆီ လှမ်း၍၊ ကျန် တစ်ဖက်ကတော့ ရှေ့ဘက်မှ လူရိပ်ဆီ ဖမ်းဆွဲလိုက်သည်။ ဆံပင် တွေနှား လှမ်းသောလက်သည် ထင်မိသလို လက်တစ်ဖက်ကို မဖမ်း မိဘဲ သစ်ကိုင်းခြောက်ရိုးတံတစ်ခုကိုသာ ထိတွေ့ကိုင်တွယ်ခဲ့မိ၏။ အခြားတစ်ဖက်ကတော့ လူတစ်ယောက်၏ အင်္ကျီစလီ အရာတစ်ခုကို ဖမ်းဆုတ်မိသွားသည်။

မျက်စိကို ဖွင့်မရသေးသော်လည်း ပျိုး ထိုအင်္ကျီစကို လုံးဝ မလွှတ်တော့။

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

အခြားတစ်ဖက်ကတော့ သစ်ကိုင်းခြောက်ကို ချက်ချင်း ပင်ချ၍ ခေါင်းတစ်ဖက်ခြမ်းဆီ မြောက်တက်သွားမိ၏။ သူ ဒီဘက်ကို ပန်းပန်ပေးဖို့ အယောင်ပြု၍ သစ်ကိုင်းခြောက်နှင့် လာတို့လျှင် တခြားဘက်ကိုတော့ ပန်းတကယ် ပန်လိမ့်မှာပဲဟု တွေးလိုက်မိ၍ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ပျိုး လက်တို့သည် လေကိုသာ ဖမ်းဆုတ်မိ၏။ အင်္ကျီစကို မိသွားလို့များ သူ မပန်ပေးရဲတော့တာလားဟု တွေးလိုက်မိသော အတွေးစကလေးသည် မဆုံးလိုက်ရပါ။

ခုနက သစ်ကိုင်းခြောက် လာထိတွေ့ခဲ့သော ဝဲဘက် ဆံပင်တွေ နေရာကိုပင် ကလစ်ကလေးတစ်ခုက ညှပ်မိသည်ကို ခံစားလိုက်ရ၏။ နောက်ဘက်ဆီမှ ဖျတ်ခနဲ ထွက်ခွာသွားသံကိုပါ ဆက်တိုက်ကြားရသည်။ ပြီးတော့ ရယ်သံလေး တိုးတိုး...။

လက်ထဲ မိနေသော အင်္ကျီစကို လွှတ်ချ၍ နောက်ဘက်သို့ ပျိုး လှည့်လိုက်သည်မှာ ထိုရယ်သံကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ရယ်သံမှန်း ပျိုးအကြားအာရုံက လုံးဝ သေချာပါသည်။

သို့သော် ပျိုးမျက်လုံးတွေကိုတော့ ခုထိ ဖွင့်မရ။ ဖွင့်လိုက်သည်နှင့် ကင်မရာ မီးရောင်များစွာတို့က စုပြုံပေါ်လာကြ၏။

ထိုကြားမှပင် အတင်းမရမက တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည့်အခါ အပြာရောင် ကျောပြင်တစ်ခုကို မြင်လိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ သူ ဘယ်ဘက် ပြေးသွားလဲမသိလိုက်နိုင်ခင်မှာပင် မျက်ဝန်းတို့ကို ပြန်ပိတ်လိုက်ရ၏။

ကင်မရာသမားများမှာ နောက်ဆုတ် နောက်ဆုတ်နှင့် ဆက်နဲ့တ်သွားကြရင်း အရပ်မျက်နှာအသီးသီးသို့ ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။ ရှေ့ဘက်ရှိ လူဆီမှလည်း (ပျိုး နောက်လှည့်လိုက်ကတည်းက) ပြေးသွားသော ခြေသံတို့ကို ကြားရသည်။

သူငယ်ချင်းတွေ ရောက်ရှိလာချိန် အထိပင် ပျိုးမှာ မျက်လုံးတို့ အနည်းငယ် ကျိန်းစပ်ကာ အမြင်အာရုံတို့ မရှင်းမလင်း ရှိနေဆဲပင် ဖြစ်၏။ သူတို့ ရောက်ချိန်တွင် ပြေးသွားကြသူတို့မှာ အတော်ဝေးဝေး ချောက်ရှိနေကြပြီ ဖြစ်၏။ အခုနက လျှပ်လက်သလို လျှပ်ရှားခဲ့သော ဝန်းကျင်သည် ယခုတော့လည်း မုန်တိုင်းခံသွားသည့်ပမာ ငြိမ်ငြိမ် သက်သက် ရှိနေလေပြီ။

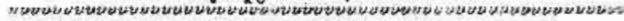
“ဘာဖြစ်တာလဲဟင် ပျိုး၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

သူငယ်ချင်းတွေက အမောတကောဖြင့် ဝိုင်းမေးကြ၏။ သူတို့ အမေးကို မဖြေနိုင်သေးပါ။

“အင်္ကျီအပြာရောင်ဝတ်ထားတဲ့ သူတစ်ယောက် ဘယ်ဘက်ကို ပြေးထွက်သွားလဲဟင်”

သူငယ်ချင်းတွေ အချင်းချင်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မေးဝေါ့ကုန်ကြသည်။ ပြီးတော့ သူတို့အားလုံး စုပေါင်း၍ အဖြေတစ်ခု ထွက်လာသည်။

“အင်္ကျီအပြာရောင်ဝတ်ထားတာက လေးယောက် တွေလိုက်တယ်။ နှစ်ယောက်က နင့်ဘယ်ဘက်နဲ့ ညာဘက်တွေကို ပြေးသွားကြတယ်။ ကျန်တဲ့ နှစ်ယောက်ကတော့ ရပ်ထားတဲ့

ကား နှစ်စင်းပေါ် တက်သွားတယ်။ ကားနှစ်စီးက ဆန့်ကျင်ဘက် အရပ်တွေကို တစ်စီးစီ မောင်းသွားကြတယ်။”

ယခုအခါ အတော်ဝေးဝေး ရောက်သွားနေပြီဖြစ်သော ကင်မရာသမားတွေဆီ ပျိုးလိုက်သွားရင် ကောင်းမလား စဉ်းကားမိသည်။ လိုက်သွားရင် သိပ်တော့ မမိလောက်တော့...။ သူသည် သူတို့ထဲကတော့လဲ ဖြစ်ဟန်မတူပါ။

ပြေးသွားတဲ့ လေးယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်ဟာ သူပဲလား။ ဟုတ်နိုင်သည်။ သို့သော် ကျိန်းသေပြော၍ မရ။ သူက ဉာဏ်သိပ်များသူဖြစ်ရာ (အကျီတွေဘာတွေ လဲပြီး) တခြားသော ပုံသဏ္ဍာန်နှင့်လည်း ထွက်ခွာသွားနိုင်ပါသည်။

ဘေးဘီဝဲယာကို ဝေ့ကြည့်လိုက်မိ၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် တစ်ယောက်ပခုံး တစ်ယောက်မှီလျက် သွားနေကြသော စုံတွဲတစ်တွဲကို တွေ့သည်။ ရေကန်စပ်နားတွင် ငါးမြားနေသူတစ်ဦး ရှိနေ၏။ မြက်ခင်းပြင်ထက်မှာတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် အရွယ် ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်သည် ဘောလုံးတစ်လုံးကို လှုပ်ရှား ဖျိုးတို့နှင့် ဝေးရာဆီသို့ ပြေးသွားနေကြ၏။

အဝေး ပန်းခြံလမ်းတစ်လျှောက်၌ စက်ဘီးစီးသွားနေသူ ဦးကိုလည်း မြင်ရသည်။

အားလုံးတွင် ပျိုးအဖြစ်ကို ဘယ်သူကမှ တွေ့လိုက်ပုံ မပေါ်။ ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ် ရှိနေကြ၏။ ပျိုးဘက်ကို ကြည့်နေသူဆို၍ မင်းမဝေး သစ်ပင်ရိပ်တွင် ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေသော ကောင်လေးတင်

ယောက်ကိုသာ တွေ့ရ၏။ ပျိုး သူ့ကို ကြည့်မိတော့ ကောင်လေးက ကြည်လင်စွာ ပြန်၍ ပြုံးပြသည်။

မသင်္ကာစရာ တစ်ယောက်ကိုမှ မတွေ့သဖြင့် ပျိုး လက်လျှော့လိုက်ရလေသည်။

သူမဆံပင်ကို ပြန်၍ စမ်းကြည့်လိုက်တော့ နှင်းဆီပန်းလေး တစ်ပွင့်က ခေါင်းထက်တွင် ကလစ်လေးတစ်ခုနှင့်အတူ ချိတ်တွယ်လျက်သား တွဲရ၍ တည်ရှိနေ၏။

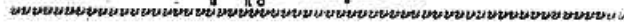
ဒီတစ်ပွင့်လည်း သူမ ရှုံးခဲ့ပြန်လေပြီ။

ပန်းခြံထဲမှ အပြန်လမ်းခရီးတစ်လျှောက်တွင် သူငယ်ချင်းတွေက ခံလိုက်ရပုံများကို တန့်နုဖြစ်၍ နေသည်။ စကားတွေ ပြောနေကြသဖြင့် ပျိုး ဆံပင်ထက်မှ နှင်းဆီပွင့်လေးကို ပြန်ဖြုတ်ရန် သတိပေးဖို့ ကိုပင် သူတို့ မေ့နေကြ၏။

ပျိုးကိုယ်တိုင်ကတော့ သူတို့စကားတွေ နားထောင်ရင်း ဆံပင်ထက်မှ နှင်းဆီလေးကို တစ်ခါတရံ စမ်းမိတတ်ပါသည်။ ထိုနှင်းဆီပွင့်လေး ပြန်ဖြုတ်ဖို့ရန် သူမ သတိ မေ့နေခြင်း မရှိပါ။

သို့သော် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး သူမ ထိုပန်းလေးကို ပြန်မဖြုတ် ဖြစ်ခဲ့ပါချေ။

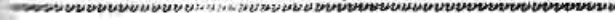

ပျိုးအိမ်ဧည့်ခန်းထဲရှိ စားပွဲပေါ်တွင် နေကြာစေ့ခွံများ၊ အချဉ်ထုပ်ထည့်သော အိတ်လွတ်များ၊ တခြား သွားရည်စာ မုန့်ထုပ်အခွံများဖြင့် ပြန့်ကျဲနေ၏။ ပျိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု၏ အတွေးတွေ၊ စကားတွေကလည်း ထိုအမှိုက်သရိုက်များလိုပင် ဟိုရောက် ဒီရောက်ဖြင့် ပြန့်ပြန့်ကျဲကျဲ ရှိနေကြသည်။

အစားအတော်ပုတ်သော သူငယ်ချင်း မေနှယ်ဦးက ပါးစပ်မှ စားလက်စ မပြတ်သေးဘဲ ဝူးဝူးဝါးဝါးဖြင့် ပြောလာတော့ အားလုံး ဝိုင်းရယ်ရင်းစကားတွေ အမျှင်ရှည်ကြပြန်သည်။

“ဒီတစ်ခါတော့ ငါတို့အပိုင်ကို လုပ်ရမယ်ဟ”

“အေးပါ။ နင်အပိုင်လုပ်ဖို့ ပြောနေတာ ဝါပါနဲ့ဆို ၇၅ ခေါက်လောက် ရှိပြီ။ ဘယ်လို အပိုင်လုပ်မှာလဲဆိုတာကို

ပြောစမ်းပါဦး”

“အဲဒါက နင်တို့ စဉ်းစားကြဖို့လေဟာ”

နောက်ဆုံးတော့ ဒီဘူတာပဲ ပြန်ဆိုက်လေသည်။ သူ့ဘက်က ဘာတစ်ခုမှ စတင်လာမှာကို မစောင့်နေတော့ဘဲ ပျိုးတို့မှ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ လိုက်ရှာ ဖော်ထုတ်ဖို့ ကိစ္စ...။

ဒီအကြောင်းကို မနက်ကတည်းက ဆွေးနွေးလိုက်၊ စားလိုက် သုပ်နေကြတာ မုန့်ထုပ်တွေ ပေါင်းများစွာသာ ကုန်သွားသည်။ အခုထိ ဘာအကြံမှ မထွက်လာသေးပါ။

ပျိုးလည်း စဉ်းစားမရသည်နှင့် သူငယ်ချင်းတွေဆီ ကြည့်လိုက်တော့ သူမလိုပဲ အလေးအနက် စဉ်းစားနေဟန်တူသော သူငယ်ချင်း ဦးလဲ့ကို သွား၍ မြင်သည်။

ယင်း၏ ဆံနွယ်ခွေလေးကို လက်တစ်ဖက်က ကိုင်လျက် ၎င်းစဉ်းစားနေပုံမှာ တလေးတနက် ရှိလှသည်မို့ ပျိုးက မေးကြည့်လိုက်မိသည်။

“ကဲ... စိုးလဲ့ကရော ဘာတွေ စဉ်းစားမိသလဲ၊ ပြောပါဦး”

“ငါလား ဟဲ... ဟဲ၊ ဘာမှ မစဉ်းစားမိသေးဘူးတဲ့”

“ဟင်၊ နင် ခုန ဆံပင်လေးကိုင်ပြီး စဉ်းစားနေတာကရော ဘာအကြောင်း တွေးနေတာလဲ”

“ဒါလား၊ ဟိုဟာလေ၊ ငါ့ဆံပင်လေးတွေက ဘာလို့ ဒီလို ကောက်ကောက်ကလေးတွေ ဖြစ်နေတာလဲလို့ တွေးကြည့်နေတာ”

သေလိုက်ပါတော့ဟယ်... ဟု ပျိုး၏ ရေရွတ်မိသံနှင့်အတူ အားလုံး ဝိုင်းရယ်လိုက်မိကြသည်။

ထို့နောက် ခဏအကြာမှာ မျိုးနွယ်နီက စိတ်ကူးတင်ခဲ့ပေါက်သွားဟန်တူ၏။ ပျိုးဆီ လှမ်း၍...

“ငါတို့တော့ ဒီလိုပဲ ရယ်ရင်းမောရင်းနဲ့ ဘာအကြံမှ မထွက်ဘဲ တစ်နေ့ကုန်တော့မှာပဲ။ အချိန်ကလည်း ညနေတောင် စောင်းနေပြီ။ ဟေ့ ပျိုး၊ ဒီညရော နင့်ဆီ သူ ဖုန်းဆက်ဦးမလား မသိဘူး”

“ထင်ရတာပဲဟ”

မျိုးနွယ်နီကို ပြန်အဖြေပေးရင်း... သူ ဖုန်းဆက်သည့် အကြောင်းများသို့ စိတ်က ရောက်သွားသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် ပျိုးတစ်ခု သွားတွေးလိုက်မိသည်။

“ငါ အကြံရပြီဟေ့”

သူငယ်ချင်းတွေက စိတ်ဝင်တစား ဝိုင်းမေးကြ၏။ ပျိုးက စဉ်းစားရင်း ဆက်ပြောပြလိုက်သည်။

...ဒီလိုဟ... ငါတို့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို အရင်သိအောင် စုံစမ်းကြမယ်။ အဲဒီကမှ ဆက်ပြီး သူ့လိပ်စာသိအောင် စုံစမ်းရင်း... လိုက်ကြတာပေါ့”

“သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲဟ”

“လွယ်လွယ်လေးရယ်၊ ငါ့အဖေ ဟန်းဖုန်းကို အသုံးပြုရမှာပဲ သူ ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်လာရင် အိမ်မှာ မရှိဘူးဆိုပြီး တင်

ယောက်က ဖုန်းဖြေလိုက်တာ၊ ပြီးတော့ ငါရှိမယ့် ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်၊ အဲဒီ ဟန်းဖုန်းဆီ သူ လှမ်းဆက်မိရင်တော့ သူ့ဖုန်းနံပါတ်က ပေါ်ပြီပေါ့။ အခုက စပြီး ငါတော့ ငါ့အဖေ ဟန်းဖုန်းကို ယူထားရတော့မယ်ဟေ့”

“နေပါဦး၊ သူက ဒါကို မတွက်မိဘဲ နေပါ့မလားဟ၊ သူ့ဖုန်းနံပါတ်ပေါ်သွားမှာ စိုးတာနဲ့ ဟန်းဖုန်းဆီ လှမ်းဆက်ပါ့မလား” မျိုးနွယ်နီ ထောက်ပြသော စကားကြောင့် အားကျိုးမာန်တက်

အောင်နေသော ပျိုး အနည်းငယ် ဆွံ့အသွားမိသည်။

“အေး... အဲဒါကတော့ ငါတို့စမ်းသပ်ကြည့်ရမှာပဲ၊ သူ့ကို အလစ်အငိုက်ဖြစ်ပြီး ဟန်းဖုန်းဆီ ဆက်မိပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲဟာ”

ထိုကိစ္စကြောင့် သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး ညဖက်ရောက်သည်အထိ ပျိုး အိမ်မှ မပြန်ကြ။ ညပိုင်း အတော်နောက်ကျချိန်ရောက်မှ သူ့ဆီက ဖုန်းလာသည်။

ကြိုတင် စီစဉ်ထားသည့်အတိုင်း မျိုးနွယ်နီက ပျိုး ဒီမှာ မရှိကြောင်း ပြောပြီး ပျိုးရှိနေမည့် ဟန်းဖုန်းနံပါတ်ကို ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက်မှာတော့ ပျိုးတို့အတွက် ရင်ခုန်စရာ အချိန်ပိုင်းများ ဝင် ဖြစ်၏။ ဟန်းဖုန်းလေးကို လက်ထဲတွင် ကိုင်ရင်း ပျိုးတို့အားလုံး ခိတ်လှုပ်ရှားနေမိသည်။

တော်တော်ကြာသည်အထိ သူ ဆက်မလား။ ဒီကြားထဲ တခြား ဖုန်းတွေကလည်း နှစ်ကြိမ်မျှ ဝင်လာသေး၏။ ပျိုးတို့မှာ စိတ်တွေ

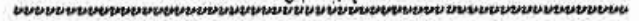
ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

လှုပ်ရှားလိုက်ကြရ၊ စိတ်တွေလဲ တိုလိုက်ကြရသည့်ဖြစ်ခြင်း။

နောက် တစ်နာရီလောက်အကြာ သူ ဆက်လာသည့်အခါမှာ တော့ ပျိုးတို့ အားလုံးပင် 'ပေး'ကနဲ ပြိုင်တူ အော်လိုက်မိကြလေ၏။

သွန်းနေရိုး

ဘေး၌ ထိုင်နေသော မေ့လွယ်ဦးက ကားကန်ဆက်ထဲသို့ ကန်ဆက်ခွေ တစ်ခွေကို ထည့်လိုက်သည်နှင့် မြူးကြွသော သီချင်း သံမှာ ချက်ချင်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပျိုးအပါအဝင် သူငယ်ချင်းအားလုံးက သီချင်းကို သံပြိုင် လိုက်၍ ဆိုကြသည်။

ဆိုရင်းက ပျိုးမှာ လေတွေဘာတွေပင် ချွန်နေမိ၏။ လီဗာကို ပို၍ ဖိနင်းလိုက်သည်။ ကားလမ်းနံဘေးမှ အရာအားလုံးသည် ရိပ်ကနဲ၊ ရိပ်ကနဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ကြ၏။ ပျိုးစိတ်ထဲတွင်လည်း ကြည့်နှူးမှုမှာ တရိပ်ရိပ်တက်၍ လာလေသည်။

ညက တစ်ညလုံးပင် ပျိုးကောင်းကောင်းအိပ်မပျော်လိုက်ပါ။ ညဦးပိုင်း အချိန်များသည် သူ့ဆီက ဖုန်းစောင့်ခြင်း၊ ဖုန်းနံပါတ် သိရတော့ သူ့လိပ်စာကို ရအောင် စုံစမ်းခြင်းများဖြင့် ကုန်လွန်ခဲ့သလို ကျန်နောက်ပိုင်းအချိန်များမှာတော့ သူ့ကိုအမိ ဖမ်းနိုင်ဖို့ စိတ်စော ရင်းဖြင့်သာ ကုန်လွန်ခဲ့သည်။

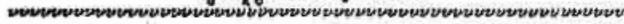
သူ့လိပ်စာကို ရှာရတာက သိပ်မခက်လှပါ။

ဟန်းဖုန်းတွင် လာပေါ်သော ဖုန်းနံပါတ်ကို တယ်လီဖုန်း လမ်းညွှန်စာအုပ်တွင် လှန်ကြည့်လိုက်သည်နှင့် ထိုဖုန်းပိုင်ရှင်၏ နေရပ်လိပ်စာကို တန်းပြီး တွေ့ရလေသည်။

ယခု ပျိုးတို့ကားလေး ဦးတည်နေသည်မှာ ထိုလိပ်စာသို့ပင် ဖြစ်၏။

သူ့ကို ဖမ်းမိတော့မည်ဆိုသော အသိက ပျိုးတင်မက သူငယ်

ချင်းများကိုပါ ပျော်ရွှင်စေ၏။ ဦးတည်ရာအရပ်သို့ ပို၍ နီးလာလေ
လေ၊ ပျိုးတို့အားလုံး မြူးကြွလာလေပင်ဖြစ်သည်။ သီချင်းတွေ
သံပြိုင်ဆိုနေကြရင်း စိတ်ပူတတ်သော စိုးလဲက ပျိုးကို မေး၏။

“ဟဲ့ နင် လိပ်စာကော... သေသေချာချာ မှတ်မိပါတယ်နော်”

“မှတ်မိပါတယ်ဟ၊ ငါ အလွတ်ကို ရနေတာ...”

ပျိုးက လိပ်စာကို အလွတ်ရွတ်ပြလိုက်သည်။ မျိုးနွယ်နီက
ဝင်ပြော၏။

“လိပ်စာက ဟုတ်ပါပြီ။ နင်က အဲဒီကို သွားရော သွားတတ်
ရဲ့လား”

“ဟဲ့... ဟဲ့ ငါက မြေပုံစာအုပ် ကြည့်လာပြီးသားလေ၊ နင်တို့
စိတ်ချစမ်းပါ။ ငါ အားလုံး ထောင့်စေ့အောင် စီစဉ်ခဲ့ပြီးသား
ပါတာ”

မကြာမီပင် လိပ်စာပါ လမ်းသို့ ပျိုးတို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါသည်။

‘ကံကော်လမ်း’ ဆိုသော လမ်းထိပ်မှ ဆိုင်းဘုတ်သည် ပျိုးတို့
အားလုံးကို ချက်ချင်း အသံတွေ တိတ်သွားစေခဲ့၏။

ပျိုးက ကားအရှိန်ကို ရှုတ်ချည်း လျှော့ချလိုက်သည်။ ပျိုးဘေးမှ
မေ့နွယ်ဦးက ကားကန်ဆက်ကို ပီတဲလိုက်၏။ ပြီးတော့ သူ့လက်
တစ်ဖက်မှာ ပျိုးလက်မောင်းကို လာရောက် ထိတွေ့သည်။ သူ့လက်
လေးတွေ အေးစက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

နောက်ဘက်ကို လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ
အားလုံး ငြိမ်သက်လျက် အသက်ရှူမြန်နေကြလေသည်။

ပျိုးက ပြူးရင်း သူတို့ကို လက်မထောင်ပြလိုက်၏။ သို့သော်
ပျိုးကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို မထိန်းနိုင်သဖြင့် အပြူးသည်
မပို့တင် ဖြစ်နေလေ၏။

အရှိန်လျှော့လျက်သားပင် ကားကို လမ်းထဲ မောင်းဝင်သွား
လိုက်၏။

“အိမ်နံပါတ် ၂၁၃၊ ကံကော်လမ်း”

သူ့အိမ်လိပ်စာကို ပါးစပ်မှ ခပ်တိုးတိုး ရွတ်ရင်း လမ်းဘေးဝဲယာ
တစ်လျှောက်ရှိ အိမ်များကို ပျိုးကြည့်လာခဲ့သည်။ သူ့အိမ်နံပါတ်ကို
ဘော့ မတွေ့ရသေး။ နောက်မှ သူငယ်ချင်းများက ဖြတ်ကျော်ခဲ့သော
အိမ်နံပါတ်များကို ရွတ်ဖတ်လာလေသည်။

“၂၃၊ ၂၅၊ ၂၇၊ ၂၉၊ ဒီဘက်က မဂဏန်းတွေဟ၊ ဒီဘက်မှာပဲ
ဖြစ်မယ်”

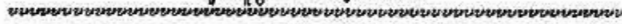
“ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ ဒီဘက်ခြမ်းတော့ ကျိန်းသေးတယ်။
ဒါပေမယ့် လိုသေးတယ်ဟ၊ ဆက်မောင်းဦး ပျိုး”

ကားကို ပျိုး နည်းနည်း အရှိန်မြှင့်၍ မောင်းလိုက်သည်။
ဒီလမ်းက တော်တော် ရှည်၏။ အိမ်တွေကလည်း ပုံစံအမျိုးမျိုး...။
ပျိုးကတော့ လမ်းတစ်နေရာရာမှ သူ ဘွားကနဲ ထွက်ပေါ်လာလေ
လေးဟုပင် စိတ်ကူးယဉ်မိ၏။

ရှေ့နားကျတော့ ကားကို အရှိန်ပြန်လျှော့ပြီး လမ်းနံဘေးမှ
အိမ်နံပါတ်တွေကို ကြည့်ကြပြန်သည်။

“၁၀၈၊ ၁၁၀၊ ၁၁၂... ဟာ ဘယ်လိုဖြစ်ပါလိမ့်၊ ဒီတစ်ခါ

ကျတော့ ဒီဘက်အခြမ်းက စုံဂဏန်းတွေ ဖြစ်နေပြန်ပါလား”

“ဒီလိုနဲ့ တူတယ်ဟ၊ ခုန ငါတို့မောင်းလာတော့ လမ်းသွယ် ကလေးတွေလည်း တွေ့တယ်။ အဲဒီထဲက အိမ်နံပါတ်တွေပါ ထည့်ပြီး သတ်မှတ်ထားတာနဲ့ တူတယ်”

“ဒါဆို သူ့အိမ်ကရော... ဒီလမ်းမပေါ်မှာ ရှိပါ့မလားဟ၊ တော်ကြာ လမ်းသွယ်ထဲ ရောက်နေဦးမယ်”

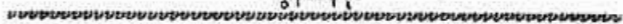
သူငယ်ချင်းတွေ အပြန်အလှန် စကားပြောနေကြသည်ကို ကြားသည့်အခါ ပျိုး ပထမအဆုံးအကြိမ်အဖြစ် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်မိသွား သည်။ သူ့အိမ်ကို ရှာဖွေက လွယ်မှ လွယ်ပါ့မလား။

ကားကို ဆက်မောင်းလာပြီး လမ်းသွယ် တစ်ခု၊ နှစ်ခုကို ဖြတ်သန်းလာမိတော့ အိမ်နံပါတ်တွေက မဂဏန်းသို့ ပြောင်းသွား ပြန်၏။ လမ်းသွယ်ထဲက အိမ်နံပါတ်တွေကိုပါ ထည့်ရေတွက်ထားမှန်း သေချာလေပြီ။

ပျိုးက ကားကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမောင်းရင်း အိမ်နံပါတ်တွေကို ဂရုစိုက်ကြည့်လာခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းတွေကတော့ အသံထွက် ရှာဖွေနေကြလေ၏။

“ခံဂုဏ်၊ ဝဂုဏ်၊ ဝဂုဏ်... ပျိုးရေ သိပ်မလိုတော့ဘူးကွ၊ မောင်းထား၊ မောင်းထား”

သူ့အိမ်နား တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာပြီဆိုသော အသံက ပျိုးကို ပို၍ စိတ်လှုပ်ရှားလာစေသည်။ ကားမောင်းရတာ အဆင်မပြေတော့၊ တစ်ခါတရံတွင် လမ်းတွေကလည်း ကြမ်းလိုက်တာ... ကားကို

ခုန်နေတာပဲဟု သူမ ထင်နေမိသည်။ တကယ်တမ်းတွင် သူမ ရင်တွေ ခုန်နေမိခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ခဉ္ဇာ၊ ခဉ္ဇာ၊ ၂၀၁... ဟုတ်ပြီ ဆက်မောင်းထားကွ”

အိမ်နံပါတ်တွေသာ သတ်ထားကြည့်နေရာမှ ပျိုးစိတ်ထဲ တစ်ခု ဘဝင်မကျ ဖြစ်သွားရသည်။ လမ်းအတွင်းပိုင်းသို့ ရောက်သည်နှင့် အိမ်တွေ မြင်ကွင်းက သိသိသာသာ ပြောင်းလဲသွား၏။

ထိပ်ဘက်ပိုင်းတုန်းက မြောင်းကျယ်တွေနှင့် အိမ်ကြီးအိမ် ကောင်းများ ဖြစ်သော်လည်း ယခုအိမ်တွေကျတော့ တော်တော်လေး စုတ်ချာလာသည်ကို တွေ့ရ ၏။ တချို့အိမ်တွေဆိုလျှင် အိမ်နံပါတ် ကိုပင် ကောင်းကောင်း ဖတ်မရ။ သူ့ဟာ အနေအထိုင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ ထဲကတော့ မဟုတ်နိုင်ပါဘူး။

ထိုစဉ်မှာပင် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်၏ အလန့်တကြား ပြောသံကို ပျိုး ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ ဒီအိမ်နံပါတ်က အများကြီးကျော် သွားပါလား၊ ၅၀၇ တဲ့”

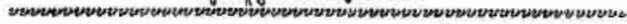
ပျိုးတို့အားလုံးပင် သူ ညွှန်ပြရာသို့ ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြသည်။ အိမ်နံပါတ်မှာ မပီသတော့သဖြင့် အတော်ပင် ဖတ်ယူရ၏။

‘၅၀၇’ ဆိုသော စာလုံးကို မြင်သည့်အခါ အားလုံး တော်တော် ဝံ့သြသွား ကြသည်။

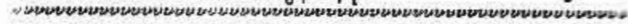
“ဟေ့ ပျိုး၊ ရှေ့ဘက်ကို နည်းနည်း ဆက်မောင်းကြည့်စမ်း”

“၅၀၉၊ ၅၁၁... ဟုတ်ပြီဟ၊ ငါတို့တော့ ကျော်လာပြီ”

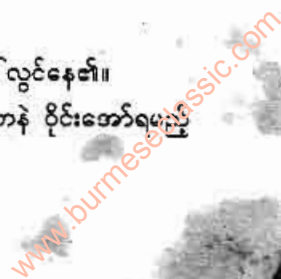

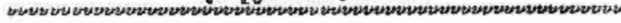

စိုးလဲ့က မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဖြတ်ပြောလေ၏။
 "ကျော်ရအောင် ခုန '၂၀၁'ဆိုတဲ့အိမ်ကို ငါတို့ဖြတ်ခဲ့တာမှ ၄၊
 ၅ အိမ်စာ လောက်ပဲ ရှိသေးတာပဲ"
 "ဒါပေမယ့် ငါတို့လမ်းသွယ်တစ်ခုကိုပါ ဖြတ်ခဲ့တာလဲ နင်
 မမေ့ခဲ့လေဟာ"
 မေနှယ်ဦးက ပြန်ဖြေရှင်းသည့်အခါ... နဂိုက စဉ်းစားနေဟန်
 ရှိသော မျိုးနွယ်နီက အလှအယက် ဝင်ပြောလေ၏။
 "ဒါဆို အဲဒီကျော်ခဲ့တဲ့ လမ်းသွယ်ထဲမှာ ရှိမှာပေါ့"
 သို့သော် ထိုလမ်းထဲရောက်တော့ အထင်နဲ့အမြင် လွဲနေလေ
 သည်။ အိမ်နံပါတ်တွေက ထောင်ပင်ကျော်နေ၏။
 စိတ်ပျက်သွားသည့် ပျိုးကို မျိုးနွယ်နီက အကြံပေးသည်။
 "ဒီက လမ်းတွေက အတော်ရှုပ်တာပဲ...၊ ဟေ့ ပျိုး... ဟိုရှေ့မှာ
 လာနေတဲ့ လူကို မေးကြည့်ပါလား။ ဒီက အိမ်နံပါတ်တွေက
 ဒီရပ်ကွက်သားမှ သိမယ်နဲ့ တူတယ်"
 ထိုသူ့ကို မေးမိတော့မှ ပို၍ပင် စိတ်ရှုပ်သွားရတော့သည်။
 "ကံကော်လမ်းဆိုတာ အရှည်ကြီးပျ၊ အဲဒီနာမည်နဲ့ ရှာဖွေဆိုတာ
 မလွယ်ဘူး။ ဒီရပ်ကွက်မှာက အိမ်နံပါတ်ကို လမ်းသွယ်လေး
 တွေရဲ့ နာမည်နဲ့ပဲ တွဲပြီး ရှာရတယ်။ ပုန်းညက်လမ်းတို့၊
 သရဖီလမ်းတို့ အဲဒီလို လမ်းသွယ်နာမည်တွေပါ လိပ်စာမှာပါမှ
 ရှာလို့ လွယ်တာ"
 သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ညည်းညူလိုက်ကြ၏။ ပြီးတော့

ပျိုးဘက်ကို လှည့်၍...
 "ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ပျိုး"
 ဟု ဝိုင်းမေးကြသည်။
 "တစ်လမ်းဝင် တစ်လမ်းထွက် ရှာရုံပဲ ရှိတော့တာပေါ့ဟာ"
 ပြောသာ ပြောလိုက်ရသော်လည်း ထိုကိစ္စသည် သိပ်လွယ်လိမ့်
 မည် မဟုတ်မှန်း ပျိုး သိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ထင်သည့်အတိုင်းပင်
 လမ်းသွယ်တွေက အများကြီးဆိုတော့ ရှာရတာ မသက်သာလှ။
 အစက သိပ်တက်ကြွနေခဲ့သော သူငယ်ချင်းတစ်စုမှာ မသွက်
 လက်နိုင်တော့။ နောက်ပိုင်း၌ အိမ်နံပါတ်တွေကိုပင် အသံထွက် မရွတ်
 ဖြစ်ကြတော့သည်အထိ ဖြစ်၏။
 အိမ်တွေက ပို၍ စုတ်လာသည်။ တချို့အိမ်တွေဆိုလျှင် နံပါတ်
 ပင် မပါ။ ထို့ကြောင့်ပင် ရှာရတာ ပိုခက်ခဲနေရခြင်း ဖြစ်၏။
 အချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်လွန်၍ သွားသည်။
 ပျိုးတို့လည်း အတော် ပင်ပန်းနေကြပြီဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး
 မေနှယ်ဦးက ...
 "တွေ့တော့မယ် မထင်ပါဘူးဟာ"
 ဟူသော စကားကို ညည်းညူလိုက်စဉ်မှာပင် ပျိုးမှာ ကားကို
 အိမ်နံပါတ် တစ်ခုရှေ့၌ ရပ်မိလေတော့သည်။
 "၂၁၃"
 အိမ်နံပါတ်ကလေးက အထင်သား ပေါ်လွင်နေ၏။
 ပျိုးတို့အားလုံးမှာ ရှာတွေ့ပြီဟု 'ဟေး'ကနဲ ဝိုင်းအော်ရမည့်

အစား ငေးကြောင်၍သာ ထိန်ပါတ်ကို ကြည့်နေမိကြသည်။

ထို ၂၀၃ သည် အိမ်တစ်အိမ်မဟုတ်ပါ။ တိုက်ကြီးတစ်လုံးသာ ဖြစ်နေ၏။ တိတိကျကျ ပြောရပါလျှင် တိုက်ခန်းပေါင်းများစွာ ပါဝင်သော တိုက်တန်းလျားကြီး တစ်ခုသာ ဖြစ်နေလေတော့သည်။

ပျိုးတို့အားလုံး စိတ်ထဲတွင် ကြိုတင် မျှော်လင့်ထားမိတာနှင့် တခြားစီ ဖြစ်နေသည်။ ပျိုးတို့ မျှော်လင့်ထားတာက ခြံဝင်းကျယ် အလယ်မှ အိမ်လှလှလေးတစ်လုံး။ အထဲတွင် သူ ရှိနေမည်၊ လှပ၍ ကြည်နူးဖွယ် နေရာတစ်ခုဟု ထင်ခဲ့သည်။

ယခုကျတော့ ဟောင်းနွမ်းတိတ်ဆိတ်နေသည့် မှောင်ကုတ် ကုတ် တိုက်တန်းလျားကြီး တစ်ခုကိုသာ သူမတို့ မြင်နေရလေသည်။

“ဟေ့... ပျိုး ဒါကြီးကတော့ သူ့အိမ် မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်”

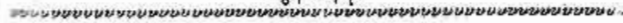
“အေးဟာ... ငါလည်း အဲဒီလိုပဲ ထင်တာပဲ”

ပျိုးတို့ တိုက်တိုက်ကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ရေရွတ်နေကြချိန်တွင်ပင် ထိုအထဲမှ လူတစ်ယောက် ထွက်လာသည် ကို မြင်ရလေသည်။ ပျိုးတို့ နားက ဖြတ်သွားသည့်အခါ သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်က ထိုသူ့ကို မေးလိုက်၏။

“ဒီမှာ ကိုနေသော်ဆိုတဲ့ လူတစ်ယောက်များ နေပါသလားရှင်”

“ကျွန်တော် သိပ်မသိဘူးဗျ။ ကျွန်တော်က ဒီမှာနေတာ မကြာသေးဘူး၊ ပြီးတော့ ဒီမှာက အခန်းတွေ အများကြီးဗျ။ အဲဒီလို နာမည်သိရုံနဲ့ ခင်ဗျားတို့ရှာလို့ ရမယ် မထင်ဘူး”

“ဟို သူ့ဖုန်းနံပါတ်က xxxxxx လေ”

ကြံရာမရသဖြင့် ပျိုး ဖုန်းနံပါတ်ကို ပြောပြလိုက်သည်။

ထိုအချက်သည်ပင် အဆင်ပြေစရာ ဖြစ်သွားခဲ့သည်။

“ဟာ ဖုန်းရှိတာကတော့ ဒီတိုက်မှာ တစ်ခန်းပဲ ရှိတယ်ဗျ တတိယထပ်က ဘယ်ဘက်အစွန်ဆုံး မတိုင်ခင် တစ်ခန်းပဲ”

ပျိုးသည် မျှော်လင့်ချက်တော့ ထားနေမိဆဲ ဖြစ်၏။ ထိုသူ ကောင်းကြားသည်နှင့်ပင် တိုက်ထဲ အပြေးဝင်သွားပြီး လှေကားထစ် များကို သွက်လက်စွာ ကျော်လွှားတက်သွားသည်။

သူငယ်ချင်းများပင် သူမနှင့် အတော်ဝေးဝေးကျန်ခဲ့၏။

သူငယ်ချင်းတွေ ပျိုးကို မိနိုင်းသည့်ကတော့ ဟိုလူညွှန်ပြသော တတိယထပ်မှ အခန်းရှေ့ကျမှ ဖြစ်သည်။

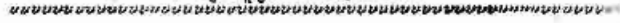
သို့သော် ထိုနေရာတွင် သူတို့ မျှော်လင့်သလို နေသော်ကို မတွေ့ကြရ။ ပျိုးကို အဘိုးကြီးတစ်ယောက်နှင့် စကားပြောနေသည် တို့သာ တွေ့ရလေ၏။

“ဒါဆို ဒီအခန်းမှာ နေသော်ဆိုတာ လုံးဝ မရှိဘူးပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်ကွယ်၊ ဒီမှာက အဘနဲ့ အမယ်ကြီး နှစ်ယောက် တည်း နေတာ”

“ဒါနဲ့ မနေ့ညပိုင်းက အဘ ဖုန်းကနေ လာဆက်တဲ့ ကောင် လေး တစ်ယောက်ကိုများ သတိထားမိတာ ရှိသလားဟင်”

“အမှတ်တမဲ့ပဲကွဲ့၊ အဘတို့ဆီမှာ ညပိုင်းဆို ပိုက်ဆံနဲ့ ဖုန်း လာဆက်တဲ့သူတွေက အများသား၊ ဖုန်းပြောတဲ့ ဆိုင်ပဲကွယ်၊ လာပြောတဲ့ လူတိုင်းကိုတော့ ဘယ်ဂရုထားမိမလဲ”

ပျိုတို့အားလုံး စိတ်ပျက်စွာ ပြန်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။

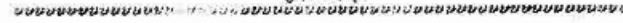
ဒီတစ်ပွဲကိုလည်း သူ အနိုင်ရသွားပြန်လေပြီ။ ပျိုတို့ သူ့ကို ထောင်ပမ်းမှန်း သိသဖြင့် တမင် အခကြေးငွေဖြင့် ပြော၍ရသော ဖုန်းဆိုင်မှ သူ ပြောခဲ့ခြင်း ဖြစ်မည်။ ရှာရခက်သော လိပ်စာရို ဖုန်းကို ရွေးပြောနိုင်တာကတော့ ချီးကျူးစရာပင် ဖြစ်၏။

အလာတုန်းက ရှေ့ဆုံးက ပြေးတက်ခဲ့သော ပျိုသည် တိုက်ပေါ်မှ ပြန်ဆင်းသည့်အခါကျတော့ နောက်ဆုံးမှ ဖြစ်နေလေ၏။ အတက်တုန်းက စိတ်ဇောနှင့်မို့ သတိမထားမိသော်လည်း ယခုကျမှ ဒီတိုက်၏ ညစ်ပေ မှောင်မဲလှသော အဖြစ်ကို ပျို သတိပြုမိသည်။

လှေကားတလျှောက်တွင်လည်း အလင်းရောင် နည်းလှသဖြင့် အောက်ဆုံးထပ်အရောက်တွင် ထောင့်ချိုးတစ်ခု၌ မှီလျက် လျှောက်လျှော့ရုံဖြင့် ခြေဆင်းထိုင်နေသော အရက်မူးသမား တစ်ယောက်ကိုပင် ပျိုဝင်တိုက်မိသေးသည်။

တိုက်အပြင်ဘက်ရောက်တော့မှပင် မြင်ကွင်းမှာ ပြန်လည်လင်းချင်းသွားသည်။ သို့သော် ပျိုရင်ထဲမှာတော့ လင်းမလာသေး။ ပဟေဠိပေါင်းများစွာ မကျေနပ်မှု ပေါင်းများစွာဖြင့် စိတ်တွေ မှောင်ပူနေဆဲပင် ဖြစ်သည်။

ကားရှိရာသို့ နှေးကွေးလေးလံစွာဖြင့် ပျို လျှောက်လာခဲ့သည်။ လောကတစ်ခွင်သည် ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ငြိမ်သက်နေ၏။ ရှေ့မှ လျှောက်သွားနေသော သူငယ်ချင်းများ၏ ခြေသံကိုပင် ကြားနေရသည်။ ထိုအခိုက်တွင် အားလုံးနှင့်

ခြားနားသော အသံတစ်သံသည် ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

ချောင်းဟန်သံတစ်သံ ဖြစ်သည်။

နောက်ဘက်မှ ကြားလိုက်ရသော ထိုအသံကို ပျိုသည် ချက်ချင်း ဂရုမပြုမိသော်လည်း ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းခန့် ဆက်လျှောက်အပြီးတွင်မူ အသိစိတ်၏ လှုံ့ဆော်မှုတစ်ခုဖြင့် လှမ်းလက်စမှ ရပ်တန့်သွားမိလေသည်။

တဒဂ်သာ ကြားလိုက်ရသော်လည်း ထိုချောင်းဟန်သံလေးသည် ပျိုဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာ ဖြစ်နေခဲ့၏။ အကြောင်းမှာ ထိုချောင်းဟန်သံသည် ပျိုဖုန်းထဲမှ အခါများစွာ ကြားနေကျဖြစ်သော သူ့အသံနှင့် တူနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

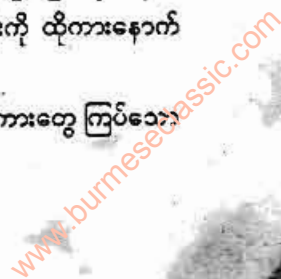
သို့သော် နောက်ဘက်တွင် တိုက်နံရံကို မှီထိုင်နေသော အမူးသမားမှလွဲ၍ တခြားသူ မရှိကြောင်းကိုလည်း ပျို သိနေ၏။

ဝေဝေဝါဖြင့် ပျိုလှည့်ကြည့်ရန် ပြင်စဉ်မှာပင် မေ့နွယ်ဦး၏ အလန့်တကြား ပြောသံတစ်ခုကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ဟေ့ ဟိုကားပေါ်က လူက ဘာလဲဟ၊ စပ်ဖြဲဖြဲနဲ့ ငါတို့ကို လာကြည့်နေပါလား”

ပျို ကြည့်လိုက်သည့်အခါတွင် ထိုကားမှာ မောင်းထွက်သွားလေပြီ။ ကားနောက်ပိုင်း တစ်စွန်းတစ်စကိုသာ သူမ မြင်လိုက်ရ၏။ သို့သော် ထိုတစ်စွန်းတစ်စကလေးသည်ပင် ပျိုကို ထိုကားနောက်အပြေး လိုက်မိစေခဲ့၏။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဟိုးတစ်နေ့က ကားတွေ ကြပ်သော

လမ်းတစ်ခုပေါ်တွင် မြင်လိုက်ရသော သူ့ကား ဖြစ်နေ၍ပင်။

ထိုကားသည် ပျိုးကို တမင် အယောင်လာပြခြင်း ဖြစ်၏။

ပျိုးကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်စေရုံသာ ဖြစ်ပြီး မောင်းပြေး သွားရန် ရည်ရွယ်ပုံရသည်။ ၎င်း ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်းလည်း ပျိုး မလိုက်ခင်ကပင် မောင်း၍ ပြေးသွားခဲ့သည်။

ယင်း၏ အကြံအစည် အောင်မြင်ပါသည်။ အတန်ဝေးဝေး အထိ ပျိုးလိုက်ကြည့်သော်လည်း ထိုကားကို အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရတော့ပါ။

သူငယ်ချင်းတွေဆီ ပြန်လျှောက်လာရင်းက ပျိုး တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိ သွားခဲ့၏။

ဒီကား ဘာဖြစ်လို့လာသလဲ။ တမင်ပင် ကြိုတင် ကြံစည်ထား ခြင်း ဖြစ်သည်မှာတော့ ကျိန်းသေသည်။ သို့သော် ထိုအကြံသည် ပျိုးကို နောက်က ပြေးလိုက်စေချင်ရုံသက်သက်တော့ ဟုတ်ဟန် မတူပါ။ ၎င်းသည် ထူးခြားနေ၏။ ဒီကားမတိုင်ခင်ကလည်း ပျိုး ထူးခြားချက်တစ်ခုကို ကြုံလိုက်ရသေးသည်။

ထိုထူးခြားချက်နှင့် ဒီကား အဆက်အစပ်ရှိသည်ဆိုလျှင်...

တိုက်ခန်းတွေဘက် ပျိုးချက်ချင်း ပြန်ပြေးဝင်သွားလိုက်၏။ သို့သော် ထင်သည့်အတိုင်းပင် တိုက်ခန်းရုံနဲ့တော့တွင်လည်းကောင်း၊ လှေကားထစ် တစ်နေရာရာတွင်လည်းကောင်း ခုနက အမူးသမားလို လူသည် ရှိမနေတော့ပါ။

ဖျပ်ကနဲ၊ ဖျပ်ကနဲ ပျိုး ပြေးသွားလေရာ နောက်သို့ တရုန်းရုန်း

လိုက်ပါနေကြသော သူငယ်ချင်းများက တောက်လျှောက်ပင် ပျိုးကို ဘာဖြစ်တာလဲဟု ဝိုင်းမေးနေခဲ့၏။

ကိစ္စမပြီးခင်၌ ပျိုး သူတို့ကို အဖြေမပေးနိုင်သေး။

သူ့ကို လုံးဝ ရှာမတွေ့နိုင်ဘူးဆိုတော့မှ ပြန်ခဲ့ရာ လမ်းတစ် လျှောက်၌ ပျိုး တစ်ချက်ချင်းရှင်းပြလာခဲ့လေသည်။

“ဒီအိမ်နံပါတ်ဟာ သူ့အိမ်တော့ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နင်တို့ သိတယ် မဟုတ်လား။ အေး... ဒါပေမယ့် ဒီမှာ သူ့ရှိနေခဲ့ တယ်”

“သူ ရှိနေတယ်၊ ဟုတ်လား”

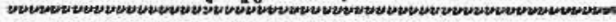
“ဟုတ်တယ်၊ သူ ငါတို့ကို ဒီလိပ်စာမှာရှိတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကနေ ဆက်လိုက်တာဟာ ငါတို့ တမင် ထောင်ဖမ်းထားမှန်း သိလို့ တင်မကဘူး ကြိုတင် ကြံစည်ထားတဲ့ အစီအစဉ်ပါ၊ပါတယ်”

“ဘာလဲ ငါတို့ ဗျာများနေတာကို သူ တစ်နေရာကနေ ထိုင်ကြည့်ပြီး ဟားချင်လို့လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါတင်မကဘူး၊ ငါ့ကို စိန်ခေါ်ထားတဲ့၊ ငါသွား မယ့် နေရာတိုင်းကို ငါ မသိဘဲ သူ ကြိုရောက်နေရစေမယ်... ဆိုတဲ့ ကိစ္စကိုလည်း သူ လုပ်သွားတာပေါ့။ ဒီတစ်ခါတော့ သူ့ရှိတဲ့နေရာကို ငါ လာခဲ့ရတာပေါ့ဟာ”

“ဒါဆို ခုနကားပေါ်ကလူက သူလား”

“ဟင့်အင်း မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီလူက သူ ငါတို့ကို တမင် အာရုံ လွှဲဖို့ ခိုင်းထားတာ”

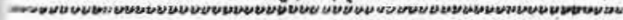

“ဒါဆို သူက ဘယ်သူလဲ”

“ခုန ငါတို့ ပြန်ဆင်းလာတော့ လှေကားအဆုံးက တိုက်နံရံ
မှာ မှီပြီး ထိုင်နေတဲ့လူ”

“ဟင်... အဲဒီလူက အရက်မူးသမား မဟုတ်ဘူးလား”

“အဲဒီလိုထင်အောင် နေနေတာဟာ ဒါပေမယ့် မဟုတ်ဘူး၊
ဒီလိုနေပြန်နိုင်တာကိုက သူ တော်တာပဲ။ တကယ်တော့
အဲဒါဟာ သူပဲဟ”

“နင့်ဟာက အဆင်ပြေနိုင်ပါ့မလား ပျိုးရယ်၊ တွက်ကြည့်ရင်
အချိန်က တစ်ပတ်လောက်တောင် ရှိတော့မယ့်ဥစ္စာ”

“မပြောတတ်ဘူးလေဟာ၊ ကံတရားကိုပဲ အားကိုးရမှာပေါ့”
မေနှယ်ဦးက သက်ပြင်းချသည်။

“မဖြစ်နိုင်စရာ လမ်းတွေက အများကြီးနော်... အဲဒီ ကောင်
လေးက ခုထိ ပန်းခြံထဲမှာ ဆက်ရှိပါဦးမလား၊ သူကရော
နင်ပြောသလို ဟိုနေ့က ဆွဲလိုက်မိပါ့ မလား၊ ဆွဲမိတယ်ထားဦး
အဲဒီပုံက ခုထိ သူ့ဆီမှာ ရှိပါဦးမလား”

သူပြောသလို မျှော်လင့်ချက် ပါးလှစရာတွေ များလှတာက
ဘာ့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ သို့သော် ကြံစည်မိသမျှအတိုင်း တတ်နိုင်
သမျှ အစွမ်းကုန် လုပ်ရမှာက ပျိုးတာဝန်ပင် ဖြစ်သည်။

ချစ်သူဖြစ်ထားတဲ့အိမ်က

~~~~~

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါဟာ အရမ်းကို ပါးလှလွန်းတဲ့ မျှော်လင့်စရာလေးပါ။ ဒါပေမယ့် ဒါဟာ သဲလွန်စတစ်ခုလည်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာတော့ နင် မမေ့ပါနဲ့။ ဘာမှ မရှိတာ... ဘာမှ မလုပ်နိုင်တာထက်စာရင် ငါတို့မှာ တစ်ခုခု လုပ်စရာ ရှိနေတာက တော်သေးတာပေါ့”

သူ့လိပ်စာကို လိုက်ရှာပြီးကတည်းက ဆက်ပြီး သူ့နောက်ခြေရာခံဖို့ ပျိုး ဆုံးဖြတ်ထားပြီး ဖြစ်သည်။

ယခု ပျိုးတို့ ဦးတည်နေသည်မှာလည်း ဟို ခြေရာခံမှု တစ်ခုပဲ သိရှိဖြစ်၏။ သူ့တိမ်လိုက်အရှာတွင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ပြီးတော့ ပျိုး စေ့စေ့စပ်စပ် စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

သူ့မှာ ဟာကွက် ဘာရှိမလဲ။ ဖြစ်ခဲ့သမျှ အဖြစ်အပျက်တွေထဲမှာ ပျိုး ဂရုမထားလိုက်မိတာ ဘာရှိမလဲ။

ဖြစ်ရပ်တစ်ခုချင်းကို ပြန်သုံးသပ်ကြည့်သည့်အခါ ဟိုးတစ်နေ့ ပန်းခြံထဲသွားခဲ့စဉ်က ကောင်လေးတစ်ယောက်သည် ပျိုးအာရုံထဲတွင် ပေါ်လာခဲ့၏။ ပျိုးတို့နှင့် မနီးမဝေးတွင် ရှိနေခဲ့သော ကောင်လေးတစ်ယောက်... ၊ ပျိုးတို့အဖြစ်ကို သူ အစအဆုံး မြင်လိုက်ဟန်တူသည်။ ပြီးတော့ ပျိုး စိတ်ဝင်စားမိသည်က သူ လုပ်နေသည့် အလုပ်ကို ဖြစ်သည်။

ပန်းချီထိုင်ဆွဲနေသော ကောင်လေး၏ သဏ္ဍာန်သည် ပျိုးအဖို့ စဉ်းစားလေ ထင်ရှားလေပင်ဖြစ်၏။ သူ့မျက်နှာပြုနေသည်ကလည်း ပျိုးတို့ဘက်သို့ ဖြစ်သည်။ ပန်းချီဆွဲသူတွေဆိုတာက အမြင်ဆန်း

သွန်းနေစဉ်

~~~~~

ပြားသော မြင်ကွင်းများကိုဆိုလျှင် ကောက်ကြောင်းလေးဖြစ်ဖြစ်တော့ ကောက်ခြစ်လိုက်စမြဲ မဟုတ်လား။

ပြီးတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးကို အလစ်အငိုက် ပန်းပန်ပေးသော မြင်ကွင်းမှာလည်း ပန်းချီဆွဲချင်စရာ မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်နေမည်မှာ သေချာပါသည်။

အကယ်၍ ကောင်လေးသာ ထိုပုံကို ဆွဲဖြစ်ခဲ့လျှင်၊ ထိုပုံတွင် သူ၏မျက်နှာကိုလည်း ထင်ထင်ရှားရှား မြင်ရမည်ဆိုလျှင်...

တွေးရင်းက ပျိုးသည် စိတ်တွေ တက်ကြွလာရ၏။ ပန်းခြံထဲမှ ကောင်လေးကိုတွေ့ခဲ့ရာ ကုန်းမြင့်နားရောက်လာတော့ ရင်တွေပင် တိမ်းတိမ်းမူးမူး ခုန်မိသည်။

ပျိုးထက် ပိုပြီး စိတ်လှုပ်ရှားတတ်သော မေ့နွယ်ဦးကဆို ပြေး၍ပင် သွားကြည့်လေ၏။

သို့သော် ကုန်းမြင့်ထိပ်သို့ ပျိုး မရောက်သေးခင်မှာပင် သူက ချက်ချင်း ပြန်ဆင်းလာသည်။

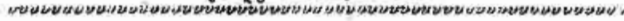
“မတွေ့ဘူးဟ”

သူ့မျက်နှာက ကာယကံရှင်ဖြစ်သော ပျိုးထက်ပင် စိတ်ရှုပ်သွားဟန် ပေါ်နေ၏။ ပျိုး သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အေးပေါ့ဟာ၊ နေ့တိုင်းတော့ သူတစ်နေရာတည်းမှာ ဘယ်နေပါ့မလဲ။ တခြား နေရာတွေကိုလည်း ရှာကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ပန်းခြံက ကျယ်သဖြင့် တကယ်တမ်း ရှာရတာက သိပ်မလွယ်လှပါ။ ပျိုးမှာ အရေးမကြီးလှဟု တွက်ပြီး သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်

www.burmeseclassic.com

ထဲသာ ခေါ်ခဲ့မိသည်ကို နောင်တရနေမိသည်။

တော်ပါသေးသည်။ ခေါ်လာဖြစ်သည့် မေ့နွယ်ဦးမှာ တော်တော် အားကိုးရ၏။ ပန်းခြံတစ်ခုလုံးအနှံ့ လျှောက်ရှာခဲ့ရသော်လည်း မည်သည့်သူ့မှ။

နောက်ဆုံး ကောင်လေးကို ရှာတွေ့နိုင်ခဲ့သည်မှာလည်း သူ့မျက်စိလျှင်၍သာ ဖြစ်သည်။

“ဟေ့ ဟိုမှာ ဟ၊ ဟိုမှာ... ဟိုကောင်လေး မဟုတ်လား”

သူ ညွှန်ပြရာသို့ ကြည့်လိုက်မိသည့်အခါ ပျိုး ဖော်မပြနိုင်အောင် ဝမ်းသာသွားမိ၏။ ထိုကောင်လေးသည် ယခုလည်း ပန်းချီထိုင်ဆွဲလျက်ပင် ရှိနေသည်။ အနားသို့ လျှောက်သွားရင်း သွေးခနဲနှုန်းတို့ တစ်စစ ပိုမြန်လာရသည်။

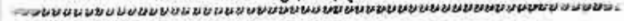
“မောင်လေးရေ... ကေးဇူးပြုပြီး အစ်မကို စကားနည်းနည်းလောက် ပြောခွင့်ပေးပါနော်”

ကောင်လေးက မော့ကြည့်လာ၏။ သွက်လက် ဖော်ရွေဟန်ကို မြင်ရသဖြင့် ပျိုး အားတက်သွားမိသည်။

“ဘာများလဲ”

“ဟို... ပြောရမှာကတော့ ခပ်ဆန်းဆန်းပဲ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ တစ်ပတ်လောက်တုန်းက မောင်လေး ဒီပန်းခြံထဲမှာ အမျိုးသားတစ်ယောက်နဲ့ အမျိုးသမီးတစ်ယောက်ကိုများ သူတို့ မသိဘဲ ပန်းချီပုံဆွဲထားလိုက်မိသလားလို့”

“ဟင့်အင်း... ကျွန်တော်က ရှုခင်းပုံတွေပဲ ဆွဲတာဗျ”

“သေချာစဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦးကွာ၊ ဟိုနားက ကုန်းမြင်လေးပေါ်မှာ ကောင်လေးတစ်ယောက်က ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို ပန်းပန်ပေးတယ်လေ၊ အဲဒါကို မင်းက လှမ်းကြည့်နေခဲ့တယ်။ မင်းလက်ထဲမှာလည်း ဒီလို ပန်းချီဆွဲစာအုပ်ကိုလျက်သားပဲ၊ စိတ်ဝင်စားစရာ မြင်ကွင်းဆိုတော့ မင်းအမှတ်တမဲ့နဲ့များ ဆွဲထားလိုက်မိသလားလို့”

ကောင်လေးက ပျိုးပြောနေစဉ်တစ်လျှောက်၌ နားထောင်ရင်း ငြင်းစားနေလေ၏။ ပျိုးစကားဆုံးသွားတော့ မှတ်မိသွားဟန်ပေါ်လာသည်။ ထို့နောက် ပျိုးကို သေသေချာချာကြည့်ရင်း...

“ဟာ... မှတ်မိပြီ၊ ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်ဆွဲထားလိုက်မိတယ်။ နောက်ပြီး အဲဒီတုန်းက အမျိုးသမီးက အစ်မပဲနဲ့ တူတယ်၊ ဟုတ်လား”

ပျိုး ထခုန်မိမတတ် ဖြစ်သွားသည်။

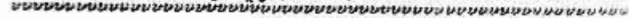
“ဟုတ်တယ်ကွ၊ ဒါနဲ့ အဲဒီပုံဆွဲထားတဲ့ စာအုပ်ရော အခုပါလားလား”

“ဒီစာအုပ်မှာပဲလေ”

ကောင်လေးက သူ့လက်ထဲမှ ဆွဲလက်စာအုပ်ကို ပြသည်။ နှင့် မေ့နွယ်ဦးတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိသွားကြ၏။

ပျိုးက ဆက်ပြောဖို့ စကားစရခက်နေရာ အလိုက်သိသော မေ့နွယ်ဦးက ဝင်ပြောပေးသည်။

“ဟို... ဘယ်လိုမှတော့ မထင်နဲ့နော် မောင်လေး၊ အဲဒီပန်းချီ ဆွဲစာအုပ်ကို အစ်မတို့ဆီ ရောင်းလိုက်လို့ ရမလား”

“ဟင် ဘာဖြစ်လို့လဲ ကျွန်တော့်လက်ရာကို သဘောကျလို့လား”
ပျိုးက ခပ်သွက်သွက် ဝင်ပြောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်၊ မောင်လေးလက်ရာက သိပ် ကောင်းတာပဲ၊ အခု မြင်နေရတဲ့ပုံကတောင် သိပ်ကောင်းနေပြီ။

အဲဒါ ဒီစာအုပ်လေးတော့ အစ်မတို့ကို ရောင်းလိုက်ပါနော်”
သို့သော် ယခု သူ့ဆွဲထားသော ပုံမှာ သစ်ပင်တွေနဲ့ ကန်ရေပြင်

မြင်ကွင်းအား မှန်မှန်ကလေး ရာထားရသေးရုံမျှသာ ရှိပါသည်။ ပျိုး မြောက်လိုက်တော့မှပင် အတော် မြောက်သွားဟန်ဖြင့် ကောင် လေးက...

“အဲဒါဆိုလည်း ကောင်းပြီလေ... ။ ဒါပေမယ့် ဈေးကတော့ နည်းနည်းများ တယ်နော်”

အရေးထဲ ဈေးကိုင်နေပြန်၏။ မေနွယ်ဦးက ဝင်ဆစ်သည်။ ကောင်လေးက မတန်တဆ ဈေးဆို၏။ နောက်ဆုံး ပျိုးက သိပ်မဝယ် ချင်ဟန် ပြလိုက်တော့မှသာ ဈေးတည့်သွားသည်။

“ကဲ၊ ရော့... နောက်လိုချင်တာရှိလည်း လာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော် ဒီပန်းခြံထဲမှာ အမြဲတမ်း ရှိတယ်”

စာအုပ်ကို လှမ်းယူလိုက်သော ပျိုး၏ လက်များမှာ မသိမသာ တုန်ရင်နေကြ၏။ သို့သော် ကောင်လေးဆက်ပြောလိုက်သော စကား ကြောင့် ထိုလက်တို့သည် ပန်းချီစာအုပ်အား လှန်လှည့်ဆဲဆဲမှာပင်

ရပ်တန့်သွားရလေသည်။

“ခုတလော ကျွန်တော့်လက်ရာတွေ အတော်ကောင်းနေ သလား မသိဘူးဗျ၊ ဟိုနေ့တုန်းကတောင် လူတစ်ယောက်က ဒီစာအုပ်ကို ကြည့်ချင်လွန်းလှချေရဲ့ ဆိုပြီး တောင်းတောင်း ပန်ပန်နဲ့ လာငှားကြည့်သေးတယ်”

ပျိုး စိတ်ထဲ ထိတ်ကနဲ ဖြစ်သွား၏။

“သူက ငှားပြီး မင်းနားမှာပဲ ကြည့်တာလား”

“ဟင့်အင်း... ကားပေါ်က သူ့သူငယ်ချင်းကို ပြချင်လို့ဆိုပြီး သူတို့ကားဆီ ယူသွားသေးတယ်ဗျ၊ အချိန်တော်တော် ကြာ သွားတဲ့အထိ ပြန်မလာလို့ ကျွန်တော့်မှာ လိုက်တောင် တောင်းရတယ်။ နို့မို့ဆို တတ်သွားမှာဗျ၊ ကျွန်တော့်လက်ရာ တွေက တန်ဖိုးရှိနေပြီကိုး”

ပျိုးမှာ ပန်းတိုင်ရောက်ခါနီးမှ ဖြတ်အတားခံရသလို ဖြစ်သွား သည်။ ကောင်လေးပြောသော သူသည် သူမှလွဲ၍ တခြားဖြစ်နိုင်စရာ မရှိပါ။ အရာရာ ပျိုးထက် ခြေတစ်လှမ်းဦးနေခြင်းကို ဒေါသ ထွက်မိသည်။

သူသည် ပျိုးဖို့ အမြင်ကတ်ရလောက်အောင် တော်သူ ဖြစ်၏။ စိတ်ပျက်သွားသဖြင့် ထိုစာအုပ်ကို ပျိုး လှန်ပင် မကြည့်ဖြစ် တော့။ ကားပေါ်ရောက်မှသာ ပျိုး ပစ်တင်ထားလိုက်သည်ကို မေနွယ်ဦးက ယူကြည့်သည်။

တစ်ရွက်ချင်း သူ စေ့စေ့စပ်စပ် လှန်နေသည်ကို မြင်သော်

ချစ်သူပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

လည်း ပျိုး လုံးဝ စိတ်မဝင်စားမိ။ သို့သော် ပျိုး ထင်သလို ကောင်
လေးဆွဲထားသည်ပုံအား သူ ထုတ်ယူ မထားခဲ့ပါ။

“ဟယ်... ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ပျိုး”

မေနှယ်ဦးက ပန်းချီစာအုပ်ကို ပျိုးဘက် ထိုးပြသည်။ ပျိုးက
စိတ်မဝင်စားပါ။ ပုံကိုပင် သေချာမကြည့်မိ။ သို့သော် ပုံအောက်ခြေ
တွင် ရေးထားသော စာများကိုတော့ သူ့လက်ရေးမှန်း သိသည်။

စိတ်က မဖတ်ချင်သော်လည်း အကျင့်ပါနေသည့် မျက်စိ
ကြောင့် ဖတ်မိသွားခဲ့လေသည်။

မင်း ဒီစာအုပ်ကို လာယူလိမ့်မယ်ဆိုတာ
ကိုယ် တွက်မိပါတယ်။

အထူးသဖြင့်

မင်း ကိုယ့်လိပ်စာကို ရှာပြီးနောက်မှာ

ကိုယ့်နောက် မခံချင်စိတ်အပြည့်နဲ့

အသဲအခဲခြေရာခံတော့မယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိတယ်။

အဲဒါကောင်းတယ်

ခုဆို ကိုယ်တို့ ဖြိုင်ပွဲလေးဟာ သိပ်ပြီး ဖြိုင်ဆိုင်လာတော့မှာပေါ့

ဒီပုံကို ကိုယ် ဖျက်ဆီးလို့ ရတယ်။

ဒါပေမယ့် ထားခဲ့တယ်။

မင်းကို သနားလို့...

နေသော်

သွန်းနေစဉ်

“တောက်”

စာကို ဖတ်ပြီးတော့ ပျိုး တော်တော် မကျေမချမ်း ဖြစ်သွားမိ
သည်။

ပုံကို သူထားခဲ့တာတော့ ဟုတ်သည်။ သို့သော် တမင် စေတနာ
ဖြင့် ထားပေးသွားခြင်း မဟုတ်။

ပုံက ဘယ်လိုမှ သဲလွန်စမရ နိုင်သော ပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ပျိုး၏ ကံဆိုးမှုဟုပင် ပြောရမည် ထင်ပါသည်။ ကောင်လေး
ဆွဲထားသည့်ပုံက လက်ရာတော်တော် မြောက်သော်လည်း ပျိုး
မျက်နှာကိုသာ ထင်ထင်ရှားရှားမြင် နေရ၏။

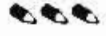
သူက ပုံထဲတွင် ကျောခိုင်းလျက်။ ဟိုတစ်နေ့က... ကောင်လေး
မှာ ပျိုးနှင့် တန်းတန်းတွင် ရှိနေသည်ကို သတိရ၏။ အဲဒီလိုဆိုတော့
ကောင်လေး သူ့မျက်နှာကို ဘယ်မြင်ရပါ့မလဲ။

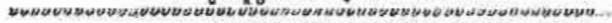
တကယ်တော့ သူ့မျက်နှာသာ ထိုပုံထဲတွင် ထင်ရှားနေပါက
သူ အခုလို ထားခဲ့လိမ့်မည် မထင်ပါ။

ဒါကိုပင် သူက ကပ်ပြီး အသားယူသွားသေး၏။

စဉ်းစားပြီးသောအခါ နောက်ထပ် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်း
ခေါက်မိလေသည်။

“တောက်”

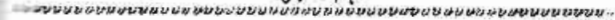
ယခုဆိုလျှင် သူနှင့် ပျိုး၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုသည် အရှိန်အမြင့်ဆုံးသို့ ရောက် ရှိနေလေပြီ။ ယှဉ်ပြိုင်ချိန် ရလာသည်နှင့်အမျှ သူ့ကို ပျိုး လုံးဝ အထင်မသေးရဲတော့ပါ။

သူသည် ဒီကိစ္စကို တကယ်ပင် စိတ်ပါလက်ပါဖြင့် အကွက်ချ ကြံစည်ထားသူ ဖြစ်၏။

ပြီးတော့ သူ့မှာ အားသာချက်တစ်ခု ရှိနေသည်။ ပျိုးက အလင်းထဲမှာ ရှိနေပြီး သူက အမှောင်ထဲ ရောက်နေခြင်း ဖြစ်၏။ ပျိုးကို လက်ဦးမှုရဖို့ဆိုတာ သူ့အတွက် သိပ်လွယ်နေသည်။

အလင်းထဲမှ လူဖြစ်သည့် ပျိုးက သူ့ကို ပြန်ပြီး အလစ်ခိုက်မမ်းဖို့ ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်ပါ။

သို့သော် ပျိုးမှာ ဘယ်လောက်ပင် အခွင့်အလမ်းတွေ နည်းနေ

နေ ဒီလို ပြိုင်ရတာကိုပင် ပျော်ရွှင်နေမိ၏။ ကိုယ် တစ်ခါမှ မရောက်ဖူး သည့် ဒေသသို့ ခရီးထွက်ရသလိုပင်...။ သူက ပျိုးကို ရင်ခုန် လှုပ်ရှား ခြင်းပေါင်းများစွာ ပေးခဲ့သည်။ သူ့ ကြောင့်ပင် ပျိုးမှာ အတွေ့ အကြုံတွေလည်း အများကြီး ရခဲ့၏။

သူ့ကို ဘယ်လိုလူပုံမျိုး ရှိလိမ့်မလဲ? ဘယ်လိုလူစားမျိုး ဖြစ်လိမ့် မလဲ? ဟု စဉ်းစား ပုံဖော်ကြည့်နေရတာကိုက ကြည်နူးစရာ တစ်မျိုး ဖြစ်သည်။

ပျိုး ခန့်မှန်းရသလောက်တော့ သူက ဉာဏ်အင်မတန်ကောင်း သူ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ စေ့စပ်သေချာသူလည်း ဖြစ်၏။ ဘာလုပ်လုပ် မဆုတ်မနစ် လုပ်တတ်သူ။ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လည်း ရှိသူ ဖြစ်၏။

ပျိုးအပေါ် သူ့သဘောထားကိုတော့ အနိုင်ယူရန်သာ စိတ်ထဲရှိ နေသူဟု မြင်ထားခဲ့သည်။ သို့သော် ထိုအထင်မှာ အပြည့်အဝ မမှန်ပါ။ မကြာခင်မှာပင် သူ့ အပြုအမူတစ်ခုကြောင့် သူသည် ပျိုးကို လေးနက်စွာ စိတ်ဝင်တစားလည်း ရှိတတ်သူမှန်း သိခွင့်ရခဲ့၏။ ကြည် ကြည်နူးနူး သိခွင့်ရခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်ဟု သုံးနှုန်းလျှင်တော့ ပိုမှန်ပါ လိမ့်မည်။

ထိုနေ့က... ပျို၏ မွေးနေ့ ဖြစ်၏။

မွေးနေ့နံနက်လင်းလင်းချင်း၌ သတိရလိုက်မိတာက သူ့ကို ဖြစ်သည်။ ပျိုအိမ်မှာ မုန့်အတူလုပ်စားကြဖို့ ပိတ်ထားသည့် သူငယ်ချင်းများ ရောက်လာသည့်အခါ ထိုအကြောင်းကိုပင် ပြော ပြမိသေးသည်။

“သူက ငါနဲ့ပတ်သက်ရင် အကုန်လုံး ကြိုသိနေတာချည်းပဲ။ ဝါပေမယ့် ငါ့မွေးနေ့ကိုတော့ သိလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးဟာ ငါ့မွေးသက္ကရာဇ်က ကျောင်းတက်နေတုန်းက တစ်မျိုး မှတ်ပုံတင်ထဲမှာတစ်မျိုး ဖြစ်နေတယ်။ သူ့အနေနဲ့လည်း ငါ့မွေးနေ့ကို စုံစမ်းစရာ လိုမှ မလိုတာလေ”

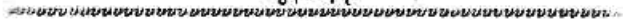
တကယ်ပင် ထိုကိစ္စသည် သူ့အတွက် မလိုအပ်ပါ။ သို့သော် သူသည် ပျို အထင်အမြင်များကို အမြဲတစေ လွဲချော်စေတတ်သူ ဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပျို ပျော်ပျော်ပါးပါး ဝိုင်းဖွဲ့ဆူညံနေကြတုန်း မှာပင် သတင်းစာပို့သမားက သတင်းစာ လာပို့သွားခဲ့သည်။

တကယ်တော့ ထိုစဉ်က ပျို သတင်းစာကို လှန်ဖတ်ဖြစ်ခဲ့ သည်မှာ ထိုနေ့ပြုမည့် တီဗွီအစီအစဉ်ကို ရှာရန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ကြော်ငြာအချပ်ပိုစာရွက်သို့ ကြည့်လိုက်မိသောအခါ တွင်တော့ ပျို တခြားဘာကိုမှ စိတ်မဝင်စားနိုင်တော့ပါ။ သူ လုပ်ထားတာက အရမ်းကို ရင်ခုန်စရာ ကောင်းလွန်းသည်။

ထိုနေ့ သတင်းစာ အချပ်ပို စာမျက်နှာတစ်ခုတွင် တစ်မျက်နှာ

ပြည့် ပျိုဖို့ မွေးနေ့ ဆုတောင်းတွေချည်း။

ကဗျာလေးတွေလည်း ပါသည်။ တချို့နေရာတွေမှာက ကာ တွန်းပုံလေးတွေနဲ့ ရိုးရိုးရှင်းရှင်း ရေးထားသော သူ၏ မွေးနေ့ ဆုတောင်းစာကလေးတွေကလည်း တကယ့်ကို ချစ်စရာ...

ပျိုမှာ သူ့ကို ကျေးဇူးတွေ တကယ်တင်မိ၏။ ပျို ဘဝတစ် သက်တာတွင် ပျိုကို ဒီလို အံ့ဩလွန်းမက အံ့ဩပြီး ကျေနပ်ပျော်ရွှင် သွားရအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့သူ မရှိ။

ပျိုသိပ်မထားနိုင်ဘဲ ခဏအကြာ၌ သူ ဖုန်းဆက်လာသည့်အခါ ထိုအကြောင်းကိုပင် ပျို ပြောပြမိသေးသည်။

“မင်း သဘောကျတယ် မဟုတ်လား”

သူ့အသံက ခါတိုင်းလိုပင် မထေ့တထေ့နှင့်။

သို့သော် ဒီတစ်ခါ မှာတော့ ပျို စိတ်မဆိုးမိတော့ပါ။ ပျိုက ကျေးဇူးစကားဆိုတော့ သူက တိုးတိုးညင်ညင် ရယ်နေသည်။

“ပျို မွေးနေ့ကို ဘယ်လိုသိလဲဟင်” ဟု မေးတော့...

“ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ စုံစမ်းရတာပေါ့”

တဲ့။ သူက ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာပင် ပီရိနေသေး၏။ တစ်ခုတော့ သူပြောသည်။

“ကိုယ်က အဲဒီကိစ္စကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပတ်လောက်ကတည်းက စီစဉ်ထားတာကွ”

တဲ့။ ပျိုမှာ တိတ်တိတ်ကလေး သူ့ကို အမှတ်တွေ ပေးနေမိ သည်။ သူသည် ပျိုကို ‘အနိုင်ယူချင်ရုံသာ ဆန္ဒရှိသူ’ ဟူသော အထင်

ချစ်သူ့ဖွဲ့ထားတဲ့အိပ်မက်

ကို ရင်ထဲမှ ပယ်ဖျက်လိုက်၏။ ပျိုးမှာ တစ်ခု စိတ်လှုပ်ရှား၍မှ မဆုံး
သေးခင်မှာပင် သူက ရင်ခုန်စရာ နောက်တစ်ခု ထပ်ပြောပြန်သည်။

“ဒီလောက်နဲ့ မပြီးသေးဘူးကွ၊ ကိုယ် ဒီနေ့ မင်းဆီ ဖွေးနေ့လက်
ဆောင်ကို ကိုယ်တိုင် လာပို့ဦးမယ်”

“ကျွန်မ စောင့်နေပါမယ်”

ထိုစကားကို တကယ်ပင် ခိုးသားစွာ ပျိုး ပြန်ပြောလိုက်ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။ သူ့ကို ပျိုး တကယ်စောင့်နေချင်ပါသည်။

အမိဖမ်းချင်၍ မဟုတ်ပါ။ သူ့လာမှာကို ပျိုး ကြိုချင်၍
သူပေးမည့် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာများကို ပျိုး တွေ့ဆုံလို၍ ဖြစ်ပါ
သည်။

သွန်းနေစဉ်

ဒီတစ်ခါကျတော့ ပျိုး သူငယ်ချင်းတွေက ပြောကြသည်။

“ငါတို့... ဒီတစ်ခေါက်ကိုတော့ ဒီတိုင်း ဝင်ပါလို့ မဖြစ်တာဘူး။
ငါတို့ တစ်ယောက်စီမှာရှိတဲ့ ဉာဏ်စွမ်းတွေ အကုန်ထုတ်ရ
မယ်”

ပျိုးက ပြုံးမိသည်။ သူနှင့် ပျိုး၏အကြားတွင် အားလုံး အတွေး
သမားတွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

“အေး... ဟုတ်တယ်၊ ဒီတစ်ခါ ငါတို့က သူ့ကို ရှာရုံသက်သက်
မဟုတ်ဘူး။ ဖြစ်နေတဲ့ အဖြစ်အပျက်တွေပေါ်မှာ လိုက်တွေးရ
မယ်။ ဘယ်လိုဆို သူ ဘာတွေလုပ်နိုင်မလဲ၊ ဘယ်အဖြစ်ဟာ
ဘာကို သူ ရည်ရွယ်တာလဲဆိုတာ တောက်လျှောက်လိုက်ပြီး
စဉ်းစားနေမှ ဖြစ်မယ်”

သူငယ်ချင်းတွေ၏ တက်ကြွမှုသည် ပျိုးကို ကူးစက်လာ၏။
ဒို့ဆီက ရင်ခုန် ကြည်နူးခြင်းတွေလည်း သူတို့ဆီ ကူးစက်သွားပုံရ၏။
အားလုံးပင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်၊ တက်တက်ကြွကြွဖြင့် အစီအစဉ်တွေ
ဆွဲကြသည်။

ဝိုပြီး အဆင်ပြေချင်တော့ ပျိုးအမေက ပဲခူးမှ အဘွားဆီ
သွားနေသဖြင့် ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး အိမ်မှာ မရှိ။ အဖေကလည်း နံနက်
ခပ်စောစောကတည်းက ကုမ္ပဏီသို့ ထွက်ခွာသွား၏။ အိမ်မှာ
အုပ်ထိန်းသူလူကြီးမရှိတော့ ပျိုးတို့ ဝိုပြီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်
တိုင်ခွင့် ရသည်ပေါ့။

ပျိုးနွယ်နီက အိမ်ရှေ့ဘက် မျက်နှာပြုနေသော မှန်ပြတင်း

နောက်တွင် အဝေးသို့ မှန်ဘီလူးဖြင့် ဆွဲရိုက်နိုင်သော ကင်မရာကို သုံးချောင်းထောက်ခုံပေါ် တပ်ဆင်ကာ သွားထား၏။ ပြီးတော့ သူက အဲဒီကင်မရာနောက်မှ မခွာတော့။ မသင်္ကာစရာ တစ်ခုခု ပေါ်လာလျှင် သူက ထိုကင်မရာဖြင့် အမိအရ ရိုက်ယူမည် ဆို၏။

လောလောဆယ်တော့ ပျိုးတို့တစ်သိုက်ကို တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဓာတ်ပုံတွေ ပျော်ပျော်ပါးပါး ရိုက်ပေးနေလေသည်။

နောက်ဆုံး ပျိုးက...

“ဟိုကလဲ တကယ်လာရော... နင့်မှာ ဖလင်မကျန်ဘဲ နေပါဦးမယ်”

ဆိုတော့မှ ရပ်တော့၏။

ဒီတစ်ခါတော့ အမျိုးသားတွေ၏ အကူအညီမယူတော့။ ပျိုးတို့ သူငယ်ချင်းအုပ်စုကပင် အတော်တောင့်နေသည် မဟုတ်လား။

မေ့နွယ်ဦးက ဆိုလျှင်...

“ဒီလောက်များတဲ့ မျက်လုံးတွေအောက်မှာတော့... သူ ငှက်ဖြင့် ရင်တောင် ငါတို့ မမြင်လိုက်ဘဲ ပျံသွားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ကြွေးကြော်နေ၏။ သူ့စကားကြောင့် ပျိုးမှာ ကောင်းကင်ဆီ အမှတ်တမဲ့ မော့ကြည့်မိသည်။ ဟိုတစ်ခါတုန်းက နှင်းဆီပန်းပေးသလို မိုးပေါ်ကများ ကျလာဦးမလား။

ဒါပေမယ့် ဒီတစ်ခေါက်က မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုတော့ မိုးပျံပျံပေါင်းနှင့် တင်လွှတ်၍ ရနိုင်မည် မထင်ပါ။ ပြီးတော့ သူက ကိုယ်တိုင်လာပို့မည်ဟုလည်း ဆိုထားပြန်သေး၏။ သူ ဘယ်လိုများ

လာပေးလိမ့်မလဲဟု ပျိုး အတွေးတွေ ပွားမိသည်။

ပျိုးနှင့် သူငယ်ချင်းများ အားလုံး အရမ်း သိချင်နေကြတာကလည်း ထိုကိစ္စပင် ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး မမိခါမှ မမိစေဦး။ သူ လာနိုင်မည့်နည်းလမ်းကိုပင် စဉ်းစားမရတာကတော့ တကယ်ပင် အသည်းသာစရာကောင်းလှသည်။

“သူ ဆန်းဆန်းပြားပြား နည်းတစ်နည်းနည်းနဲ့တော့... ရောက်အောင် ဝင်လာမှာပဲ”

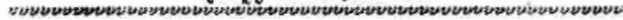
“ဟုတ်တယ်... အဲဒီနည်းဟာ ငါတို့ လုံးဝ မတွေးမိတဲ့ဟာလဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ပြီးတော့ ပျိုးတို့ ဖြစ်နိုင်သမျှ နည်းပေါင်းစုံကို စဉ်းစားကြည့်ကြပါသည်။ သို့သော် တစ်ခုမှ သဘောမတွေ့။ သူနှင့် ပတ်သက်လျှင် ပျိုးတို့ ကြိုတွက်နိုင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။ သူသည် ပျိုးတို့ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် ရှိနေချိန်ဖြစ်သည့် စောင့်နေခါစမှာ မလာဘဲ အချိန်အတော်နှောင်း၍ ပျိုးတို့အားလုံး စိတ်ရှုပ်လာချိန်လောက်ကျမှ လာလိမ့်မည်ဆိုသော အချက်ကို ဖြစ်သည်။

တကယ်လည်း ထိုအတိုင်းပင် ဖြစ်ပျက်ခဲ့၏။

အစောပိုင်း သူ့ကို စောင့်နေချိန်များမှာတော့ ပျိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်သိုက် ဝိုင်းဖွဲ့၍ စကားတွေ ပြောကာ ရယ်မောနေကြရုံသာ

www.burmeseclassic.com

ရှိခဲ့သည်။ ပျိုးတို့ အိမ်နီးဝန်းကျင်တွင် တိတ်ဆိတ်လျက် ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိခဲ့။

နောက်ပိုင်း အချိန်နှောင်းလာချိန်မှာတော့ အခြေအနေတွေက တစ်စစနှင့် မသိမသာ ပြောင်းလဲလာသည်။

ပျိုးက ထူးခြားလာမှုကို စပြီး သတိပြုမိခဲ့၏။

“ဟေ့... ကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ခြံရှေ့ဘက်က လမ်းမှာ လူအသွား အလာများလာသလိုပဲ”

ပျိုးစကားကြောင့် ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောနေကြသော သူငယ်ချင်း အားလုံး ရုတ်တရက် အသံတိတ်သွားကြသည်။

ပြီးတော့ ခြံရှေ့ဘက် တစ်ဝိုက်ကို အကဲခတ် ကြည့်ရှုကြပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝေဖန်ချက်တွေ ပေးကြ၏။

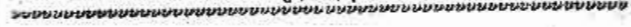
“ဟုတ်တယ်ဟ... ခုချိန်ကုန်မှ လူအသွားအလာတွေ များလာ ပါလား၊ ဝါ သမားရိုးကျတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး”

“သူ့အကြံအစည်တွေပဲ ဖြစ်ရမယ်ဟ”

“အားလုံး မဟုတ်တောင် အဲဒီလူတွေထဲမှာ သူ လွှတ်ထားတာ တွေတော့ ပါရမယ်”

“သူ့ကိုယ်တိုင်တောင် ပါချင်ပါနိုင်တယ်ဟ... ပျိုးရေ၊ သေချာ ကြည့်နော်”

ဒီအချိန်က ကျောင်းတွေ၊ ရုံးတွေ ဆင်းချိန်တော့ ဖြစ်သည်။ သို့သော် လမ်းမှာ လူအသွားအလာများ ခါတိုင်းထက် သိသိသာသာ ပိုများနေတာကတော့ ဆန်းကြယ်နေသည်။

လူတွေက ကိုယ့်လမ်းကိုယ် သွားလာနေကြပုံမျိုးတွေတော့ ဖြစ် သည်။ အားလုံးက ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ် ရှိနေဟန်ဖြင့် ပျိုးတို့အိမ်ဘက် ကို တစ်ယောက်မျှ လှည့်မကြည့်ကြပါ။

ထိုလူတွေထဲမှာ ပျိုးတို့ မသင်္ကာဖြစ်မိတာက အရက်မူးသမား တစ်ယောက် ပုံစံဖြင့် ဒဿိဒေယိုင် လျှောက်လာသူကို ဖြစ်သည်။

“ဟေ့... ဟိုတစ်ယောက်ကို ကြည့်စမ်း၊ တစ်မျိုးဖြစ်မနေဘူး လား”

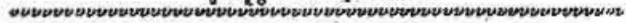
ပျိုး ညွှန်ပြရာသို့ လိုက်ကြည့်ရင်း သူငယ်ချင်းတွေ၏ မျက်လုံး မှု လက်ကနဲ ဖြစ်သွားသည်။

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ သူက မူမမှန်ဘူး။ အရက်မူးသမား အယောင် သာ ဆောင်နေတာ၊ တကယ် အရက်မူးပုံ မရဘူး။ သူ့ခြေလှမ်း တွေ ကြည့်ရတာ ဒဿိဒေယိုင် ဖြစ်အောင် တမင် လုပ်လျှောက် နေသလိုပဲ”

ပျိုးတို့အားလုံး မျက်တောင်မခတ်တမ်း လိုက်ကြည့်ကြသည်။ မျိုးနွယ်နီကတော့ ဓာတ်ပုံတွေ အဝေးမှ တဖျပ်ဖျပ် ရိုက်နေလေ၏။ ထိုသူက ပျိုးတို့ဘက် လုံးဝ မကြည့်။ ထိုသို့ တမင်မကြည့်ဘဲ နေပုံကိုက သံသယဖြစ်စရာ ကောင်းနေ၏။ သို့သော် သူ့ကို မလွှတ်တမ်းလိုက် အကဲခတ်နေရင်းက ပျိုး တစ်စုံတစ်ခုကိုလည်း သတိရသွားသည်။

“သူ့ကိုချည်းပဲ ကြည့်မနေကြနဲ့ဦးဟဲ့။ အဲဒီလူဟာ အယောင်ပြ တာ ဖြစ်ဖို့များတယ်။ အဲဒီမှာ အာရုံစိုက်နေရင် သူ တခြား ဘက်က ဝင်လာလိမ့်ဦးမယ်”

ပျိုးတို့ နောက်ထပ် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်လောက်သူကို ရှာဖွေ ပြင်စဉ်မှာပင် သင်္ကာမကင်း ဖြစ်စရာက ပျိုးတို့ခြံရှေ့ ဝင်လာခဲ့၏။

ကောင်လေးနှစ်ယောက် ပျိုးတို့ခြံထောင့် တစ်နေရာဆီ ချဉ်းကပ်လာကြလေသည်။ ပျိုးတို့ခြံရှေ့မှာက အုတ်ရေမြောင်းရှိ၏။ ကောင်လေးတွေက ရေမြောင်းထဲ သူတို့ ကစားနေသောဘောလုံး ကျသွားသဖြင့် ဆင်းဆယ်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခဏနေလျှင် ပျိုးတို့ ခြံဝင်းထဲ ထို ဘောလုံးရောက်မလာဘူးဟု ပြော၍ မရသလို ဘောလုံးကောက်ရန် အကြောင်းပြချက်ဖြင့် ကောင်လေးတွေ စွတ်ရွတ်ဝင်မလာဟု မပြောနိုင်ပါ။

“ဟဲ့...ဟဲ့ ဟိုမှာ ကြည့်ကြစမ်း၊ ဟိုလူက ဓာတ်တိုင်မှာ လှေကားထောင်ပြီး ဘာတက်လုပ်နေတာလဲ မသိဘူး”

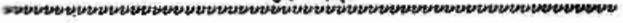
သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်က လှမ်းပြောလိုက်သည်။ ကျန် တစ်ယောက်က...

“အဲဒါ မီးသမားဟဲ့၊ မီးကြီးတက်ပြင်နေတာ နေမှာပေါ့”

“သူက ငါတို့ဆီ လှမ်းအကဲခတ်နေတာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

တခြား သူငယ်ချင်းတွေက ဝိုင်းရယ်ကြ၏။ ပျိုးကတော့ ထိုသူငယ်ချင်း၏ စကားမှာ စဉ်းစားစရာ ကောင်းသည်ဟု ယူဆလိုက် သည်။ မီးပြင်နေသူကို စိတ်ထဲမှ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။

ထိုဘက်မှ မျက်လုံးတွေ ဝှေ့ကြည့်လိုက်တော့ စွန်လွတ်နေသူ တစ်ယောက်ကို ပျိုး သတိထားမိ၏။ စွန်ကို ထိုးချပြီး စွန်တွင် တပ်ထား သည့် မွှေးနေ့လက်ဆောင်ကို ပေးမှာမျိုးက သိပ်မဖြစ်နိုင်သော်လည်း

သူမှာ တခြား အကြံအစည် ရှိနေဘူးဟု ပြောလို့ မရပါ။ မျိုးနွယ်နီ မှာတော့ သံသယဖြစ်စရာ အားလုံးကို ဓာတ်ပုံတွေချည်း တွင်တွင် နှိုက်နေလေတော့၏။

နောက်ထပ် ပျိုး သံသယဝင်မိသူကတော့ နေပုံထိုင်ပုံ အတော် မြောင်ကျလှသည်။ ပျိုးတို့အိမ်အနီး သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို စောင့်နေပုံမျိုးဖြင့် သူ ရပ်နေသည်မှာ အကြံ တစ်ခုခု ရှိမှန်း သိသာလှသည်။

ထိုသူကို ပျိုး အကဲခတ်နေစဉ်မှာပင် မထင်မှတ်သော အနှောင့် အယှက်တစ်ခု ဝင်လာသည်။ ဖုန်းသံမြည်လာခြင်း ဖြစ်၏။

သူငယ်ချင်းက သွားကိုင်ပေးပြီး ခဏနေတော့ ပြန်ရောက် လာသည်။

“ပျိုးရေ နင့်ဖုန်းတဲ့”

စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွားပြီး ပျိုး ဖုန်းဆီ ထသွားရသည်။ နောက်ကြောင်းကို ကဲ့ စိတ်က မပြုတ်။

ဖုန်းဆက်တာက ဖေဖေ ဖြစ်နေလေသည်။

“သမီးလား”

“ဟုတ်ကဲ့ ဖေဖေ... ဘာကိစ္စရှိလို့လဲဟင်”

“ဒီမှာ... အဖေကား ရုတ်တရက် ပျက်ဆွားလို့ကွာ၊ ပြန်လာလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတယ်။ အဲဒါ သမီးကားနဲ့ လာကြိုပေးနိုင်မလား” စုက္ခပါပဲနော်။ ပျိုး အတော် စိတ်ညစ်သွားမိ၏။ အဖေကလည်း တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒီအချိန်မှ အကူအညီ တောင်းရတယ်လို့။ ခ

အတိုင်းဆို သူကလည်း မကြာခင် လာတော့မှာ ကျိန်းသေနေသည်။

“ဟယ်လို၊ ဟယ်လို...သမီး နားထောင်နေသလားဟင်”

ဦးစားနေမိသဖြင့် ပျိုးက အသံတိတ်သွားသည်ကို ဖေဖေက လှမ်းမေးနေ၏။ ပျိုးမှာ အမြန် အကြံထုတ်ရသည်။

“ဪ... ဟုတ်ကဲ့ဖေဖေ၊ သမီး နားထောင်နေပါတယ်”

“အေး... အဲဒါဆို လာကြိုဖို့က ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်ကဲ့ လာကြိုပေးပါမယ် ဖေဖေ၊ ဒါပေမယ့် ခဏတော့ စောင့်ပေးပါ။ ဒီမှာ သမီး အရေးတကြီး လုပ်စရာလေး ရှိနေလို့၊ နောက် ၂ နာရီကနေ ၃ နာရီ အတွင်းမှာ သမီးရောက်အောင် လာခဲ့ပါမယ်”

ထိုအချိန်မတိုင်မီ သူ ပေါ်လာပါစေဟုသာ ဆုတောင်းရတော့မည်။ ဖေဖေက လျော့လျော့ရှုရှုပင် သဘောတူ၏။

“ဪ... အေး၊ အဲဒါဆိုလည်း အဖေအလုပ်တွေ ဆက်လုပ်နေလိုက်ဦးမယ်။ အရမ်းတော့ နောက်မကျစေနဲ့နော် သမီး”
ဖုန်းချသွားပြီးတော့ ပျိုးမှာ ဟိုလူတွေကို ပြန်အကဲခတ်ရသည်။

“ဘာထူးသေးလဲကွ”

“ခုထိတော့ ဘာမှ မထူးသေးဘူး ပျိုးရဲ့၊ ဘာကြံနေကြသလဲ မသိဘူး”

ဘောလုံးကစားနေသည့် ကောင်လေး နှစ်ယောက်မှအပ ဟိုလူတွေက ခုနတုန်းက အခြေအနေအတိုင်းပင် ရှိနေကြ၏။

ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကတော့ နဂိုက ဘောလုံးကန်နေကြ

ရာမှ ယခု တစ်ဘက်စီ ခွဲ၍ ဘောလီဘော ပုတ်နေကြပြန်လေသည်။

ပျိုးမှာ ဒီတစ်ခါတော့ စိတ်အေးလက်အေး အကဲမခတ်နိုင်ပါ။

သူ အမြန်ပေါ်လာပါစေဟု ကြိတ်ကာ ဆုတောင်းနေမိ၏။ မကြာခင် အဖေကို သွားကြိုစရာ ရှိသေးသည် မဟုတ်လား။

သို့သော် ခဏနေတော့ အဖေဆီက ဖုန်းထပ်လာ၏။

“ရပြီ သမီးရေ လာမကြိုနဲ့တော့၊ ဒီမှာ အဖေ ကားကြိုတွေ့လို့ လိုက်ပြန်လာတာ လမ်းတစ်ဝက်တောင် ရောက်နေပြီ”

ဆိုသည့်စကားကို ကြားတော့ ပျိုးမှာ အတော် ပျော်သွား၏။

သို့သော် ပျိုး စိတ်အေးလက်အေးတော့ သူ့ကို စောင့်ဖမ်းနိုင်ခွင့် မရသေးပါ။

ခဏနေ၍ ဖုန်းသံက ထပ်မြည်လာပြန်၏။ ပျိုးသွားကိုင်မိတော့

ဖုန်းမှားဝင်လာခြင်း ဖြစ်နေသည်။

ထို ဖုန်းမှားဝင်ခြင်းသည် နှစ်ခေါက်လောက် ဆက်ဖြစ်လာသည့်အခါမှာတော့ ပျိုး ဖုန်းပလပ်ကို ဖြုတ်ထားလိုက်မိလေသည်။

သူ့ဘက်က လှုပ်ရှားမှုတွေမှာတော့ ငြိမ်ချက်သား ကောင်းနေဆဲ ဖြစ်၏။

အခြေအနေ အသီးသီးဖြင့် ပျိုးအိမ်ရှေ့ ရစ်ဝဲနေကြသော ဟိုလူတွေမှာလည်း ဘာထူးခြားမှုမှ မပြသေး။

သူတို့နှင့် ပျိုးတို့သုငယ်ချင်းအုပ်စုမှာ တစ်ဖက်ကို တစ်ဖက် အလစ်အငိုက် ချောင်းနေကြသလို ဖြစ်နေသည်။

နှစ်ဘက်လုံးက ငြိမ်သက်လျက်။ ဘယ်သူက သတိလက်လွတ်

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

ဖြစ်သွားမလဲ၊ ဘယ်အချိန်မှာများ အခြေအနေတွေ ထူးခြားလိမ့်မလဲ ဆိုတာ တည်ငြိမ်မှုချင်း ပြိုင်လျက် စောင့်နေကြလေသည်။

ထိုအနေအထားမှာ ပျိုးအဖေ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာချိန် အထိပင် ဖြစ်၏။

ပျိုးအဖေ လိုက်ပါလာသော ကားသည် အိမ်ရှေ့ခြံဝဘက် ကွေ့ဝင်လာသောအခါ၌ ထိုလူများကို မြင်ကွင်း ကွယ်သွားစေသည်။

ပျိုးတို့အားလုံးပင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

တစ်စွန်းတစ်စ အမြင်တွင် သူတို့ဆီမှ ရိပ်ကနဲ လှုပ်ရှားမှုများကို မြင်လိုက်ရသည်။

တိုင်ပင်မထားပါဘဲ ပျိုးတို့ ခေါင်းတွေ ထောင်ထသွားရ၏။

ဖေဖေ ပါလာသော ကားဝင်နိုင်ရန် ပျိုး ခြံတံခါးသွားဖွင့်စဉ် မှာပင် ထိုလူတွေ ဘက်သို့သာ မျက်နှာမလှဲတမ်း ကြည့်နေမိသည်။

ပျိုးမှာ ဖေဖေကိုပင် ကောင်းကောင်း မနှုတ်ဆက်မိပါ။

“ဟေ့ သမီး၊ ဘာတွေ ငေးနေတာလဲ”

ဖေဖေက ကားပေါ်မှဆင်းလာလာချင်း မေးလိုက်သည့်အခါ ပျိုး ဆက်ကနဲ ဖြစ်သွားမိ၏။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး ဖေဖေ”

“ရော့၊ ရော့ ဒီမှာ သမီးဆီလာတဲ့ဖုန်း၊ အိပ်ကို ဆက်မရလို့တဲ့ ခုန ဒီရောက်ခါနီးလေးတင် ဖေဖေဖုန်းဖုန်းကို ဆက်လာတယ်၊ သူဖုန်းပြန်မချဘဲ ကိုင်ထားမယ်တဲ့၊ သမီးကို တွေ့ရင် ပေး ပြောလိုက်ပါတဲ့”

သွန်းနေစဉ်

ပြီးတော့ သူ့ကို လိုက်ပို့ပေးသော လူကြီးကို ရေခွေးလေး ဘာလေး ဝင်သောက်သွားပါဦးဟု ခေါ်ရင်း ဖေဖေတို့ အိမ်ထဲ ဝင် သွားကြ၏။

ဖေဖေ ထိုးပေးလာသဖြင့်သာ ယူလိုက်ရသော်လည်း ပျိုးက ဖုန်းအပေါ်တွင် စိတ်မဝင်စားမိပါ။ ယခုအချိန်တွင် ခြံရှေ့ဘက်မှ လူတွေက သိသိသာသာပင် လှုပ်ရှားနေကြပြီ ဖြစ်သည်။

ကျားကွက်ထဲက အရုပ်ကလေးတွေလို တစ်ယောက်က တစ်ယောက်နေရာ ရွှေ့၊ ထိုနေရာသို့ နောက်တစ်ယောက်က ရွှေ့ လာနှင့် အချင်းချင်း နေရာတွေ ပတ်ချာလည် ကူးပြောင်းနေကြတော့ ကြည့်ရတာ မျက်စိနောက်စရာ ဖြစ်လာသည်။

သူတို့ ဘာကို ကြံစည်နေကြသလဲ။ တွေးရင်းဖြင့် ပျိုး ဟန်းဖုန်း ကို နားထောင်မိသွားသည်။ ထိုသို့ ဖုန်းနားထောင်လိုက်မိခြင်းကြောင့် ပင် ပျိုးမှာ ရင်ခုန်သံ ပို၍မြန်သွားရ၏။

“ဟယ်လို...အမိနဲ့ရှိပါ”

တစ်ဖက်မှ ချက်ချင်း တုံ့ပြန်မလာသေးပါ။ နောက်တစ်ကြိမ် ပျိုး ထပ်မေးမိသောအခါမှ စကားသံက ထွက်ပေါ်လာခဲ့၏။

“ပျိုးလား... ကိုယ်ပါ”

အသံကို ကြားလိုက်ရချင်းမှာပင် ပျိုး အရမ်း လန့်သွားရသည်။ လောကတွင် တစ်ဦးတည်းသော သူမကို ချောက်ချားစေနိုင်သူ ဖြစ်သည့် သူ၏အသံ ဖြစ်နေလေသည်။

သူငယ်ချင်းတွေဘက် လှည့်ပြီး လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် သူ့ဆီက

ဖုန်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ပျိုးက...

“ဟုတ်တယ်... ဘာပြောစရာရှိလို့လဲ”

ဟု ပြောလိုက်ပြီးသည့်အခါတွင် ရယ်သံတစ်ခုနှင့်အတူ သူ့ထံမှ စကားများ တရစပ် ထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကိုယ့်ကို မျှော်နေတာလား၊ စောင့်ရတာကြာလို့ ဒေါသတွေ ထွက်နေပြီနဲ့ တူတယ်။ ဟုတ်လား၊ ကိုယ်လာတော့ မှာပါကွ။ သိပ်မကြာတော့ပါဘူး။ မင်းအတွက် လက်ဆောင် လှလှလေး တစ်ခုလည်း ယူလာခဲ့မယ်။ စောင့်နေနော်။ မင်းဆီ အရောက် ကိုယ်ဆက်ဆက်လာပို့မယ်”

သူသည် စကတည်းက စကားတွေ ပြောသွားလိုက်သည်မှာ ဆုံးသွားချိန်အထိပင် ဖြစ်၏။ ပျိုးမှာ ဘာတစ်ခုမှ ဝင်ပြောချိန် မရလိုက်။ ပြီးတော့ မပြောမဆိုနှင့်ပင် သူက ဖုန်းပြန်ချသွားသည်။

ပျိုး ဖုန်းပြောနေစဉ်တွင်ပင် ဖေဖေကို လိုက်ပို့ပေးသော ကားပြန်ထွက်သွားသဖြင့် မြင်ကွင်းက ပြန်ရှင်းသွား၏။ ဖုန်းပြောပြီးသွားသည့်အခါကျတော့ ခြံရှေ့ဘက်မှ မသင်္ကာစရာ လူတွေ တရွေ့ရွေ့ ထွက်ခွာသွားကြသည်ကို မြင်ရ၏။

ပျိုးမှာ တွေးမရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဖေဖေကို လိုက်ပို့သော ကားပြန်သွားခြင်း၊ ထို့နောက် သူ ဖုန်းချသွားခြင်း၊ သူ ဖုန်းချအပြီး၌ မသင်္ကာစရာလူတွေ ထွက်ခွာသွားခြင်းဆိုသော ဖြစ်ရပ်သုံးခုသည် ဆက်တိုက်လျင်မြန်စွာ ဖြစ်သွားခဲ့ရာ နောက်ကွယ်က အကြောင်းရင်းခံကို ပျိုး လုံးဝ မမြင်သိနိုင်အောင်

မြစ်ခဲရ၏။

အိမ်ထဲပြန်ဝင်အလာ၌ ဧည့်ခန်းထဲက ဆက်တီပေါ်တွင် ပါကင်လှလှလေးဖြင့် ထုပ်ထားသော မွေးနေ့လက်ဆောင်ထုပ်လေးကို မြင်လိုက်ရတော့မှပင် ထိုအဖြစ်များ၏ ဆက်စပ်မှုကို သတိပြုမိသွားခဲ့ရသည်။ ပိုပြီး သေချာအောင် ဖေဖေကို မေးကြည့်လိုက်၏။

“ဖေဖေ ခုနက ဖေဖေကို လာပို့တဲ့လူကြီးက ဖေဖေနဲ့ သိတာ ကြာမြီလားဟင်”

“ဟင့်အင်းကွ၊ ခုမှ သိတာလို့တောင် ပြောရမယ်နဲ့တူတယ်။ သူက လူကြီး မဟုတ်ပါဘူး သမီးရဲ့ ရှိလှမှ အလွန်ဆုံး သမီးတို့နဲ့ မတိမ်းမယိမ်းပေါ့”

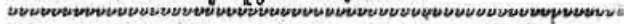
ပျိုး အံ့ဩသွား၏။

“ဟင် သမီးတွေလိုက်တာက လူကြီးပုံကြီးလို့ပဲ”

“အဲဒါက ကျွဲကော်ကိုင်း မျက်မှန်ကြီး တပ်ထားပြီး လူကြီးတွေ ဆောင်းတဲ့ ဦးထုပ်ကို ဆောင်းထားလို့ သမီး ရုတ်တရက် အဲဒီလို ထင်လိုက်တာ နေမှာပေါ့။ ပြီးတော့ သူ ဝတ်စားထားပုံကလည်း ဖေဖေထက်တောင် အဘိုးကြီးပုံ ပေါက်နေသေးတယ်ကွ၊ ဟား... ဟား...”

“ဒါနဲ့ ဖေဖေက သူ့ကားပေါ် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပါလာတာလဲဟင်”

“လမ်းမှာ တွေ့တာကွ၊ သမီး ဖေဖေကို လာကြိုဖို့ အဆင်မပြေမှန်းသိလို့ ဒုက္ခ မပေးချင်တော့တာနဲ့ ဖေဖေ Taxi ထွက်ငှား

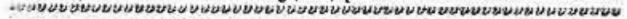

တာ၊ အဲဒါ သူက ရောက်လာပြီး မေဖေကို သူ့ကားနဲ့ လမ်းကြို လိုက်ခဲ့ဖို့ ခေါ်ရော... မေဖေသူငယ်ချင်းရဲ့ သားလို့ ပြောတာပဲ ကွာ မေဖေကသာ မမှတ်မိပေမယ့် သူကတော့ ကောင်းကောင်း သိပုံပဲ။ သူငယ်က အပြောလေးတော့ မဆိုးဘူးကွာ၊ နှုတ်ကလေး အတော်ချိုသား၊ သူ့အဖေနာမည်ကို ပြောပြတော့ မေဖေမှာ ကြားဖူးသလိုလို ယောင်ဝါးဝါးပဲ။ အင်း အသက်က ကြီးလာ တော့ မှတ်ဉာဏ်တွေလည်း မကောင်းတော့ဘူး ထင်ပါရဲ့ကွာ” ပြောပြီးတော့ မေဖေက လှည့်ထွက်သွား၏။ ပျိုးမှာ လက် ဆောင်ထုပ်လေးကို ငေးမောရင်း သက်ပြင်းဖွဖွချလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့၏။ ပျိုးလက်ထဲတွင်တော့ ခုထိ ဟန်းဖုန်းလေးကို ကိုင်လျက်...

ပြီးတော့ သူငယ်ချင်းတွေက ပျိုးကို တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ဝိုင်းမေးကြ၏။ သူတို့အဓိက နားမလည်သည်ကတော့ သူ ဖုန်းဆက် လာလျက် သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် လက်ဆောင်လာထားသွားနိုင်ခြင်းကို ဖြစ်သည်။

“အဲဒီဖုန်းဆက်တာဟာ သူ မဟုတ်ဘူးနဲ့ တူတယ်။ ဒါမှမဟုတ် ရင်တော့ ဒီကို လာသွားတာ တခြားတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”
 “မဟုတ်ဘူး၊ နှစ်မျိုးလုံးဟာ သူ လုပ်တာချည်းပဲ”
 “ဟင်... ဒီမှာ သူရှိနေတဲ့ဟာ နင့်ကို ဖုန်းဘယ်လိုဆက်မလဲ”

“ကြီးပြီး ဆက်ထားတာပေါ့”
 “ဘယ်လို!”

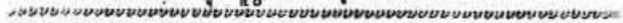
“ဟုတ်တယ်၊ သူက ငါ့ကို ပြောချင်တဲ့စကားတွေကို ကြီးပြီး အသံသွင်းယူထားတာ။ ငါ နားထောင်တဲ့အချိန်ကျတော့ တစ် ယောက်ယောက်က အဲဒီအသံသွင်းထားတာကို ပြန်ဖွင့်ပြတာ ဟ၊ ဒါကြောင့် သူ ဖုန်းဆက်ကတည်းက ငါထူးခြားနေတာ။ စကားစပြောဖို့က နည်းနည်းကြာပြီး ပြောတော့လည်း တောက် လျှောက်ပဲ။ ငါ ဝင်ပြောချိန်ကို မရဘူး။ နောက် စကားလည်း ဆုံးရော ဖုန်းချသွားရော”

ပျိုး ရှင်းပြသည်ကို သူငယ်ချင်းတွေမှာ ခဏမျှ ပြန်လည် ဝဉ်းစားပြီးမှ သဘောပေါက်သွားကြ၏။ နောက်... သူ နိုင်သွား ပြန်ပြီမှန်း နားလည်လိုက်ကြသဖြင့် ဝိုင်းသွားကြသည်။

ခဏအကြာမှာတော့ သူတို့ အားလုံးက မကျေမချမ်းနိုင်စွာ ပျိုးကို တညီတညွတ်တည်း ဝိုင်းတောင်းဆိုကြ၏။ ပျိုးမွေးနေ့အတွက် ဧည့်ခံပွဲကို နက်ပြန်ခါညမှာ လုပ်ပေးပါတဲ့။ သူတို့သဘောကို ခိုပိစား မိသည့် ပျိုးက...

“လုပ်တာက ဟုတ်ပါပြီ။ သူက ရာ လာပါမလားဟ”
 “သူ့အကြောင်းကို နင်က ငါတို့ထက် ပိုသိပါတယ်။ သူ့လို စိတ်ဓာတ်မျိုးနဲ့လူက နင်နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းကို ဘယ်လက်လွတ်ခံပါ့မလဲ”
 “ဟုတ်တယ်ပျိုး၊ နင်က ပွဲဖြစ်အောင်လုပ်ဖို့ပဲ တာဝန်ယူ ပြီးရင်

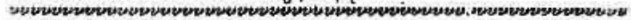

ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ နေလိုက်တော့။ သူ့ကို အမိဖမ်းဖို့ ငါတို့ တာဝန်ယူမယ်၊ ဒါနဲ့ပါဆို သူ ငါတို့ကို ပညာပြသွားတာ သုံးခါရှိပြီ၊ မခံချင်လွန်းပါဟာ”

သူတို့ပြောသလို ဒီပွဲကို သူ လာလိမ့်မယ်ဆိုတာ ပျိုး ယုံပါသည်။ သို့သော် သူ့ကို အမိဖမ်းနိုင်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ပျိုးမယုံနိုင်ပါ။

ထိုအထင်သည် နောက်နေ့ည ဧည့်ခံပွဲမှာတော့ တကယ်ပင် မှန်ကန်ကြောင်း တွေ့ခဲ့ရလေ၏။

ဒီတစ်ခါ သူ ရှောင်တိမ်းသွားပုံကတော့ ဖွိုးရိုးစင်းစင်းကလေး ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဧည့်ခံပွဲတောက်လျှောက်တွင် သူ ပေါ်မလာ။ ပွဲလာ သူတွေ အတော်ကြိမ်းသွားချိန်၌ ပျိုးတို့ သူငယ်ချင်းတစ်စု ဧည့်ခန်း ထဲမှာ ထိုင်ပြီး သူ့အကြောင်း တိုင်ပင်နေကြစဉ် ရုတ်တရက် မီးပျက် သွားခဲ့၏။

“ဟဲ... ဟဲ ဒါ သူ့လက်ချက်ပဲ ဖြစ်မယ်ဟေ့”

ပျိုးတို့ သူငယ်ချင်းတွေ အားလုံး ဘယ်သူမှ မလှုပ်ရှားကြ။

သို့သော် ခဏအကြာ မီးပြန်လင်းလာသွား... ဧည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ဟန် ပြင်နေရာမှ အရပ်မျက်နှာအသီးသီးသို့ ပြန်ပြေးထွက် သွားသော လူသုံးလေးယောက်ကို ရိပ်ကနဲ မြင်လိုက်မိသောအခါ တွင်တော့ အားလုံး ဝရုန်းသုန်းစွာဖြင့် ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့ သည်။

ပျိုးတစ်ယောက်တည်းသာ ဧည့်ခန်းထဲ ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ခဲ့ ရ၏။

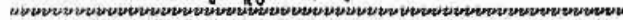
သူ့ကို စောင့်နေရင်း မကြာမီမှာပင် မီးနောက်တစ်ကြိမ် ပျက် သွား၏။ ထိုအခါကျမှပင် ထင်ထားသည့်အတိုင်း မမေ့မလော့စွာ သူ ရောက်ရှိလာပါတော့သည်။

အမှောင်ထဲတွင် ခပ်ဖွဖွ လှမ်းလာသော ခြေသံကို ကြားလိုက် ရသည်နှင့် ဘယ်သူမှန်း ပျိုး တန်းသိလိုက်သည်။

“ဪ... ရှင် ရောက်လာပြီကိုး”

“ဟား... ဟား... မင်းက ဒီတစ်ခါတော့ လျင်သားပဲကွာ”

ချစ်သူပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

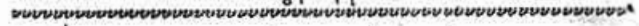
ကိုယ်တောင် ကောင်းကောင်းဝင်မလာရသေးဘူး။ တန်းသိနေပါလား။”

အနည်းငယ် ဆက်လျှောက်လာအပြီး၌ ခြေသံတို့ ထပ်မံထွက်ပေါ်၍ မလာတော့ဘဲ ရပ်တန့်သွားသည်။ ပျိုးနှင့် မလှမ်းတလှမ်းတွင် သူ ရပ်တန့်နေပြီ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၏။

“ရှင်ကလည်း တော်တော် လျင်တာပဲ။ ကျွန်မကို သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလောက် ဝန်းရံနေတဲ့ကြားက လာတွေ့နိုင်တယ်။ ဒါပေမယ့် မကြာခင်မှာ ကျွန်မ သူငယ်ချင်းတွေ ပြန်လာရင်တော့ ရှင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ပြန်ပြေးရလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်”

“မင်းသူငယ်ချင်းတွေလား။ မထင်ပါနဲ့ကွာ... ခုလောက်ဆို တစ်ယောက်က မင်းတို့ ခြံဝဲဒိမ်းပေါ်မှ ကြွေပန်းစိုက်အိုးလေး တစ်လုံး ကိုင်ပြီး လျှောက်လာတဲ့လူကို ဝင်တိုက်မိပြီး အဲဒီအင်မတန် လက်ရာမြောက်တဲ့ ကြွေအိုးလေး ကျကွဲသွားလို့ ပြဿနာ တက်နေလောက်ပြီ။ ညကြီးမင်းကြီး ဒီကြွေအိုးယူပြီး အဲဒီလူက ဒီနား ဘာလာလုပ်သလဲ ဆိုတာတော့ သူစဉ်းစားမိမှ မဟုတ်ဘူး။ နောက် တစ်ယောက်ကတော့ သူ့အစ်မရဲ့ ကွဲကွာနေတဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုသူက သူ့အစ်မအကြောင်းတွေ လာမေးနေလို့ ပြန်ဖြေနေရမယ်။ နောက်တစ်ယောက်ကျပြန်တော့ ရှေ့က ပြေးသွားတဲ့လူနောက် ခုထိ လိုက်တုန်းနေမယ်။ နောက်ထပ် မင်းသူငယ်ချင်းတွေလည်း ဖြစ်ရပ်ဆန်းဆန်းလေးတွေမှာ ကိုယ်စီ လူမော၊ စိတ်မောနေရလို့ မင်းဆီ ပြန်လာနိုင်

သွန်းနေရိုး

ဦးမှာ မဟုတ်သေးပါဘူး။”

အားလုံး သူ့အကြံအစည်တွေ ဖြစ်မှန်း ပျိုး သဘောပေါက်လိုက်ပါသည်။

“တော်တော်ပိုင်ပြီပေါ့ ဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် ကျွန်မ ခုချက်ချင်း မီးစက်ခလုတ် ထဖွင့်လိုက်တာနဲ့ ရှင် ပြေးတောင် မပြေးလိုက်ရဘဲ မိပြီးသား ဖြစ်နေမယ်”

“အဲဒီလောက် မလွယ်ဘူးလေကွာ။ မီးစက်ခလုတ်ကလည်း မင်းနောက်ဘက် တော်တော်လှမ်းလှမ်းမှာ ရှိနေတာပဲ... ဖွင့်ဖို့ မင်း ထသွားတာနဲ့ ကိုယ်လှည့်ထွက်သွားပြီးသား ဖြစ်နေပြီပေါ့” သူ တော်တော်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် လေ့လာပြီး အကွက်ချ စိစစ်ထားသည်။ ပျိုးမှာ အသံထွက်ကာပင် ရယ်မောလိုက်မိသည်။

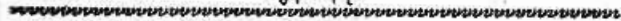
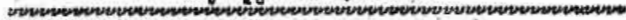
“တစ်ခုတော့ လုပ်လို့ရမယ်နဲ့တူတယ်။ အခု ကျွန်မလူတွေကို အော်ခေါ်လိုက်ရင်တော့ ရှင် ကိုန်းသေ ထွက်ပြေးရမှာ”

“အဲဒါကလည်း မင်း ကိုယ့်ကို မိဖို့တော့ မသေချာဘူး မဟုတ်လား။ တစ်ခုတော့ မင်းကို တောင်းဆိုပါရခေ။ ကိုယ့်ကို မင်းနားက ထွက်သွားရရုံသာ ဖြစ်စေမယ့် အဲဒီ အပြုအမူတွေကို မလုပ်ပါနဲ့။ ကိုယ် ဒီနေ့လာတာ မင်းကို အနိုင်ယူချင်တာထက် မင်းနဲ့တွေ့ပြီး စကားပြောချင်လို့ပါ”

နူးညံ့သည့် လေသံသို့ ပြောင်းသွားသော သူ့အပြောကြောင့် ပျိုး အနည်းငယ် အံ့ဩသွားသည်။

“စကားပြောချင်လို့...”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းနဲ့ကိုယ် ဆုံဆည်းခဲ့ကြတာ အခုဆို အချိန် အတော်ရသွားခဲ့ပြီ။ ဒါပေမယ့် ခုထက်ထိ မင်းနဲ့ကိုယ် မျက်နှာ ချင်းဆိုင်ပြီး တစ်ခါမှ စကားမပြောခဲ့ဖူးကြသေးဘူး။ တစ်ကြိမ် လောက်တော့ မင်းရှေ့မှာ ထိုင်ပြီး စကားတွေ အေးအေး ဆေးဆေး ပြောချင်ပါတယ်။ ခုလို အမှောင်ထဲမှာပဲ ဖြစ်ဖြစ် ပေါ့”

ပျိုက ချက်ချင်း ဘာမှပြန်မပြောသေးဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။ သူသည် ရှေ့တိုးလျှောက်လာပြီး ပျိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ဝင်ထိုင်၏။ အမှောင်ထဲတွင် သူ့မျက်လုံးတွေ ဘယ်နားမှာ ရှိမလဲ? ပျို ရှာနေမိသည်။

“ရှင်က ဘာတွေများ ပြောချင်တာရှိလို့လဲ”
“အဓိကကတော့ မေးချင်တာပါ။ မင်း ကိုယ့်ကို စိတ်ဆိုးလား”
“ဘာကိုလဲ”
“မင်းနဲ့ လာတွေ့ဆုံတဲ့အဖြစ်အပျက် တစ်ခုပြီးထိုင်း ပြီးတိုင်းမှာ ကိုယ် ပြောင်လျှောင်သလို လုပ်သွားမိတာတွေကိုလေ”
“ဟင်း... ဟင်း ကျွန်မ အဲဒီလောက် သဘောထား မသေးသိမ် သေးပါဘူး”

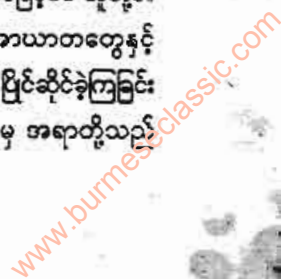
အသားချင်း ထိမနေသော်လည်း သူနှင့် သိပ်နီးကပ်နေမှန်း ပျို သိနေသည်။ အမှောင်ထဲမှာ သူ ပျိုကိုများ ချွန်းချွန်းစားစား ကြည့်နေမှာလား။ ရင်ခုန်ချင်လာမိ၏။ ပြောသာနေရသော်လည်း စကားတွေက သိပ်မပီပြင်ချင်...။

“ဒီစကားကြားရတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ကိုယ့် အပြုအမူတွေအတွက်လည်း တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီ အကျင့်ဟာ မကောင်းမှန်း သိတယ်။ ခက်တာက ကိုယ်ပြင်လို့ မရဘူး။ ကိုယ့်ကြောင့် မင်းစိတ်ဆိုးသွားမှာကိုပဲ စိုးမိတယ်”
ဘာကြောင့် အဲဒီလို စိုးရိမ်ရတာလဲဟု မေးချင်သော်လည်း မေးဖို့ မခံ့၊ ခေါင်းကိုသာ ငုံ့မိရင်း...

“ရပါတယ်ရှင်” ဟု မပွင့်တပွင့် ဆိုမိသည်။
ပြီးတော့ တခင်တာ စကားမဆိုဖြစ်ဘဲ နှစ်ယောက်လုံး ငြိမ် သက်သွားကြ၏။ တိုးဖွဲ့သော်လည်း အပြန်အလှန် ကြားမိကြသော သက်ပြင်းချခြင်းတွေ ကိုယ်စီ။ ပျိုက ရင်တွေ တိမ်းတိမ်းမူးမူး ခုန်နေ မိ၏။ အတန်ကြာမှ ညင်သာသော အသံဖြင့် သူက စကားကို စသည်။

“ကိုယ်တို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို ရပ်စဲလိုက်ကြတော့ မလားဟင်”
“ဘာလဲ ကျွန်မကို အနှုံးပေးခိုင်းဦးမလို့လား”
“မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ သရေပွဲအဖြစ် သတ်မှတ်လိုက်ကြမယ် လေ။ နို့မို့ဆို ဆက်ပြိုင်ကြရင် မင်းကို စိတ်ဆိုးစရာတွေ လုပ်မိ သွားမှာ စိုးတယ်”

တကယ်တော့ စိတ်ဆိုးဒေါသထွက်ခြင်း ကိုယ်စီဖြင့်ပင် သူတို့၏ ယှဉ်ပြိုင်မှုကို စခွဲကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မာနတွေ၊ အာယာတတွေနှင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အလျှော့မပေးစတမ်း ပြိုင်ဆိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်းနှင့်ပင် သူတို့ကြားမှ အရာတို့သည်

ပုံစံပြောင်းလဲလာခဲ့၏။ ဆက်ပြီး အားအင်တစိုက် ယှဉ်ပြိုင်မိစေရန် တွန်းအားပေးနေသော အရာမှာ ဘာဖြစ်သနည်း။

ဒါကိုတော့ သူတို့ နှစ်ယောက်လုံးပင် အဖြေ မသိကြသေးပါ။

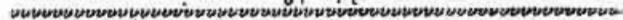
“ရပါတယ်၊ ဆက်သားပြိုင်ပါ။ ရှင့်ကို ကျွန်မ ဘယ်လိုမှ သဘော မထားပါဘူး။”

ပျိုက ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းဖြင့်ပင် သူ့ကို ပြောလိုက်မိသည်။

ပြီးတော့ အမှောင်ထဲတွင်ပင် သူနှင့် စကားတွေ အများကြီး ဆက်ပြောဖြစ်ကြ၏။ ငယ်ဘဝအကြောင်းများ၊ မျှော်လင့်ချက်များ၊ ပျော်ရွှင်ရခြင်းနှင့် ကြေကွဲရခြင်းများ။ အစုံအနံ့ပင် ဖြစ်၏။

ပျိုဘဝတွင် သူစိမ်းယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ထိုကဲ့သို့ ရင်ဖွင့်ပြောဆိုဖြစ်ခြင်းမှာ ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်လေသည်။ ပြီးတော့ ခုလို ပိန်းပိတ်သော အမှောင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာ ချင်းဆိုင် ထိုင်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာလည်း ဒါက ပထမဆုံးဖြစ်၏။

နောက်ဆုံး... ပျိုရင်တွေ အခုန်မြန်ရပ်မှာလည်း ပထမဆုံးပင် ဖြစ်ပါလေသည်။

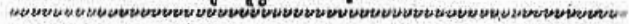
ထိုမှ နောက်ပိုင်းကာလများမှာတော့ ပျိုအတွက် ဒဏ္ဍာရီဆန်သော နေ့ရက်များပင် ဖြစ်ပါသည်။

တစ်ရက်ချင်းစီကို မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် ဖြတ်သန်းရင်း သူနှင့် နောက် ဆုံး သတ်မှတ်ထားသောကာလသို့ တရွေ့ရွေ့ နီးကပ်လာခဲ့၏။

ကြိုးစားပါသော်လည်း သူ့ကို မိဖွဲ့ကလေး ခက်ခဲနေဆဲ။ ပျိုသွားသည့်နေရာတိုင်းသို့ပင် သူ ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ပြီးတော့ ဆန်းပြားစွာ ပျို ဟုံအားသင့်စရာ အခြေအနေမျိုးဖြင့် သူ ရှောင်တိမ်း သွားတတ်မြဲ ဖြစ်၏။

တစ်ကြိမ်ကတော့ သူ့ကို ပျို မိမလိုပင် ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ ပျိုကဲ့သို့သော ဘွဲ့မျိုးကိုပင် နိုင်ငံခြားသို့ အတူလိုက်ပါ ရယူမည့် လူနှင့် တွေ့ဆုံရန် ပါမောက္ခရုံးခန်းမှာ ထိုင်စောင့်ပြီး အပြန်၌ သူ့ကို

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

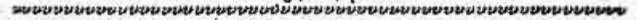

ဒီထက် ပိုပြီး ပျိုးအတွက် အခွင့်အလမ်း ဆိုသည် မရှိတော့။ ဒီတော့ ပျိုး သူ့ရှေ့ ခူးထောက်ရုံသာ ရှိတော့သည်ပေါ့။

ထိုသို့ မဖြစ်ရန်အတွက်တော့... တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ အား မထုတ်ခဲ့ဖူးသေးသော အားထုတ်ကြိုးပမ်းခြင်းမျိုးဖြင့် ပျိုး ရေကုန် ရေခန်း လုံ့လပြုမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထား၏။

သွန်းနေစဉ်

ဟိုတယ်ညွှန်ကြိုစာရေးလေးက အားနာဟန်ဖြင့် ခပ်ယဲ့ယဲ့ပြုံးရင်း ကြည့်နေလေသည်။

ပျိုးမှာ စိတ်ရှုပ်စွာ တစ်ကြိမ် ထပ်၍ မေးလိုက်မိ၏။

“အခန်းလွတ်က အဲဒီတစ်ခန်းက လွဲရင် လုံးဝကို မရှိတော့ဘူးလားဟင်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီရက်ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ တည်းမယ့်သူတွေ များနေမှန်း မသိဘူး။ ဒီအခန်းက သိပ်မကောင်းပေမယ့် နှစ်ယောက်ခန်းဆိုတော့ အစ်မတို့ နှစ်ယောက်အတွက် အဆင်တော့ ပြေမှာပါ”

ပျိုးသည် သက်ပြင်းကိုသာ ချမိတော့၏။ လားရှိုးရောက်တိုင်း ဒီမှာ တည်းနေကျဖြစ်၍ တခြားဟိုတယ်သို့လည်း ပြောင်းမနေချင်

တော့။

“အင်းလေ... ဒါဆိုလည်း အဲဒီအခန်းပဲ ပေးပါတော့”

ဟိုတယ်ဝန်ထမ်းက အထုပ်အပိုးများ သယ်ရင်း ရှေ့မှ လမ်းပြ သွား၏။ ပျိုးက မေနှယ်ဦးနှင့်အတူ နောက်မှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း လိုက်ရင်း ဘေးဘီမြင်ရသမျှကို အကဲခတ်သွားသည်။ သူနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အမြဲတမ်း သတိရှိရှိဖြင့် ကြိုတွက်ထားနိုင်မှ တန်ကာကျမည် မဟုတ်လား။

ပျိုးတို့နေရမည့် အခန်းက ဟိုတယ်စာရေး ပြောဆလိုပင် အနည်းငယ် ညံ့ဖျင်းပါသည်။ အခန်းထဲရှိ ခုတင်ကစ၍ ပရိဘောဂ တွေမှာ အနည်းငယ် ဟောင်းနွမ်းနေ၏။ အခန်းကြမ်းခင်းကလည်း နင်းလိုက်တိုင်း တကွီကွီ... ထောင့်စွန်းအခန်း ဖြစ်၍ လေဝင်လေ ထွက်ကောင်းပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ပြင်ပရှုခင်းများကို ကျယ်ကျယ် ပြောပြော မြင်နိုင်ခြင်းတစ်ခုသာ စိတ်ကျေနပ်စရာ ရှိ၏။

ပစ္စည်းပစ္စယတွေ နေရာချပြီးတော့ ပျိုးတို့နှစ်ယောက်သား ပြတင်းဝ မှာ ထွက်ရပ်ရင်း စကားတွေ ပြောဖြစ်ကြသည်။

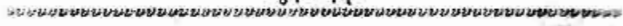
အထေးဆီ မျှော်ကြည့်ရင်းမှ မေနှယ်ဦးက ကြည်နူးစွာ စကားကို ဝ၏။

“အရမ်းသာယာတာပဲနော် ပျိုး”

“အင်း”

မေနှယ်ဦးက ပျိုးဘက် ဖျပ်ကနဲတစ်ချက် လှည့်ကြည့်၏။

“ဒါပေမယ့် နင့်ကြည့်ရတာ သာယာတာကို ခံစားမိပုံ မရပါဘူး။

မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ကလဲ ရှုံ့လို့ ဘာတွေ တွေးနေတာလဲဟင်... ပျိုး”

“ဘာတွေ့ရမှာလဲဟာ၊ သူ့အကြောင်းပေါ့”

“ဟင်... သူ့အကြောင်းက ဘာများ ထူးထူးခြားခြား တွေးစရာ ရှိလို့လဲ”

“ထူးထူးခြားခြားတော့ တွေးစရာ မရှိဘူးဟာ၊ ဒါပေမယ့် မတွေ့ မိရင် ထူခြားတာကို လွတ်သွားမှာစိုးလို့...။ ဒီမြို့ကို ရောက်တဲ့ အချိန်မှာ ငါတို့ ဘာတွေ့များ သတိမပြုမိလိုက်တာ ရှိမလဲ ဆိုပြီး တွေးနေတာ”

ရှုခင်းတွေကို ထေးနေရာမှ မေနှယ်ဦး၏ မျက်လုံးများ အရောင် ပြောင်းသွားကြ၏။

“ဟုတ်တယ်နော်၊ ဒါဟာ တို့ရဲ့ နောက်ဆုံး စစ်ဆင်ရေးပဲ၊ ဒီကိစ္စမှာ အမြဲ ဖြတ်ဖြတ်လတ်လတ်နဲ့... တစ်ချက်ကလေးမှ အငိုက်မမိဖို့ လိုတယ်”

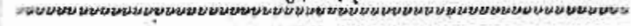
“အငိုက်မမိဖို့ဆိုတာက ဒီတိုင်းနေလို့ မရဘူးဟာ... ဉာဏ် ကစားပြီး ပြိုင်ရတဲ့ပွဲမို့ ကြုံလာတဲ့ အခြေအနေတိုင်းရဲ့ နောက်ကအဓိပ္ပာယ်ကို ဝေဖန်တွေးတောနေမှ ရမှာ။ ဒါမှ ထူးခြားမှုကို မြင်နိုင်လိမ့်မယ်”

ယခုပင် မေနှယ်ဦးနှင့် စကားတွေ အပြန်အလှန် ပြောနေရ သော်လည်း ထူးခြားသည် ထင်ရသမျှကို ပျိုးစိတ်က လိုက်လံ ရှာဖွေ နေမိပါသည်။ သူ့အကြောင်းများ တွေးမိသွားသဖြင့် ပြင်ပရှုခင်းတွင်

ကြည့်နူးမနေနိုင်တော့ဟန်တူသော မေ့နွယ်ဦးကလည်း သက်ပြင်းတိုးတိုးတစ်ခုနှင့်အတူ အဆုံးသတ်စကားကို ဆို၏။

“ငါ တွေ့ကြုံဖူးရသလောက်တော့ သူ့နဲ့ကြုံရတဲ့ ထူးခြားမှုတွေ ဆိုတာလည်း တကယ်ကို မသိမသာလေးတွေ့နော်။ တော်တော် ဂရုထားနိုင်မှ သတိထားမိမှာပဲ”

မေ့နွယ်ဦး ပြောသည့်အတိုင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ နောက်တစ်နေ့၌ ပျိုတွေ့ခဲ့ရသော ထူးခြားမှုသည် တကယ်ကို မထင်မရှားလေးပင် ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ပျိုးကသာ ဓမ္မစေ့ပေါက်ပေါက် မစဉ်းစားကြည့်ပါက ၎င်းကို တွေ့ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။

နံနက်စာ ကော်ဖီသောက်ရန်အတွက် ဟိုတယ်စားသောက်ခန်းသို့ ပျိုးတို့ဝင်လာချိန်တွင် အရက်ဦးကာလကို လွန်မြောက်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သို့သော် တောင်ပေါ်မြို့ ဖြစ်သဖြင့် အအေးဓာတ်မှာ မပြယ်သေး။ စားပွဲ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်စဉ် လက်မှ နာရီကို ကြည့်၍ မေ့နွယ်ဦးက အလန့်တကြား စကားကို ဆို၏။

“ဟယ်... အချိန်တောင် တော်တော်ရှိပြီပဲ။ ငါတို့ အိပ်ရာထတာ တော်တော် နောက်ကျသွားတာပဲဟ”

“ငါ နိုးပါတယ်... ၊ တမင် နင်ဆက်အိပ်နေပါစေဆိုပြီး မနိုးတာ၊ အပူပိုင်းဒေသက လာတဲ့သူတွေက ချောက်စမှာ ဒီလိုပဲဟ။ ချမ်းချမ်းနဲ့ ကွေးနေကြတော့ နံနက်ခင်းဆို တော်တော်နဲ့ မနိုးတတ်ကြဘူး”

အိပ်ရာထတာ နောက်ကျတော့ နံနက်စာ စားချိန်ကလည်း နောက်ကျသွားသည်။ ဆာလောင်စွာဖြင့်ပင် ပျိုးတို့ နှစ်ယောက်သား ကော်ဖီပူပူနှင့် အသားညှပ် ပေါင်မုန့်ကို ခပ်သွက်သွက် စားသောက်လိုက်ကြ၏။ သို့သော် စားမပြီးမီမှာပင် အတွေးတစ်ခုကြောင့် ပျိုး၏ စားသောက်လက်စမှာ ရပ်တံ့သွားရ၏။

“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင် ပျိုး”

ပျိုးက စားသောက်ခန်းကို သေချာပတ်ပတ်လည် ဝှေ့ကြည့်ပြီးမှ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီစားသောက်ခန်းက တစ်ခုခု ထူးခြားနေတယ်လို့ နင် မထင်ဘူးလားဟင်”

မေနှယ်ဦးက ပျိုးကြည့်ရာများသို့ လိုက်ကြည့်၏။ ပြီးတော့ မျက်ခုံးရွံ့သည်။

“ဘာထူးခြားလို့လဲဟ၊ ငါတော့... ဘာမှ မမြင်မိပါဘူး”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ ဘာမှမမြင်ဘူး... အဲဒီလို မမြင်တာကိုက ထူးခြားနေတာ”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“နင်တွက်ကြည့်စမ်း၊ ဒီဟိုတယ်မှာ အခန်း ဘယ်နှစ်ခန်း လောက် ရှိမယ် ထင်လဲ”

“အင်း... အနည်းဆုံး ငါးဆယ်တော့ ကျော်မှာပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... အားလုံးပေါင်း ငါးဆယ်ရှစ်ခန်း ရှိတယ် ဟိုဘက်နားက ကောင်တာနောက်မှာ အခန်းသောလေးတွေ ချိတ်ထားတဲ့နေရာကို ကြည့်လိုက်၊ နောက်ဆုံး နံပါတ်က ငါးဆယ်ရှစ်ပဲ”

“အဲဒီတော့...”

“အဲဒီ ငါးဆယ်ရှစ်ခန်းဟာ အားလုံး လူပြည့်နေပြီနော်၊ ငါတို့ကောင် နောက်ဆုံးကျန်တဲ့ အခန်းကို ရခဲ့တာ မဟုတ် လား။ အဲဒီအခန်းတွေမှာ တစ်ခန်းကို လူတစ်ယောက်ပဲ နေဦး အနည်းဆုံး လူငါးဆယ်ရှစ်ယောက် ရှိရမယ်။ အခု ငါတို့ မြင်ရ တာကျတော့ သိပ်နည်းလွန်းတယ်၊ ဒီအခန်းထဲမှာဆို ငါတို့ နှစ်ယောက်ထဲရယ်... ကျန်တဲ့ လူတွေအများကြီးက ဘယ် ရောက်နေကြလဲ”

“အခုက စားသောက်ချိန် လွန်ခဲ့ပြီလေဟာ။ ဒီထမင်းစားခန်းမှာ ဘယ်ရှိကြပါတော့မလဲ၊ နင်ကလည်း အတွေးလွန်နေပြန်ပါပြီ”

“ဒါဆို အဲဒီလူတွေက ဘယ်မှာလဲဟ၊ နင် အခု ဒီနေရာကနေ ဟိုတယ် တစ်ခုလုံးနီးပါးကို မြင်နေရတာပဲ။ သူတို့ ဘယ် နေရာမှာ ရှိတယ်လို့ တွေ့လဲ”

“အဲဒါတော့ ဘယ်သိမလဲဟ၊ မနက်အစောကြီးကတည်းက အားလုံး အပြင် ထွက်သွားကြတာလည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ”

ပျိုးက ခေါင်းကို ညင်ညင်သာသာ ခါလိုက်၏။

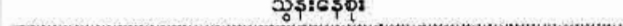
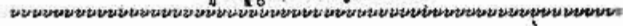
“အခု ငါပြန်စဉ်းစားကြည့်တယ်ဟ... မနက် ငါအိပ်ရာထက တည်းက ဒီ ဟိုတယ်ကြီးဟာ တိတ်ဆိတ်နေတာ အခန်းအပြင် က လျှောက်သွားတဲ့ ခြေသံနည်းနည်းပါးပါးက လွဲရင် လူပေါင်း ငါးဆယ်ကျော်လောက်ရဲ့ လှုပ်ရှားမှုကို ငါ လုံးဝ မကြားခဲ့ရဘူး”

“နင့်ဟာက မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ... သိပ်ရှာရှာကြကြ တွေးလွန်းပါတယ်”

မေနှယ်ဦးက ပျိုးပြောနေတာတွေကို လက်ခံနိုင်သေးဟန် တွေပဲ။ ပျိုးက တစ်ချက် စဉ်းစားလိုက်၏။ ပြီးတော့...

“လာဟာ... ရှင်းသွားအောင် ကောင်တာမှာ သွားမေးကြမယ်” ပြောပြောဆိုဆိုပင် ပျိုးက ဦးဆောင်လျက် ထသွားလိုက်သည်။ ကောင်တာနောက်မှ ဧည့်ကြိုစာရေးမှာ မနေ့က ကောင်လေး ပင် ဖြစ်၏။ ပျိုးတို့ လာတာမြင်တော့ အပြုံးနှင့် ဆီးကြိုသည်။

“ဘာများ အကူအညီပေးရမလဲ ခင်ဗျာ”

“မေးစရာလေးတစ်ခု ရှိလို့ပါ။ ဒီဟိုတယ်မှာ အခန်းလွတ်တောင် မကျန်အောင် ဖြစ်နေရဲ့သားနဲ့... မြင်ရတာ ဘာဖြစ်လို့လူတွေ သိပ်နည်းနေတာလဲ၊ အပြင်များ ထွက်သွားကြလို့လားဟင်”

“နည့်သည်တချို့ အပြင်တွေ ထွက်နေကြတာတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လူတွေကို မြင်ရတာနည်းနေတဲ့ အဓိက အကြောင်းအရင်းကတော့ ရှိကို မရှိလို့ပါ”

ပျိုတို့ နှစ်ယောက်လုံးဆီမှ အာမေဒိုတ်သံကိုယ်စီတို့ ပြိုင်တူထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ကောင်လေးက ဆက်၍ ရှင်းပြ၏။

“ဒီလိုခင်ဗျ... ဒီမှာ အခန်းလွတ် တစ်ခန်းမှ မရှိတော့ဘူး ဆိုပေမယ့် အခန်းအားလုံးမှာ လူပြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ... တကယ်တည်းနေတာက အခန်း နှစ်ဆယ်ကျော်လောက်ပဲ ရှိတယ်။ ကျန်တာက ကြိုပြီး ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတာတွေ ချည်းပဲ။ ဒါပေမယ့်ဗျာ ငွေသာ ကြိုရှင်းထားတယ်။ ဒီနေ့ထိ တည်းတဲ့လူတွေက ရောက်မလာကြသေးပါဘူး”

အထူးအဆန်းကိစ္စကို ကြားလိုက်ရခြင်းဖြစ်၍ ပျိုတို့ ဝိုဠ်းအံ့အားသင့်မိသွားသည်။ သို့သော် ချက်ချင်းပင် ပျိုက ကိစ္စတစ်ခုကို တွေးလိုက်မိ၏။

“ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတာက ကြာပြီလားဟင်”
“မကြာသေးဘူး၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်ကတင် ခင်ဗျာနဂိုက အစ်မတို့ အခန်းတောင် ဘွတ်ကင်လုပ်ထားတဲ့အထိ

ပါသေးတယ်။ နောက် အစ်မတို့လာခါနီး မနက်ကမှ ပြန်ပယ်ဖျက်လိုက်တာ။ အစ်မတို့ ကံကောင်းသွားတယ်”

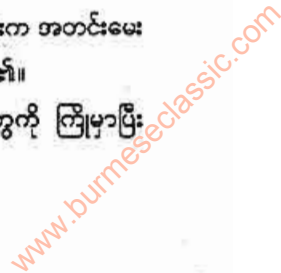
ပျိုတို့ ဒီမြို့လာဖို့ စစ်စဉ်ချိန်လောက်ကပဲ။ တစ်ခါမျှ ဖြစ်နိုင်ချေအားလုံးကို ပျို သုံးသပ်ကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာတစ်ချက်လက်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး သူမတို့ အခန်းရှိရာဆီ ပြန်ပြေးတက်လာခဲ့၏။ မေ့နွယ်ဦးမှာ နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့် နောက်မှ မျက်လုံးလေး ပြူးရင်း လိုက်ပါလာလေသည်။

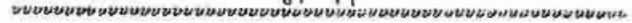
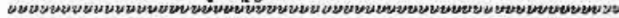
အခန်းထဲရောက်တော့ ပြတင်းပေါက်ဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။ အဝေးမှ တောင်နံရံကြီးများနှင့် စိမ်းစိုသော မြင်ကွင်းက မျက်ဝန်းထဲ ဝင်လာ၏။ လှည့်ပတ် ဝှေ့ကြည့်ကာ ရှာဖွေလိုက်ပြီးမှ ပျိုမျက်ဝန်းတို့သည် တစ်နေရာ၌ ရပ်တန့်သွားရ၏။

ပျိုတို့အခန်းနှင့် မျက်စောင်းထိုး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ တိုက်အိမ်တစ်လုံးဆီသို့ ဖြစ်သည်။ နေရောင်တွင် ထိုအိမ် အပေါ်ထပ်ပြတင်းမှ လက်ကနဲတစ်ချက် ဖြစ်သွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသောအခါမှာတော့ ပျို ဟိုတယ်ပေါ်မှ ဝရန်းသုန်းကား ပြေးဆင်းကာ ထိုအိမ်ဆီ အပြေးတပိုင်း သွားမိလေတော့သည်။

“ဟဲ့... ပျို၊ ဘာဖြစ်တာလဲဆိုတာ ငါ့ကို ပြောပါဦးဟဲ့၊ ဒါမှ ငါ ကူညီစရာရှိတာ ကူညီနိုင်မှာပေါ့”
လမ်းတွင်... ဘေးမှ လိုက်လာသော မေ့နွယ်ဦးက အတင်းမေးသဖြင့် သွားရင်းလာရင်းပင် ပျို ရှင်းပြသွားရသေး၏။

“ဒီလိုဟ... တည်းမယ့်သူမရှိဘဲ အခန်းတွေကို ကြိုမှာပြီး

ငွေရှင်းထားတာက ထူးဆန်းနေတယ်။ နောက် ငါတို့မလာခင် မှာ ငါတို့အခန်းကို ပြန်ပယ်ဖျက်လိုက်တာက ဒီအခန်းကို တမင် ကွက်ချန်ခဲ့သလို ဖြစ်နေတယ်။ ဘာလို့ ကွက်ချန်ရတာလဲ? ငါလာမှာ သိလို့လား? သိရင်ရော ဘာလို့ ဒီအခန်းမှာမှ တည်းခေချင်ရတာလဲ? စေတနာကြောင့်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ဟ။ ဒီအခန်းက တခြားအခန်းတွေထက် ပိုတောင် ညံ့သေး တယ်။ ဒီအခန်းမှာ ထူးခြားတာ တစ်ခုပဲရှိတယ်။ ပြတင်းပေါက် သာ ဖွင့်ထားရင် ဟိုတယ်တစ်ခုလုံးရဲ့ ထောင့်စွန်းနေရာဖြစ်တဲ့ ဒီအခန်းတစ်ခုသာ အဝေးကလှမ်းကြည့်ဖို့ တော်တော် အဆင် ပြေတယ်။ အဲဒီအခန်းမှာလည်း ပြတင်းပေါက်က တစ်ခုတည်း ရှိတော့ မုချဖွင့်ထားရမှာပဲ။ ဒါဆို အခန်းထဲက လူရဲ့ လှုပ်ရှားမှု ကို အဝေးက အကဲခတ်ဖို့ လွယ်သွားပြီပေါ့။ ခုနက ငါပြတင်း မှာ ရပ်ရှာတော့ ဒီအခန်းကို လှမ်းမြင်နိုင်လောက်တဲ့ အကွာ အဝေးမှာ အဆောက်အဦတစ်ခုကို သွားမြင်တယ်။ နေရောင် ကျတော့... အဲဒီ အဆောက်အဦပေါ်ကလည်း မှန်ရောင် တစ်ချက် လက်ကနဲ ဖြစ်သွားသေးတယ်။ ငါမှန်းတာ မမှားဘူး ဆိုရင် အဲဒါ အဝေးကြည့် မှန်ဘီလူးပဲ”

ပျိုက စေ့စေ့ပေါက်ပေါက် ရှင်းပြသော်လည်း မေ့နွယ်ဦးမှာ သိပ်နားလည်ပုံမရပါ။ အရေးကြီးနေသည်မို့ ပျိုလည်း ဆက်ရှင်းပြ မနေနိုင်တော့ဘဲ အဆောက်အဦဆီသို့သာ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလိုက် ခဲ့။ ၎င်းအဆောက်အဦရှေ့ ရောက်တော့မှ ထိုအရာသည်လည်း

ဟိုတယ်တစ်ခု ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

အောက်ထပ်တွင် လူရှင်. ခနသဖြင့် ပျို ခပ်တည်တည်ဖြင့်ပင် အပေါ်သို့ သွက်သွက်လက်လက် တက်ရောက်သွားလိုက်၏။

ပျိုအခန်းမှ မြင်ရရာ အခန်းဘက်ဆီ မှန်းဆဦးတည်ကာ သွားလိုက်သောအခါတွင်တော့ ပျိုမှာ ခြေဖျားလက်ဖျားတွေပင် အလိုလို အေးစက်လာမိ၏။

“ဒါပဲ ဖြစ်မှာပဲ”

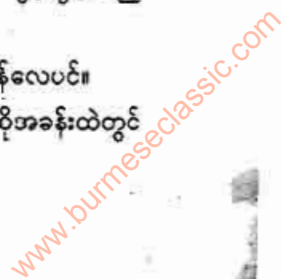
ပျိုအခန်းနှင့် တန်းတန်းလောက်ရှိမည် ထင်သော အခန်း တစ်ခန်းရှေ့တွင် ပျို ရပ်တန့်လိုက်၏။ အသက်ရှူနှုန်းကို မှန်အောင် ပြန်ထိန်းရသည်။ သက်ပြင်းချ ဖြေလျော့၍ ရင်ခုန်နေခြင်းကို လျှော့ပါးစေရ၏။

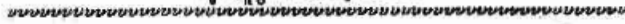
မျက်စိရှေ့မှ အခန်းတံခါးမှာ ဝှေ့ရုံသာ ဝှေ့ထားသည်ကို တွေ့ သည်။ ဘေးဘီ ဝဲယာကို လှမ်းကြည့်တော့ ဘယ်သူမှမရှိ။ အောက် ထပ်ကောင်တာမှ ဟိုတယ် ဝန်ထမ်းမှာလည်း ပျိုတို့ကို ဒီမှာပင် တည်းခိုနေကြသူတွေဟု ထင်ဟန် ရှိ၏။ လိုက်မလာခဲ့ပါ။

တံခါးကို အသာလေး တွန်းဖွင့်လိုက်သည်။ အခန်း၏ ဘေးနံရံ တစ်ပိုင်းတစ်စ၊ စာကြည့်စားပွဲ၊ ခုတင်၊ ပရိဘောဂများနှင့် ပြတင်းဝံ့ ထောင်ထားသော မှန်ဘီလူးတို့သည် အခန်းတံခါး ပွင့်သွားသည့် ပမာဏအလိုက် တရွေ့ရွေ့ ပေါ်လာကြ၏။

ပျိုမှာ အခန်းနံနဲပိုကို မြင်ရလေ၊ ပိုပြီး ရင်ခုန်လေပင်။

နောက်ဆုံး အခန်းတံခါး လုံးလုံးပွင့်သွားပြီး ထိုအခန်းထဲတွင်

လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မရှိသည်ကို မြင်ရသောအခါကျတော့ ရင်ထဲ ဟာခနဲ ဖြစ်သွားရ၏။

သို့သော် ချက်ချင်းပင် ဦးနှောက်ကို အလုပ်ပေးလိုက်သည်။

ချက်ချင်းပင် ပျိုး ခြေလှမ်းတို့က ဟိုတယ်နှောက်ဖေးဘက် လျှောက်သို့ ပြေးသွားမိစေလေ၏။

မေ့နွယ်ဦးမှာတော့ ဘုမသိဘုမသိဖြင့် လိုက်ရပေါင်းတွေ့မှားလို့ စိတ်ပျက်လာပြီးထင်သည်။ ဒီတစ်ခေါက် နောက်ခပ်လှမ်းလှမ်း၌သာ လိုက်ပါလာနိုင်တော့၏။ ပျိုးမှာတော့ တက်တက်ကြွကြွ ပြေးလွှားဆဲ။

ရှေ့ဘက်၌ ခပ်သုတ်သုတ် သွားနေသည့် လူတစ်ယောက်၏ ကျောပြင်ကို တွေ့သည့်အခါ ပျိုး ပို၍ပင် မြန်မြန်ဆန်ဆန် လိုက်မိစေ လေတော့သည်။

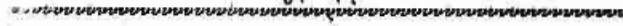
ကျောဘက်မှသာ မြင်ရသော်လည်း ထိုသူမှာ သူပင် ဖြစ်ရမည် ဟု ပျိုး အပိုင်တွက်လိုက်၏။ မကြာခဏ တစ်စွန်းတစ်စ မြင်ဖူးခဲ့သော သူ့အသွင်သဏ္ဍာန်များသည် ဤအတိုင်း ထပ်တူပင် ဖြစ်၏။

သူသည် ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ခပ်ငိုက်ငိုက် စောင်းလျက် နောက်ဘက် လုံးဝ လှည့်မကြည့်ဘဲ ခပ်သွက်သွက် လျှောက်နေ၏။

ပျိုးလိုက်လာသည်ကို သိသလား၊ မသိသလား မသဲကွဲ။

သူ့နောက် လိုက်လာနိုင်မှန်းကိုတော့ သိကောင်း သိနိုင်သော် လည်း ဒီလောက် မြန်မြန်ကြီး နောက်က ထပ်ချပ်ရောက်လာမည် ဟုတော့ ရိပ်စားမိပုံ မပေါ်ပါ။

ပျိုးသည် အသံလည်း မကြားအောင် မြန်နိုင်သမျှလဲ မြန်

အောင် သူ့နောက်မှ ချဉ်းကပ်သွားလိုက်၏။ လက်တစ်ကမ်းလောက် သာသာ ရောက်ချိန်မှာတော့ ပျိုးစိတ်ထဲတွင် လှုပ်ရှားနေမှုမှာ ထိန်းမရနိုင်အောင် ဖြစ်နေလေပြီ။

ခဏတာ တွေဝေရင်း... နောက်ဆုံး... ဖြစ်လိုရာဖြစ်စေတော့ ဟု ထိုလူ့ဆီ လက်လှမ်းမီအောင် တိုးလိုက်ကာ ဆွဲလှည့်လိုက်၏။

သို့သော် ထိုသူ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပျိုးဘက် လှည့်မလာခင်မှာ ပင် မှားသွားပြီမှန်း ပျိုးသိလိုက်ပါသည်။

အနောက်မှမြင်ရသော အသွင်သည် အတော်လေး ဆင်တူ သော်လည်း ထိုသူမှာ သူ မဟုတ်ခဲ့ပါ။

သူနှင့် အသက်ချင်း အတော်လေးပင် ကွာခြားသော အဘိုးကြီး တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေသည်။

ပျိုး စိတ်ပျက်သွားစဉ်မှာပင် ထိုအဘိုးကြီးထံမှ လှောင်ရယ် သံများ ထွက်ပေါ်လာ၏။

သူ ပျိုးကို ကျောသွားပြန်လေပြီ။ အဆင့်ဆင့်ပင် ပျိုးကွက်ကျော် မြင်ခဲ့ပါသော်လည်း နောက်ဆုံး အခိုက်အတန့်လေးကျမှ သူ ရအောင် အနိုင်ယူသွားခဲ့၏။

ဘယ်နေရာမှ သူ ရှောင်ထွက်သွားခဲ့သလဲ၊ ပျိုး မသိပါ။ မကျေမချမ်းဖြစ်စွာ ရပ်ကျန်ရစ်သော ပျိုးကို အဘိုးကြီးက နှုတ်ခမ်းတွန့်ကွေး မဲ့ပြုံးပြုံးလျက် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ယင်းဆောင်းထား သည့် ဦးထုပ်အား ပိုငိုက်အောင် ဆွဲချစောင်းလျက် လှည့်ထွက် သွား၏။

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

ထိုဦးထုပ်ပေါ်မှာတော့ စာတမ်းလေး တစ်စောင်။ ပျိုးအတွက် သူ တမင် ရည်ရွယ်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

Sorry For You

မင်းအတွက် ဝမ်းနည်းပါတယ်... တဲ့။

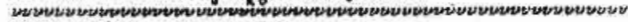
သွန်းနေစို့

နာရီသံ တစ်ချက်ချက်သည် ပျိုးကို စိတ်မတည်မငြိမ်ဖြစ်အောင် အနှောင့်အယှက်ပေးလျက် ရှိ၏။ ဝါ... နောက်ဆုံးပဲဟု သိနေသော ခံစားမှုကလည်း ပျိုးအဖို့ ပို၍ နေမထိ ထိုင်မသာ ဖြစ်စေသည်။

မေနှယ်ဦး ထွက်သွားခဲ့သည်မှာ ယခုဆို အချိန် အတော်ကြာ သွားခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သူနှင့် ပတ်သက်သော အကြောင်းတစ်ခုကို သွားရောက် စုံစမ်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဒီတစ်ကြိမ်သည် လားရှိုးမြို့၌ ဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ကြိုးပမ်းချက် ဖြစ်သလို၊ သူနှင့် ပတ်သက်သမျှတွင်လည်း နောက်ဆုံး ကြိုးပမ်းမှုတစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ဒီကြိုးပမ်းမှုမှ ရလာရိသည် ဘာဖြစ်လိမ့်မလဲ။ ပျိုး ဘာကိုမှ ကြံပြီး တွေးမထားချင်ပါ။ ရက်နည်းနည်းလေးပင် ဖြစ်သော်လည်း ဒီရက်တွေအတွင်းမှာ ပျိုးအဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားစရာပေါင်းများစွာကို

ကြုံခဲ့ရ၏။ ထပ်ပြီး စိတ်မလှုပ်ရှားချင်တော့...။

ဒီနောက်ဆုံးဖြစ်သော ရက်နည်းနည်းလေးအတွင်းမှာပင် ဖြစ်ရပ်ပေါင်းများစွာကို သူနှင့် ပျိုတို့ အပြန်အလှန် ဖန်တီးခဲ့ကြ၏။

သူက ပျိုကို အလစ်ချောင်း၊ ပျိုကလည်း သူ့ကို အငိုက်ဖမ်း နှင့်... ကြာလာတော့ ဘယ်သူက ပုန်းပြီး ဘယ်သူက လိုက်နေမှန်း မသိကွဲချင်တော့။

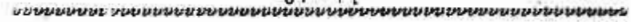
အမှောင်နှင့်အလင်း၏ နယ်နိမိတ်အကန့်သည် ကျိုးပျက်၍ သွားခဲ့ပြီ။ လူ့အစစ်နှင့် ထိုသူ ဖန်တီးသော ထင်ယောင်ဦးဝါး ဖြစ် စရာများ ရောထွေးကုန်၏။ ပျိုအဖို့လည်း သူ့ကို ရှာရတာပိုခက် လာသည်။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တစ်ချက်ကလေးမျှ အမှားမခံ ကြ။ မျက်စိလေး တစ်ချက်အလှမ်း၊ အတွေးလေး တစ်ချက် အချော် မှာ ရအောင် အနိုင်ယူသည်။ အပြုအမူလေး တစ်ခုမျှ၊ စကားလေး တစ်ခွန်းမျှ အပေါ့လျော့မခံ။ အထူးသဖြင့် သူ့စကားတွေထဲမှ သဲလွန်စကို ပျို ရအောင်ရှာထုတ်၏။

မှားသောအားဖြင့်တော့ ကြိုတင် ပြင်ဆင်ထားနိုင်ခဲ့သည့် သူ့ဘက်မှ အသာစီးရတာ များပါသည်။ ပြီးတော့ သူက အသုံးပြုသည့် လူ့အင်အားလည်းများတော့ တပန်းသာနေသည်ပေါ့။

ယခုမှာပင် သူငယ်ချင်းတွေ ခေါ်မလာမိသည့်အဖြစ်ကို ပျို လှလှပပ ခံစားနေရ၏။

တစ်ကြိမ်ကတော့ သူ အမှားတစ်ခုကို ကျွေးလွန်မိလိုက်သည်။

ပျိုက ထောင်ချောက်ဆင်ကောင်းတာလဲ ပါသည်ပေါ့။

ပျို တည်းခိုရာ ဟိုတယ်သို့ သူ ဖုန်းဆက်လာစဉ် ပျိုက...

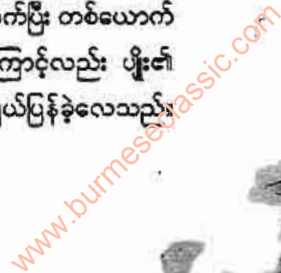
“ရှင်က ဒီမြို့ကို တော်တော်ကျွမ်းသားပဲနော်...တာလဲ အရင်က ရောက်ဖူးလို့လား”

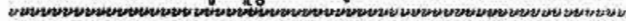
ဟု မသိမသာလေး မေးလိုက်၏။ သူက အမှတ်တမဲ့နှင့်...

“နည်းနည်းတော့ ကြာပါပြီ။ တက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်တုန်းက ကျောင်းက အနုပညာအသင်းနဲ့အတူ ခရီးထွက်ရင်း ရောက် ဖြစ်တာ”

ထို သူ့စကားတစ်ခွန်းကြောင့် ပျိုတို့ တော်တော် အလုပ်များ သွားရ၏။ အဓိက အချက်နှစ်ချက်ကို ပျိုတွေ့မိသည်။ လားရှိုးကို သွားဖို့ဆိုတာက ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်နှင့်ဆို အလှမ်းဝေးလွန်းသည်။ ထို့ကြောင့် သူသည် မန္တလေးတက္ကသိုလ်တွင် ပညာသင်ကြားခဲ့ခြင်း သာ ဖြစ်ရမည်။ ပြီးတော့ မန္တလေးတက္ကသိုလ် အနုပညာအသင်းမှ လားရှိုးသို့ နေရာမျိုးကို ခရီးထွက်ဖို့ဆိုတာကလည်း အလွန်ရှားပါး လှစွာသော တစ်ခါတစ်ရံသာ ဖြစ်နိုင်ပေသည်။

ထိုအချက်နှစ်ချက်ကို အခြေခံ၍ ပျိုတို့ စုံစမ်းမှုများစွာကို အပူတပြင်း လုပ်ခဲ့ကြရ၏။ မန္တလေးတက္ကသိုလ် တက်ခဲ့ဖူးသော ပတ်သက်ရာ ပတ်သက်ကြောင်း အသိမိတ်ဆွေတွေဆီ အကြိမ် ပေါင်းများစွာ ဖုန်းတွေ ဆက်ခဲ့ကြရ၏။ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ကနေ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆက်သွယ်ပေးမှုကြောင့်လည်း ပျို၏ စုံစမ်းရာ အဝန်းအဝိုင်းမှာ တဖြည်းဖြည်း ပိုလို့ကျယ်ပြန့်ခဲ့လေသည်။

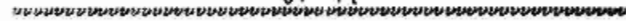
နောက်ဆုံးတွင် မန္တလေးအနုပညာအသင်းမှ ကျောင်းသား၊ ကျောင်းသူများ လားရှိုးသို့ ခရီးထွက်ဖူးကြသည်မှာ တစ်ကြိမ်တည်းသာ ဖြစ်ကြောင်း ပျိုး သိခွင့်ရခဲ့၏။ ထိုစဉ်က ခရီးထွက်ရာ၌ ပါဝင်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် အဆက်အသွယ် ရခဲ့သည်။ ယင်းက နေသော်ဆိုသည်ကိုတော့ ခပ်ဝါးဝါး ဖြစ်နေခဲ့၏။ သူသည် ကျောင်းတုန်းက ခပ်အေးအေး နေခဲ့သူဦးလား မသိ။ သိပ်တော့ မမှတ်မိဘူးဟု ဆိုသည်။

သို့သော် ကံကြမ္မာသည် ပျိုးတို့ဘက်မှာ ရှိနေခဲ့၏။ ထိုမိန်းကလေးက လားရှိုး ခရီးစဉ်၌ ပါဝင်သူအားလုံး ရိုက်ထားခဲ့ကြသော အုပ်စုဓာတ်ပုံ တစ်ပုံကို ပေးပို့လိုက်သည်။

ဓာတ်ပုံပို့လိုက်သည်ဟု ပျိုးတို့ သိရတော့ ပျော်လိုက်သည့် ဖြစ်ခြင်း။ ဓာတ်ပုံထဲမှာ ယောက်ျားလေး လေးယောက်သာ ပါသည်ဆို၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိရဖို့ အတော် နီးစပ်သွားပြီ မဟုတ်လား။ ပျိုးတို့မှာ မေ့နွယ်ဦးတစ်လှည့် ပျိုး တစ်လှည့်ဖြင့် ကောင်တာကို သွားပြီး မန္တလေးမှ ပို့လိုက်သည့် စာအိတ် တစ်အိတ် ရောက်မရောက် မေးရသည်က အမောပင်။

ယင်းသည်ပင် ပျိုးတို့၏ အမှားဖြစ်သွားခဲ့၏။ သူမတို့ကို အမြဲအကဲခတ်နေမည့် နေသော်က သူမတို့ နှစ်ယောက်လုံး ဒီလောက် စိတ်စောနေကြသည့်အချက်ကို သတိမပြုမိဘဲနေမည် မဟုတ်။

သို့သော် ထိုစဉ်ကတော့ ကိုယ့်ဇောနှင့်ကိုယ်မို့ ဘာကိုမှ မဆင်ခြင်နိုင်ခဲ့မိပါ။

ဓာတ်ပုံပါသောစာအိတ်က ရောက်တော့ ရောက်လာခဲ့ပါသည်။ သို့သော် လာပို့သည့် စာပို့သမားက တစ်ခုပြောပြသွားခဲ့၏။ ထိုစာအိတ် ကိုင်ပြီး လာခဲ့ရာ လမ်းတွင် သူ့ကို လူတစ်ယောက်က ဝင်တိုက်ခဲ့ပြီး ထိုစာအိတ် ဗွက်အိုင်ထဲ ကျသွားခဲ့သည်တဲ့။ တိုက်မိသည့်လူက ပျာပျာသလဲ ကုန်းကောက်ပေးပါသည်။

သို့သော် ကောက်ယူစဉ် ထိုသူလက်မှ မတော်တဆ လွတ်ကျသွားပြီး တစ်ဘက်မှ လာသော အခြားတစ်ယောက်က မတော်တဆ တက်နင်းမိသွားခဲ့သည် ဆို၏။

စာအိတ်ကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ဓာတ်ပုံမှာ စာအိတ်နှင့် ကပ်နေပြီး အတော်ခွာယူရ၏။

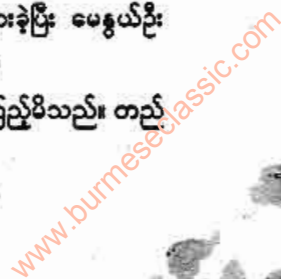
မျက်နှာတွေက လုံးဝ ကြည့်ရှုမရတော့။

ထိုကိစ္စပြီးသည့်အခါ ပျိုးမှာ အလုပ်ကို ပိုပြီး သိုသိုသိပ်သိပ် လုပ်တတ်ရန် သင်ခန်းစာတစ်ခု ရသွားခဲ့၏။ ပြီးတော့ သူ့ကို စုံစမ်းရမည့် တချို့သောကိစ္စတွေမှာ မေ့နွယ်ဦးကိုသာ အဓိက စုံစမ်းခိုင်းခဲ့သည်။ ပျိုးကတော့ တစ်ဖက်မှ လျှို့လျှို့ဝှက်ဝှက် နေပြရင်း သူ့ကို ပျိုးတို့ခြေလှမ်းများ မရိပ်မိအောင် အာရုံပြောင်းထားခဲ့၏။

ယခုလည်း... မေ့နွယ်ဦးကို သူနှင့် ပတ်သက်သော ကိစ္စတစ်ခု သွားစုံစမ်းခိုင်းထားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် အချိန်တွေသာ အတော်ကြာသွားခဲ့ပြီး မေ့နွယ်ဦး ပြန်မလာနိုင်သေးသဖြင့် ပျိုးမှာ စိတ်ရှုပ်လာရ၏။

အခန်းတံခါးဝဆီသို့သာ အခါခါ ထပ်၍ ကြည့်မိသည်။ တည်

ငြိမ်လွန်းနေသော တံခါးချပ်၏ အသွင်သည် ပျိုးကို စိတ်ဆင်းရဲစရာ ဖြစ်နေစေ၏။ ထူထည် ကြီးမားလေးလံစွာ ကြွေကောင်းကောင်း ရပ်တည်လျက်။ သူ့ကို တွန်းဖွင့်ပြီး ဘယ်သူမှ ဝင်မလာနိုင်ဘူးဟုပင် ထင်ချင်စရာ ဖြစ်နေ၏။

မကြားချင်ဘဲ ကြားနေရသော တိုင်ကပ်နာရီသံ တစ်ချပ်ချပ်မှာ လည်း ပျိုးကို လှောင်ရယ်နေသလို ရှိသည်။ အခန်းအပြင်မှ နေရောင် ခြည်သည်ပင် တဖြည်းဖြည်း အလင်းလျော့သွားခဲ့၏။ နောက်ဆုံး... ပျိုး လိုက်သွားရ ကောင်းမလား စဉ်းစားလိုက်မိချိန်ကျမှပင် အခန်း အပြင်မှ မေ့နွယ်ဦး၏ ခြေသံကို ကြားခဲ့ရတော့သည်။

သူမ ဝင်လာသည့်အခါတွင် ပျိုးမှာ အလောသုံးဆယ် မေးလိုက် မိ၏။

“ဟဲ့... ဘာတွေထူးလဲဟင်”

မေ့နွယ်ဦး၏မျက်နှာမှာ အကဲခတ်ရ ခက်လှ၏။

“ထူးတာတော့ အများကြီးပဲဟဲ့... ဒါပေမယ့် ငါက နင့်ကို အရင် ပြန်မေးရဦးမယ်”

ပြောရင်းက မေ့နွယ်ဦးသည် ပျိုးဘေးနားက ထိုင်ခုံဆီ လျှောက် လာပြီး ဝင်ထိုင်လိုက်၏။ ယင်း၏ အသွင်မှာ တစ်ခုခုသိလာပုံရသော် လည်း သူ သိလာသော အရာကို ဈေးကိုင်ထားချင်ပုံရ၏။

“အရေးထဲ ဘာမေးဦးမလို့လဲဟ... မြန်မြန်မေးဟာ”

“အင်း နင်က... သူ ဒီမြို့ကနေ အမြန်ဆုံး ပြန်ပြေးတော့ မယ်ဆိုတာ ဘယ်လို သိလဲဟင်”

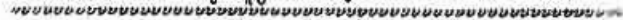
“အဲဒါ သူ့အကျင့်ပဲလေ၊ အလစ်အဇိုက်ယူပြီး ငါ့ရှေ့ တစ်ကြိမ် လောက် လာပြီးတာနဲ့ အမြဲ အနိုင်ပိုင်း ထွက်သွားတတ်တာပဲ။ ဒီမြို့ကို ငါလာတာကိုက အဲဒီလို သူ ခဏလေးနဲ့ အလွယ်တူကူ ရှောင်လို့ မရအောင် လုပ်တာဟာ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမြို့သေး လေးမှာတော့ သူ ငါ့နား အကြာကြီးမနေရဲဘူးဆိုတာ သိပြီး သား၊ ဆက်နေရင် သူ့ကို မိတော့မှာပေါ့။ ဘာလဲ အခု သူ ဒီမြို့က ခွာဖို့ လုပ်နေပြီလား”

“အေး ဟုတ်တယ်၊ နင်ပြောသလို လေယာဉ်ကွင်းက လူတွေ ဆီ ငါချဉ်းကပ်ပြီး စုံစမ်းကြည့်တော့ သိလာရတာဟာ... သူက လေယာဉ်လက်မှတ်ဝယ်တာမှာ နေသော်ဆိုတဲ့ နာမည်ကို မသုံးလို့ မရတော့ ငါ ရှာတဲ့အခါ သူ့နာမည်ကို တန်းတွေ့တာပဲ၊ ကြည့်ရတာ ဒီတစ်ခါတော့ သူ အဇိုက်မိပြီနဲ့ တူတယ်။ လေယာဉ်ကွင်းမှာ ငါတို့လာဖမ်းမှာကို သူ ဘယ်လိုမှ ရိပ်မိမှာ မဟုတ်ဘူး”

“မထင်နဲ့ဟ၊ ဒါ နောက်ဆုံးပွဲဆိုတော့ သူ အရာရာတိုင်းကို ကြုံပြီး တွက်ထားမှာပဲ... ပြီးတော့ ငါသိသလောက်ဆို သူက ဘယ်တော့မှ မပေါ့ဆဘူး၊ သိပ်အလားအလာနည်းတဲ့ ကိစ္စ ကိုတောင် သူ့ဘက်က လုံအောင် ပြင်ထားတတ်တယ်။ ဒါနဲ့... သူ ပြန်မှာက ဘယ်နေ့လဲ”

“မနက်ဖြန်ခါ”

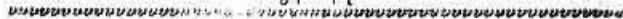
ထိုညက တစ်ညလုံး ပျိုး အိပ်မရခဲ့ပါ။ နဖူးပေါ်လက်တင်ရင်း တစ်ချိန်လုံးပင် အိပ်ရာထဲ တလူးလူးတလိမ့်လိမ့်နှင့်။

သူမ အိပ်မရတော့ နံဘေးမှ မေ့နွယ်ဦးကလည်း အိပ်မပျော်တော့။ ပထမတော့ ပျိုးကို အသာအကဲခတ်ကြည့်နေသည်။ ခနောက်... တစ်ကြိမ်မက သက်ပြင်း ချစ်တာတွေ များလာသည့်အခါ ပါးစပ်က ဖွင့်ပြီး မေးမြန်းလေ တော့၏။

“ဘာလို့ သက်ပြင်းတွေ ဒီလောက်ချနေတာလဲ ပျိုး။ မနက်ဖြန် ကိစ္စအတွက် လန့်နေလို့လား။”

“နင်က ငါ့ကိုလန့်တတ်တဲ့သူ ထင်လို့လား မေ့နွယ်ဦးရဲ့”

“ထင်တော့ မထင်ပါဘူးဟ... နင့်စရိုက်ကိုလဲ ငါ သိပါတယ်။ ဒီလိုသိလို့လဲ ငါ့မှာ စဉ်းစားရ ကြပ်နေတာပေါ့။ အဲဒါဆို နင်က

ဘာဖြစ်လို့ သက်ပြင်းတွေ ခဏခဏ ချနေတာလဲ၊ ပြောပါဦး။”
ပျိုးက နဖူးပေါ်လက်တင်ရင်း အခန်းမျက်နှာကျက်ဆီ ငေးမောနေမိသည်။ အဖြူရောင်မျက်နှာကျက်သည် အာရုံတွင် မြူတွေ ဆိုင်းနေသလို မြင်နေရ၏။ သက်ပြင်းတစ်ခုကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ချစ်ပြန်သည်။

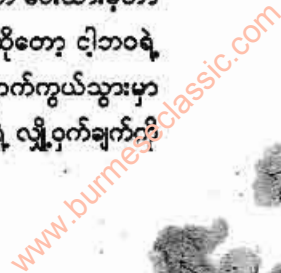
“ငါ့စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးပဲဟ... အမှန်တော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ကိစ္စတွေအားလုံး ပြီးတော့မယ်ဆိုပြီး ငါ ဝမ်းသာနေဖို့ ကောင်းတာ”

“ဒါဆို နင်က အခု ဝမ်းနည်းနေလို့လား”

“ဟင့်အင်း... ဝမ်းနည်းတာတော့လည်း မဟုတ်ဘူး။ ဘယ်လို ပြောရမလဲ မသိဘူး။ စိတ်ထဲမှာ နှမော့နေသလိုပဲ”

“နှမော့နေတယ်၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ဆန်းတော့ အဆန်းပဲ၊ ငါက ဒီကိစ္စကြီး ပြီးသွားမှာကို နှမော့နေတယ်။ နင်လည်း သိပါတယ်ဟာ၊ ငါတို့ ကြံ့ခဲရတဲ့ အဖြစ်တွေဟာ သမားရိုးကျမှ မဟုတ်ခဲ့တာ... သူနဲ့ ငါ ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့ရတာကိုက နောက်ထပ် ဘဝတစ်ခုလို့ မြစ်နေတယ်။ စကတည်းကနေ အခုထိ ရက်တိုင်းမှာ ငါ့အတွေး၊ ငါ့စိတ်၊ ငါ့ခံစားမှုအားလုံးဟာ ဒီကိစ္စအတွက် ပေးထားခဲ့တာ ချည်းပဲ။ အခု ဒီကိစ္စက ပြီးသွားတော့မယ်ဆိုတော့ ငါ့ဘဝရဲ့ အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဟာ ချက်ချင်းကြီး ပျောက်ကွယ်သွားမှာ လို့ပဲ။ ပြီးတော့ ကြံ့သမျှ အဖြစ်အပျက်တိုင်းရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်ကို

ချစ်သူပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

~~~~~

ရှာဖွေနေတတ်ခဲ့တဲ့ အကျင့်ကိုရော ရုတ်တရက်ကြီး စွန့်လွှတ်ဖို့ဆိုတာ ငါ့အတွက် အတော်ကို ခက်ခဲလိမ့်မယ်”

မေနှယ်ဦးက ပျိုးကို စာနာဟန်ဖြင့် ရီရီဝေဝေ ကြည့်သည်။ ဘာမှတော့ ရုတ်တရက် မပြောသေး။ ပျိုးရင်ထဲမှာတော့ အတွေးတွေ ပေါင်းများစွာဖြင့် ရှုပ်ထွေးလေးလံ၍ နေသည်။

ဟိုးအရင်... သူနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ဆုံဆည်းဖူးစအချိန်ကို ပြန်၍ အမှတ်ရလာသည်။

ဖုန်းခေါ်သံတစ်ခုနှင့်အတူ ပျိုးဘဝ နေ့ရက်များထဲ ပဟေဠိဆန်စွာ ဝင်ရောက်ခဲ့သော သူ။ မနက်ဖြန်ခါ၌ ပဟေဠိဆန်စွာ သူပြန်ထွက်ခွာသွားပေလိမ့်ဦးမည်။ ပျိုး သူ့ကို မိသည်ဖြစ်စေ၊ မမိသည်ဖြစ်စေ နောက်ရက်တွေမှာ ပျိုးနား သူ ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်တော့...

သူနှင့် ပျိုး၏အကြား ဆက်ဆံရေးမှာ စိန်ခေါ်ထားသော ပြိုင်ပွဲတစ်ခုသာ ဖြစ်၏။ ထိုပြိုင်ပွဲသာ မရှိတော့လျှင်တော့ သူနှင့် ပျိုးတို့သည်လည်း အလွန်ဝေးကွာလှသော ဘဝတစ်ခုချင်း၌ သီးခြားစီ ဖြစ်သွားကြလေပြီ။

အတွေးတွေဖြင့် ပျိုး ငြိမ်သက်နေမိခဲ့ပြီး အကြာကြီးနေမှပင် မေနှယ်ဦးက စကားဆက်လာသည်။

“နင်က ဒါပြီးရင် နိုင်ငံခြားသွားတော့မှာနော်”

“အေး... ဒီကနေ ရန်ကုန်ပြန်ရောက်ပြီးတာနဲ့ ဆိုပါတော့”

“နင်တော့ ဘယ်လို ခံစားနေရမလဲ မသိဘူးဟာ... ငါတော့

နင်တို့အဖြစ်မှာ အရမ်းစိတ်ဝင်စားနေမိတာ တစ်ခုရှိတယ်”

သွန်းနေစဉ်

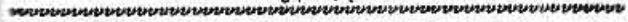
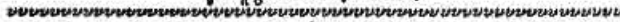
~~~~~

“ဘာလဲ၊ ဘယ်သူနိုင်မလဲ ရှုံးမလဲကိုလား”

“အဲဒီထက် ပိုတယ်ဟ၊ ငါမြင်သလောက်ဆို နင်တို့ကြားမှာ အကြောင်းအရာ နှစ်ခုရှိတယ်။ တစ်ခုကတော့ သူ့ကို လိုက်ဖမ်းရတဲ့ ပြိုင်ပွဲပေါ့။ နောက်တစ်ခုကကျတော့ ကောင်လေးတစ်ယောက်နဲ့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဇာတ်လမ်းပဲ။ ဒီနှစ်ခုက မတူဘူး... ပြိုင်ပွဲက ပြီးချင်ပြီးသွားမှာပေမယ့် နင်တို့ တွေ့ကြုံ ဖြစ်ပျက်ကြတဲ့ ဇာတ်လမ်းကတော့ ပြီးချင်မှ ပြီးမှာ။ ငါ သိချင်တာက နက်ဖြန်ခါမှာ ဒီနှစ်ခုလုံး ပြီးသွားမှာလား၊ မပြီးသေးဘူးဆိုရင်ရော ကျန်တဲ့တစ်ခုက ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ ဇာတ်သိမ်းမှာလဲ ဆိုတာပဲ”

ပျိုးက ထိုစကားကို ဘာမှ မှတ်ချက်မပေးဖြစ်လိုက်ပါ။ တကယ်တော့ ပျိုး ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုအဖြေကို သိချင်နေတာပဲ ဖြစ်သည်။

▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ ▼ [၁၅]

ပျိုတို့နှစ်ယောက် ဟိုတယ်အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာချိန်မှာ အတော်ပင် စောနေပါသေးသည်။ စိတ်ဆောင်နေသောကြောင့်ဟု ထင်သည်။ ပျိုတို့၏ ခြေလှမ်းများမှာ သိသိသာသာပင် မြန်ဆန်၍ နေကြ၏။

လမ်းလျှောက်ရင်းက မေနှယ်ဦးကို ပျို တတွတ်တွတ် ပြောလာခဲ့သည်။

“ဟဲ့... မေနှယ်ဦး မမေ့နဲ့နော်၊ နင် အဓိက သတိထားရမှာက တတ်နိုင်သမျှ သွေးအေးအေးထားဖို့ပဲ။ စိတ်ရောကိုယ်ရော ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ်ထား၊ ပြီးတော့...”

“ပြီးတော့ နင်ကျောခိုင်းမိတဲ့ဘက်ကို ပိုပြီး သတိထားကြည့်၊ မသင်္ကာစရာတွေ့ရင် နင့်ကိုပြော... အဲဒါတွေ ပြောမလို့ မဟုတ်လား။ ငါသိပါတယ် ပျိုရယ်၊ အဲဒီ စကားတွေ နင်

ငါ့ကို မှာနေတာလဲ အက်ကြောင်းထပ်လှပါပြီဟာ”
ပျိုက ရယ်မိသည်။

“မေ့မှာစိုးလို့ ပြန်ပြောရတာဟဲ့။ ပြီးတော့ စကားအနေနဲ့ နင် သိပေမယ့် တကယ်တမ်းကျတော့ လုပ်ကိုင်တာ အဆင်မပြေရင် သွားရော”

“အေးပါဟာ၊ ဒါဟာ နောက်ဆုံးတကာ နောက်ဆုံးပဲ။ ရွှေပိုင်း တလျှောက် ဘာတွေပဲ ဖြစ်ခဲ့ဖြစ်ခဲ့ နောက်ဆုံးမှာ နိုင်ရင် တစ်ပွဲလုံး နိုင်တယ် ဆိုတာတွေရော ဆက်ပြောဦးမလို့လား၊ ငါ့ကို စိတ်ချ စမ်းပါဟဲ့”

မေနှယ်ဦး၏ တုံ့ပြန်စကားများကို ပျို အရယ်မပျက်ဘဲ နားထောင်နေလိုက်သည်။ ပျို အကဲများ ပိုလွန်းနေပြီလား။ ဒါပေမယ့် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပွဲက ပျိုအတွက် အရေးကြီးလှတာတော့ အမှန်ပဲ ဖြစ်သည်။ ဒီကလွဲ၍ နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်ဆိုတာ မရှိနိုင်တော့ပြီလေ။

ဟိုတယ်ဧည့်ခန်းသို့ ခဏချင်းပင် ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

မေနှယ်ဦးက ဧည့်ခန်းထိုင်ခုံများ၌ ဝင်ထိုင်လိုက်သည့်အခါ ပျို အနည်းငယ်ပင် ကြောင်အမ်းသွားမိ၏။

“ဟဲ့ မေနှယ်ဦး... ဘာလုပ်တာလဲ”

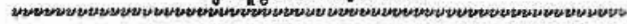
“တစ်ခုခု မှာစားမယ်လေဟာ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ပျို လက်မှ နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။ အချိန်က အတော်စောနေသေးသည်ပဲ။

“ဪ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ မှာလေ... ငါဖို့ပါ မှာလိုက်၊ ငါလည်း

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

တစ်ခါတည်း စားသွားလိုက်မယ်”

ယခင်ကဆိုလျှင် မေ့နွယ်ဦးက ပျိုးထက် ပို၍ စိတ်စောနေကျ ဖြစ်သည်။ ယခုတော့ ပျိုးမှာ လေယာဉ်ကွင်းသွားဖို့သာ စိတ်က ရောက်နေသည့်အတွက် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ရှက်သွား၏။

ပြီးတော့ ကိုယ့်ဘာသာ ကြိုတင်၍ သတိပေးလိုက်သည်။ စိတ်ကို ငြိမ်အောင်ထား၊ မပျာမိစေနဲ့။

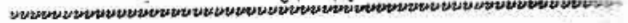
အစားအသောက်တွေ ရောက်လာအောင် ပျိုးတို့ သိပ်မစောင့် လိုက်ရပါ။ သို့သော် ပျိုးကတော့ အကြာကြီးကြာသည် ထင်မိ၏။ စိတ်ကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်း၍ ရသော်လည်း လေယာဉ်ကွင်းဆီ အမြန်ဆုံးသွားချင်နေသည်ကိုတော့ ထိန်း၍ မရပါ။

ပျိုးက အစားအသောက်တွေကို အမြန်ဆုံး စားလိုက်သည်။ ကြားထဲမှာ ဖင်တကြွကြွ ဖြစ်မနေအောင် စိတ်လောနေသည်ကို မေ့နွယ်ဦး ရိပ်မိမသွားအောင်လည်း သတိထားနေရသေး၏။ မေ့နွယ်ဦးကတော့ စား၍ မပြီးသေး။ သူမ စားတာ ဒီတစ်ခါ ကြာလှသည်ဟု ပျိုးထင်မိသည်။ လက်မှ နာရီကိုသာ တကြည့်ကြည့် ဖြစ်နေမိ၏။

ထိုစဉ်မှာပင် ဟိုတယ်ထဲ လူနှစ်ယောက် ဝင်လာတာကို တွေ့မိ သည်။ ယင်းမှာ သမားရိုးကျဖြစ်ရပ်သာ ဖြစ်ပြီး ထိုသူတွေပုံစံကလည်း သမားရိုးကျပင် ဖြစ်သဖြင့် ပျိုး ဂရုမထားမိ။

ထို့ကြောင့်ပင် ပျိုးစိတ်က မေ့နွယ်ဦးကို လောဖို့တွင်သာ လုံးလုံး လျားလျား ရောက်နေခဲ့၏။ အကယ်၍ ထိုသူနှစ်ယောက်ထံမှ စကား

သွန်းနေစဉ်

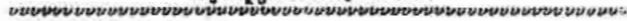
သံကိုသာ မကြားလိုက်ရပါက မေ့နွယ်ဦးအား သွားကြဖို့ရန်ပင် ပျိုးပြောတော့မလို ဖြစ်မိသည်။

“ဒီနေ့ Flight Cancel (လေယာဉ်ခရီးစဉ်ဖျက်သိမ်း) တဲ့ လေ။ ရာသီဥတု မကောင်းလို့တဲ့။ လေယာဉ်ကွင်းက လှည့်ပြန်လာ ခဲ့ရတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဒီနေ့ မသွားဖြစ်သေးဘူး”

ကောင်တာရှေ့တွင် ရပ်လျက် သူတို့ပြောနေကြရာမှ ထိုစကား တစ်ခွန်းကို ပျိုး မှတ်မှတ်ထင်ထင် ကြားလိုက်ရ၏။

လူမှာ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။ ပျိုးနှင့် မေ့နွယ်ဦးတို့ ချက်ချင်း တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် ကြည့်မိကြ၏။ ဒါဆို သူ့ကို ဒီနေ့ လေယာဉ်ကွင်းမှာ သွားပမ်းဖို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့။

အခန်းထဲ ပြန်ရောက်တော့ ပျိုးတို့ နှစ်ယောက်လုံးပင် သိသိသာသာ နှမ်းနယ်နေမိ၏။ အသေအချာကြီး မျှော်လင့်ပြင်ဆင်ထားပြီးကာမှ အကောင်အထည် မဖော်လိုက်ရသဖြင့် သက်ပြင်းတွေသာ တချချ ဖြစ်နေမိသည်။

မေ့နွယ်ဦးမှာ အခန်း ပြန်ရောက်ကတည်းက အိပ်ရာပေါ်ခြေပစ်လက်ပစ်။ ပျိုးကတော့ မျက်မှောင်ကို အစွမ်းကုန် ရှုံ့လျက် ခေါင်းငုံ့ရင်း ကြမ်းပြင်ကိုသာ အပြစ်ဖို့သလို အိပ်တကြီး ဖိနင်းကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေလေတော့သည်။

ကြာလာတော့ မေ့နွယ်ဦးက မနေနိုင်ဘဲ အားလျှော့စိတ်ပျက်သောအသံဖြင့်ပင် လှမ်းမေး၏။

“ဟဲ့... ပျိုး ဘာတွေ ဒီလောက်တောင် အသဲအမဲ စဉ်းစားနေရတာလဲ”

“ငါလား၊ မကျေမနပ် ဖြစ်နေတာဟ”

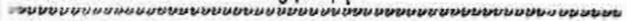
“အေးလေ... မကျေနပ်တာတော့ မကျေနပ်တာပဲပေါ့။ ကိုယ်က ဒီလောက် အားခဲထားပြီးမှ မလုပ်လိုက်ရတာပဲ။ ဒါပေမယ့်

နောက်နေ့တွေ ရှိပါသေးတယ်ဟာ၊ ဒီလောက်လည်း ဖြစ်မနေစမ်းပါနဲ့”

“မဟုတ်ဘူးဟ... အဓိပ္ပာယ်လုံးဝ မရှိဘူး”

“ဘာကို အဓိပ္ပာယ် မရှိတာလဲ”

ပျိုးက လမ်းလျှောက်လက်စကို ရပ်ပြီး မေ့နွယ်ဦး အိပ်နေရာနား လျှောက်လာသည်။ မျက်ခုံးအတွန့်တွေ တဖြည်းဖြည်း ပြေကျ

သွား၏။ သူမအသွင်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို ခပ်ရေးရေး စဉ်းစားမိသလို မျက်နှာထား ကြည်ကြည်လင်လင်လေး ပြန်ဖြစ်လာခဲ့၏။ အနားရောက်သော် မေ့နွယ်ဦးကို တည့်တည့်ကြည့်ရင်းမှ...

“ဒီနေ့ ရာသီဥတု မဆိုးဘူးဟ၊ နင်လည်း တွေ့နေတာပဲ ဒီလောက် ကြည်လင်နေတဲ့ဟာကို”

“အေးလေ... ဒါပေမယ့် ဟိုလူတွေကတော့ ရာသီဥတုကြောင့် ဒီနေ့ လေယာဉ် မထွက်နိုင်ဘူးလို့ အသေအချာကို ပြောသွားတာပဲ”

“သူတို့စကားက တကယ်မှန်ပါ့မလား”

မေ့နွယ်ဦးက ပျိုးမျက်နှာကို ဖျပ်ကနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။

“ဘယ်လို?”

“သေချာစဉ်းစားကြည့်နော်... အဲဒီလူတွေကို ငါတို့ တစ်ခါမှလည်း မမြင်ဖူးဘူး”

“အေးလေ... ငါတို့ မမြင်ဖူးတာနဲ့ပဲ သူတို့က မဟုတ်တာ ပြောတာ ဖြစ်ရမှာလား”

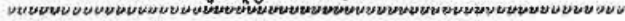
“မဟုတ်ဘူးဟ၊ နင် သတိထားပြီး တွေးကြည့်စမ်း၊ ငါတို့ သွားမယ့်ကိစ္စက သူတို့ကြောင့် ပျက်သွားရတာ မဟုတ်ဘူးလား။

နို့မို့ဆို ငါတို့ လေယာဉ်ကွင်းဆီ ထွက်တော့မယ့်ဆဲဆဲလေ။ အဲဒီအချိန်မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် လူစိမ်းနှစ်ယောက်က

ငါတို့နားကို ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ ငါတို့ ကြားလောက်တဲ့ မလှမ်းမကမ်းကနေ ငါတို့ မသွားဖြစ်စရာ စကားကို ပြောခဲ့

ချစ်သူ့ဖွဲ့ထားတဲ့အိပ်မက်

တယ်။ အဲဒီအချက်တွေအားလုံးကို ဆက်စပ် ကြည့်ရင် တစ်မျိုးဖြစ်မနေဘူးလား”

“နင်က ဘယ်လို ထင်လို့လဲ”

“ဒါဟာ ဆင်ကွက်တစ်ခု မဖြစ်နိုင်ဘူးလား... မေနွယ်ဦး”

“တို့တွေ သိပ်စိတ်ကူးယဉ်နေမိတာရော... မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

ပျိုးက ခဏတွေသွားသည်။ နောက်... သူမမျက်နှာ လက်ခနဲ

ဖြစ်လာ၏။

“ဟာ... ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီလူနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်က ထွက်သွားခါနီး ငါ့ကို ကြည့်မိသွားတဲ့ အကြည့်က တစ်မျိုးပါပဲ လို့ ငါ့စိတ်ထဲ ထင်နေတာ၊ ခုမှ သဘောပေါက်တယ်။ ငါတို့တို့ သူတို့ ကောင်းကောင်း အနိုင်ယူသွားနိုင်ပြီဆိုတဲ့ အကြည့်ဖို့ဟာ ကျန်းသေတယ်”

“ဘယ်လို... ဘယ်လို”

“သူတို့ ရည်ရွယ်တာက ငါတို့ လေယာဉ်ကွင်းလိုက်သွားပြီး နေသော့ကို မရှာဖြစ်အောင် တားဖို့လေ... သူတို့စကားကြောင့် ငါတို့ ဒီနေ့ လေယာဉ်ကွင်း သွားမရှာဖြစ်လိုက်ဘူးဆိုရင် ဒါ သူတို့ နိုင်ပြီပေါ့”

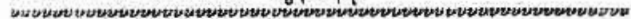
“ဒါဆို...”

ပျိုးက လက်မှ နာရီကို ဆတ်ကနဲ ကြည့်လိုက်ပြီး...

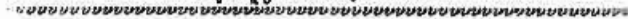
“လာဟာ၊ အချိန်မီသေးတယ်။ ငါတို့ လေယာဉ်ကွင်းကိုပြေး ကြမယ်။ အဲဒီမှာ ငါတို့လိုချင်တဲ့အဖြေတွေ အားလုံး ရှိမှာပဲ”

သွန်းနေမိ

ချစ်သူက...
လက်ဖဝါးပေးတွေကို ဆုပ်ထားတယ်၊
ပွင့်လှပလှိုက်ရှင် ဘာများ တွေ့လိမ့်မလဲ?
အိပ်မက်တွေ နေပေါင်းအသေချော်
ငါ့ဟာ ဂောင်းကြေးထပ်ခဲ့ရသူပါ...

လေဆိပ်အဆောက်အဦအိမ် ရောက်တော့ ပျိုးတို့ တော်တော်လေး နောက်ကျနေလေပြီ။

ရန်ကုန်သို့ ထွက်ခွာမည့် လေယာဉ်ပင် ဆိုက်ရောက်လာပြီ ဖြစ်သဖြင့် လူတွေက လှုပ်လှုပ်ရွရွ။ လက်ကိုင် အထုပ်အပိုးများ ဆွဲသလိုဆွဲ၊ ထရပ်သူက ရပ်နှင့် သက်ဆိုင်ရာမှ ခွင့်ပြုသည်နှင့် လေယာဉ်ပေါ် တက်ရောက်ရန် ပြင်ဆင်နေကြ၏။

မေ့နွယ်ဦးမှာလည်း လူတွေနှင့် အပြိုင်ပင် လှုပ်ရှားနေမိ၏။ လူကရော... မျက်လုံးတွေကရော လုံးဝ ဝနာမငြိမ်။ ဒီလောက် လူတွေ 'လှုပ်လှုပ်ရွရွကြားမှာ 'နေသော်' ဆိုသော လူကို ဘယ်လိုရှာ ရပါမလဲဟဲ့ တွေးတော စိတ်အိုက်နေမိသည်။

ကိုယ့်ဟာနှင့်ကိုယ် စိတ်တွေ ပြောင်းဆန်နေရင်း နံဘေးမှ

ပျိုးကိုပင် သတိမထားမိ။ သူမလည်း စိတ်လှုပ်ရှားနေလိမ့်မည်ဟုသာ ထင်မှတ်ခဲ့မိသည်။ သို့သော် ပျိုးဘက် အမှတ်တမဲ့ ကြည့်မိတော့ တော်တော်လေး အံ့ဩသွားရ၏။

"ဟဲ့... ပျိုး၊ နင်က ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ"

ပျိုးက ဆတ်ကနဲ မေ့နွယ်ဦးဘက် လှည့်လာသည်။ ပျိုး၏ မျက်ဝန်းများထဲ၌ ဖျတ်လတ်ပြတ်သားမှုကိုသာ မြင်နေရ၏။

"ဘာဖြစ်လို့လဲဟ"

"နင့်ကြည့်ရတာ တစ်စက်မှ စိတ်လှုပ်ရှားပုံလည်း မရဘူး"

ပျိုးမှာ ယောင်လေးလေး ပြုံးလိုက်မိသည်။ မေ့နွယ်ဦး လက်ကို ဆွဲကာ လေဆိပ်တစ်ခုလုံးကို မြင်ရလောက်သော နေရာသို့သွားပြီး ထိုနေရာရှိ လူတွေနှင့်အတူ ရောနှောရပ်လိုက်ရင်း ပြောပြရသည်။

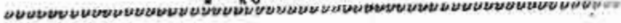
"စိတ်လှုပ်ရှားလို့ရော ဘာအကြောင်းထူးမှာလဲဟ၊ အဲဒါ အနိင် ရဖို့အတွက် ငါ လုပ်ရမယ့်အရာမှ မဟုတ်တာ"

"ဟင် ဒီမလာခင်တုန်းကတော့ သူပဲ ဖြစ်ပျက်နေလို့က်တာ၊ လေဆိပ်ထဲ ရောက်လာတာနဲ့ တကယ်ပဲ လူအသစ် တစ်ယောက် ပြောင်းသွားတဲ့ အတိုင်းပဲ"

မေ့နွယ်ဦး ပြောပုံက ရယ်စရာကောင်းနေလေ၏။ မျက်မှောင်နှစ်ခုက မသိမသာ ကျုံ့လျက်...။ သူ့ကျတော့ ပျာယာခတ်နေပြီး ပျိုးမှာ တည်ငြိမ်နေသည့်အတွက် ကျွဲခြီးတိုချင်သလိုလိုဟန် ဖြစ်နေလေသည်။

"မဟုတ်ပါဘူးဟာ၊ ခုလို တကယ်ရင်ဆိုင်ရပြီဆိုတဲ့အခါမှာ

တည်ငြိမ်ဖို့ လိုတယ်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုယ်လည်း ကျိန်းသေနိုင်ရမယ်ဆိုတဲ့ စိတ်မျိုး ထားရတယ်။ ဒါမှနိုင်မှာ... နင်လည်း သိပ်စိတ်ရှုပ်မနေပါနဲ့ဟာ၊ ဒီတစ်ပွဲတော့ ငါတို့ ကျိန်းသေနိုင်မှာပါ”

“ဟင် နိုင်မယ်သာ ပြောတယ်၊ ငါတော့ ခုထိ ဘာသဲလွန်စမှကို မရသေးဘူး။ ဒီလောက် လူတွေ အများကြီးထဲမှာ နင့်လူကို ဘယ်လိုသွားရှာရမလဲ၊ လူတွေကလဲဟာ ဒီနေ့မှ များလိုက်တာ ငါက အဲဒီလောက်ထိ ထင်မထားဘူးဟ”

ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မေ့နွယ်ဦးက လှုပ်ရှားရှုပ်ယှက်နေသော လူအုပ်ဆီ စိတ်မသက်သာသလို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်သည်။ ပျိုးက ထပ်ကာပြုံးလိုက်မိ၏။

လူတွေများတာတော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ရပ်လျက်၊ ထိုင်လျက်... လှုပ်ရှားသွားလာလျက်နှင့် ရှိနေကြသူတွေက လေဆိပ်တစ်ခုလုံး ပြည့်လှစေမန်း။ လူတွေရှုပ်လွန်းတော့ ကြည့်ရတာကိုတော့ မူးချင်စရာ ဖြစ်နေသည်။ မေ့နွယ်ဦး စိတ်ညစ်မယ်ဆိုလဲ ညစ်စရာပေါ့။

“လူတွေများတာကတော့ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ သူတွေရယ်၊ ခုမှသွားကြမယ့်သူတွေရယ် ဆုံသွားလို့ပါဟာ ပြီးတော့ လိုက်ပို့တဲ့လူနဲ့ ဘာနဲ့ဆိုတော့ များသွားတာပေါ့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အဓိကကျတာက အဲဒီလူအုပ်ထဲမှာ သူကျိန်းသေပေါက် ရှိနေမယ့် ကိစ္စပဲ၊ ငါတို့ သူ့ကို လူအများကြီးထဲကနေ ရှာရတော့ နည်းနည်းလေးထဲကနေ ရှာရတာထက် ပိုရင်နော်”

စရာ ကောင်းတာပေါ့ဟာ၊ ပျော်စရာတောင် ကောင်းသေးတယ်”

“ဟင်း... နင်ကသာ ကောင်းနေ၊ ဒီမှာတော့ သေချင်တယ်၊ တကယ်ပဲ”

မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့၍ မေ့နွယ်ဦးပြောပုံကြောင့် ပျိုးရယ်ပင်ရယ်လိုက်မိသည်။

“ကဲပါ၊ ဒီလောက်လဲ စိတ်ညစ်မနေပါနဲ့၊ ဒီကိစ္စမျိုးက ခွန်နဲ့အားနဲ့လည်း လုပ်လိုရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ဉာဏ်ချင်းယှဉ်ရတာ၊ ငါတို့ တစ်ဆင့်ချင်း ဖြည်းဖြည်း စဉ်းစားပြီး သူ့ကို ရှာကြတာပေါ့ ဟုတ်လား”

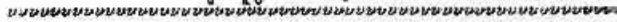
“ဒါပေမယ့် ဘယ်ကစရမှန်း မသိလို့ ခက်နေတာပေါ့”

ပျိုးက တစ်ချက်တွေးကြည့်လိုက်သည်။ ပြီးမှ လူတွေဘက်သို့ ငူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်ရင်း မေ့နွယ်ဦးကို တစ်ခွန်းချင်း တီးတိုးပြော၏။

“ကျိန်းသေတာကနေ စလေဟာ၊ ငါတို့ရှာနေတဲ့သူဟာ ငါတို့နဲ့ အသက်ချင်း မတိမ်းမယိမ်းလောက်ပဲ... ပြီးတော့ ယောက်ျားလေးဖြစ်တယ်။ အဲဒီအချက်ကနေ စ၊ အဲဒီအချက်နဲ့ မကိုက်တဲ့ သူတွေကိုဟာ ငါ့လိုက်ပေါ့”

မေ့နွယ်ဦးဘက် ပျိုးစကားပြောသည်ကို လှည့်ကြည့်နေရာမှ လူတွေဘက် ပြန်လှည့်သွားပြီး ဝေ့စိုက်ကြည့်နေလေ၏။ ပျိုးကတော့ လူတွေဆီ စူးစိုက်ကြည့်ရင်း ရှာဖွေနေခဲ့သောအကြည့်ကို ခုထိ မလွဲမိသေး။ ခဏအကြာမှပင် မေ့နွယ်ဦးက...

“အဲဒါတောင်မှလဲ ရှာစရာ လူတွေက အများကြီးပဲ”

ဟု စိတ်ပျက်ငြီးတွေးသံဖြင့် ပြောလာသည်။

“ဘယ်နှစ်ယောက်လောက် ရှိလို့လဲ”

“အင်း ၂၀၊ ၃၀လောက် ရှိမယ်ထင်တယ်”

“၂၆ယောက်ဟာ ဒီလေဆိပ်ထဲမှာ ငါတို့အရွယ် ယောက်ျားလေး ၂၆ ယောက်တိတိ ရှိတယ်”

မေနှယ်ဦးမှာ ပျိုးဘက်သို့ အံ့အားသင့်ဟန်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

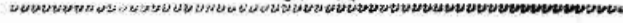
“သေချာလှချေလား၊ ဒီလောက် ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတဲ့ဟာကို နင်ဘယ်လိုများ ရေလိုက်သလဲ။ ပြီးတော့ လူတွေကလည်း ငြိမ်နေကြတာ မဟုတ်ဘူး”

“ဟိုးဘက်ထိပ်ကနေစပြီး စိတ်နဲ့ တကန့်စိပိုင်းပိုင်းပြီး ရေလာတာပေါ့ဟာ လူတွေက လှုပ်ရှားနေကြတယ်ဆိုပေမယ့် လျှောက်ပြေးနေတာမှ မဟုတ်တာ၊ သေချာ ခေါင်းအေးအေးထားပြီး မျက်စိရှင်ရှင်နဲ့ ရေရင် လွယ်ပါတယ်”

“အင်း... ဝါပေမယ့် ၂၆ ယောက်တောင်နော်၊ အဲဒီထဲကနေ သူ ဘယ်သူဆိုတာ နင် ဘယ်လိုရွေးချယ်လဲ”

“အဲဒါကတော့ ငါတို့ အလျင်စလို မဖြစ်ဘူးဟာ နည်းနည်း စောင့်ကြည့်ရလိမ့်မယ်။ တစ်ခုခု ထူးခြားတာတွေမှပဲ သူ့ကို ရွေးထုတ်လို့ ရမှာပေါ့”

မေနှယ်ဦးက ခေါင်းလေး တညိတ်ညိတ်နှင့် လူတွေဘက်

ပြန်လှည့်သွားသည်။ ဘာများ ထူးခြားတာတွေ့မလဲဟု ရှာနေဟန် တူ၏။ ပျိုးကလည်း သူ့လိုပင် လိုက်ကြည့်မိရင်း အချိန် သိပ်မကျန် တော့ဘူးဆိုတာကို သတိရမိ၏။

လေယာဉ်က ပြန်ထွက်ခါ နီးနေလေပြီ။

ခဏနေဆိုလျှင် လူတွေ လေယာဉ်ပေါ် တက်ကြတော့မည်။ ဒီအတောအတွင်းလေးမှာ သူ့ကို မိဖွဲ့ဆိုတာ ကံတရားရဲ့ ဖေးကူမှု လည်း လိုပေလိမ့်မည်။

“ဟဲ့... ပျိုး၊ ငါ ထူးခြားတာတစ်ခုကို တွေ့နေပြီနဲ့ တူတယ်”

မေနှယ်ဦး၏စကားသံကြောင့် ပျိုး သူမဘက်ဆီ လှည့်ကြည့်မိသည်။ သူမမှာ ဒီကိစ္စတွင် စိတ်မလှုပ်ရှားစေရန် ဘယ်လိုမှ ထိန်းနိုင်ပုံ မရ။ ယခုပြောလိုက်သော စကားသံကပင် တုန်ရင်ချင်နေ၏။

“ဘာများလဲဟာ”

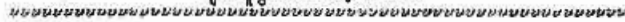
“ဟိုး... လူတစ်ယောက်ယောက်က ငါတို့ဘက် ကြည့်နေတယ် ဆိုရင် ထူးခြားတယ်လို့ ပြောနိုင်မလား”

“အင်း... သူ ဘယ်လိုကြည့်လဲဆိုတဲ့ပေါ်မှာတော့ မူတည်မှာပေါ့။ နင်က ဘာသတိထားမိလို့လဲ”

“ဟိုမှာဟာ ငါတို့ရဲ့ ဘယ်ဘက်မျက်စောင်းထိုးမှာ ထိုင်နေတဲ့ တစ်ယောက်က ငါတို့ဆီ ကြည့်ကြည့်နေတယ်။ သူ့အကြည့်က တစ်မျိုးပဲ”

မေနှယ်ဦး ညွှန်ပြရာဘက်သို့ ပျိုး သတိထားကြည့်မိသည်။ ရုတ်တရက်တော့ ဘာထူးခြားမှုကိုမှ မမြင်မီ။ သို့သော် ခဏ

စောင့်ကြည့်အပြီးမှာပင် မျက်စောင်းထိုးဘက်ရှိ လူ၏ ပျိုးတို့ဘက်
ဆီ လှမ်းကြည့်လိုက်သော မလုံမလဲ မျက်ဝန်းများကို ဆုံမိ၏။

နံဘေးမှ မေ့နွယ်ဦးက...

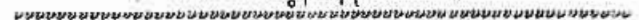
“တွေ့လား၊ အဲဒီလူကြည့်ပုံက တစ်မျိုးပဲ၊ မသင်္ကာစရာ
ကောင်းမနေဘူးလား”

“ဟုတ်တယ်၊ သူ ကြည့်ပုံက ထူးခြားနေတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီ
လူကို ဖယ်လိုက်တော့၊ ကျွန်တို့ ၂၅ ယောက်ထဲကပဲ နေသော်
ဖြစ်နိုင်မယ့် သူ့ကို ထပ်စဉ်းစား”

မေ့နွယ်ဦးမှာ မျက်ခုံးလေး နှစ်ဖက် မြင့်တက်သွားသည်။

“ဟင်၊ ဘယ်လိုလဲဟ၊ သူက မသင်္ကာစရာ မကောင်းဘူးလား”

“မသင်္ကာစရာ ကောင်းတယ်လေ၊ ဒါကြောင့် သူ့ကို ဖယ်ထုတ်
လိုက်တာပေါ့၊ သူကြည့်ပုံကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သူဟာ
ကိုယ့်ကိုစွန့် ကိုယ် ဒီကိုလာတဲ့ သာမန်လူတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊
ဒါပေမယ့် သူ့ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အကြည့်ကို ကြည့်ခြင်းအား
ဖြင့်လည်း ငါတို့ ရှာနေတဲ့ နေသော် မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ ဟိုက
သိပ်တော်တဲ့လူဟ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဣန္ဒြေတော့ ကောင်းမှာ၊
ငါက မျက်နှာရှေ့တည့်တည့် သွားရပ်ကြည့်တောင်မှ မလုံမလဲ
ဟန်ပန် တစ်စက်မှ ပေါ်မှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒီတော့ သူဟာ
နေသော်က ငါတို့ အဖမ်းရခက်အောင် တမင်ထည့်ထားတဲ့သူပဲ
ဖြစ်လိမ့်မယ်၊ ဒါကြောင့် မစဉ်းစားဘဲ ဖယ်ထုတ်လိုက်တော့လို့
ပြောတာ”

ပျိုးက လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဂင်းပြလိုက်တော့မှ မေ့နွယ်ဦး ကျေနပ်
သွားသည်။ ခုန လူကို မျက်နှာလွဲ၍ တခြားသူတွေဘက် လျှောက်
ကြည့်နေပြန်၏။ ယင်း၏အသွင်မှာ မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်ချင်နေ
သော ကလေးငယ်တစ်ယောက်နှင့် တူနေလေ၏။ ဘာများ ထူးခြား
သလဲ၊ ထူးခြားတာနှင့် ပျိုးကို ပြန်ပြောပို့ရန် အသင့်ပင်။

ပျိုးမှာ မေ့နွယ်ဦးကြည့်ရာဘက်များသို့ လိုက်ကြည့်နေရာမှ
တစ်ခု စဉ်းစားမိသွားသဖြင့် မျက်နှာ ဝင်းကနဲ ဖြစ်သွားမိသည်။
စိတ်က ထပ်မံ တွက်ချက်ကြည့်နေရင်း မေ့နွယ်ဦးကို ပြောပြလိုက်၏။

“သူမဟုတ်နိုင်မယ့် သူတွေကို နောက်ထပ် ဖယ်ထုတ်ရာ
နည်းလမ်းတစ်ခု ရှိတယ်ဟ... သိလား”

“ဘာလဲဟင်”

“ဒီလိုလေဟာ၊ ဒီကိုလာတဲ့လူတွေထဲမှာ လူက သုံးမျိုး
ရှိနေတယ်။ ခုမှ လေယာဉ်နဲ့ လိုက်မယ့်သူတွေရယ်၊ လေယာဉ်
ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ သူတွေရယ်၊ နောက်... ခရီးသွားမယ့်သူ
ကို လိုက်ပို့သူတွေရယ်ပေါ့။ အဲဒီထဲက လေယာဉ်ပေါ်က ခုမှ
ဆင်းလာတဲ့ သူတွေရယ်၊ ခရီးသည်ကိုလိုက်ပို့တဲ့ သူတွေ
ရယ်ထဲမှာ သူ လုံးဝ မပါနိုင်ဘူး။ သူက ခုမှ သွားမယ့်သူလေ၊
ဒီအချက်ကို ကြည့်ပြီး ငါတို့ နောက်ထပ် လူတွေကို ဖယ်ထုတ်
နိုင်မှာပေါ့”

“ဒါပေမယ့် ဘယ်သူက ဘာဆိုတာ ငါတို့ ဘယ်လိုသိနိုင်မလဲ
ဟ”

ချစ်သူဖွတ်ထားတဲ့အိပ်မက်

.....

“ဒါကတော့ အကင်းပါးပါးနဲ့ အကဲခတ်ရမှာပေါ့။ လိုက်ပို့ တဲ့သူနဲ့ တကယ်ခရီးသွားမယ့်သူဟာ မျက်နှာအမူအရာ ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်။ ပြီးတော့ ခရီးဆောင်အိတ် လွယ် ထားမထားရယ်၊ လက်ထဲမှာ လေယာဉ်လက်မှတ်နဲ့ တခြား ကိုင်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေရယ်ကို ကြည့်ပြီး ခွဲခြားနိုင်ပါလိမ့်မယ်။ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ခရီးသည်တွေကတော့ သူတို့ ပစ္စည်းတွေ ရွေးယူနေကြမှာလေ။ ပြီးရင်လည်း သူတို့က တဖြည်းဖြည်း ရှင်းသွားမယ့်သူတွေပဲ။ စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရင် ငါတို့ ခွဲနိုင်မှာပါဟာ”

ပါးစပ်ကသာ ပြောနေသော်လည်း ဖျိုးက လူတွေဆီမှ အကြည့် ကို မခွာ။ ပြီးတော့ သူမပြောသည့်အတိုင်းလည်း လူတွေကို စေ့စေ့ စပ်စပ် ရွေးထုတ်နေလေ၏။

ထိုသို့ဖြင့် ‘သူ’ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသော လူက ဆယ်ယောက်ခန့်သာ ကျန်တော့သည်။

နောက်... ထိုလူတွေထဲမှပင် ခုနက တစ်ယောက်လို သူမတို့ကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာကြည့်သော နှစ်ယောက်ကို ဖယ်ထုတ်ရပြန် တော့ မသင်္ကာစရာလူက ရှစ်ယောက်ခန့်သာ ကျန်တော့လေသည်။

ထိုအခါကျတော့လည်း မေနှယ်ဦးက ညည်းပြန်၏။
“ခုနကျတော့လည်း မသင်္ကာစရာလူက များလွန်းလို့ စိတ်ရှုပ် တယ်နော်၊ ခုလို ထင်စရာ နည်းနည်းပဲ ကျန်ပြန်တော့လဲ၊ သဲလွန်စရာရတာ ပိုခက်သွားပြန်ရော”

သွန်းနေစဉ်

.....

“ငါကတော့ ဟိုဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်းက လူကို မသင်္ကာဘူးဟာ” ဖျိုးတစ်ယောက် တွေးတွေးဆဆ ပြောရင်း ညွှန်ပြသည့်ဘက် ကို မေနှယ်ဦးက လိုက်ကြည့်၏။

ပြီးတော့ မသိနားမလည်ဟန်ဖြင့် ဖျိုးဘက် ပြန်လှည့်လာ၏။
“ဟိုခုံပေါ်မှာ ထိုင်ရင်း သတင်းစာဖတ်နေတဲ့ တစ်ယောက် ကို ပြောတာလား”

“အေး... ဟုတ်တယ်”
“သူ့ကြည့်ရတာတော့ မသင်္ကာစရာ ဘာမှမရှိပါဘူးဟ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ငါမှန်းတာမမှားဘူးဆိုရင် သူ သတင်းစာရဲ့ အဲဒီ စာမျက်နှာကို ဖတ်နေတာ အနည်းဆုံး ဆယ့်ငါးမိနစ်ရှိနေပြီ၊ ငါတို့ လေဆိပ် ထဲ ဝင်လာကတည်းကပဲ”

“အဲဒီတော့...”
“အဲဒါ သူ သတင်းစာ တကယ်မဖတ်ဘဲ ဖတ်ချင်ယောင် ဆောင်နေတာကို ပြတာပေါ့”

မေနှယ်ဦးက အနည်းငယ် ခေါင်းကုတ်သည်။ ပြီးမှ တွေးလို့ ရသွားဟန်ဖြင့်...

“ဒါဆို အဲဒီလူက ‘သူ’ ဖြစ်နိုင်တာပေါ့ ဟုတ်လား”
“ဟင့်အင်း၊ အဲဒီလူ နောက်ထပ် နည်းနည်းကြာအောင် သတင်းစာရဲ့ အဲဒီ စာမျက်နှာကိုပဲ လှန်ထားမယ်ဆိုရင် ငါတို့ ဖယ်ထုတ်တဲ့စာရင်းထဲ သွင်းရတော့မယ်”

www.burmeseclassic.com

“ငါ သိပ်နားမလည်ဘူးဟ”

“ဒီလိုလေဟာ... နေသော်က ငါတို့ရှေ့မှာ ဟန်ဆောင်နေမယ့်သူ ဖြစ်တာ မှန်တယ်။ ဒါပေမယ့် ဟန်ဆောင်လည်းကောင်းတဲ့သူဟာ။ ဟန်ဆောင်နေမှန်း သိသာစေတဲ့ အပြုအမူမျိုးကို ပြုနေသူဟာ ‘သူ’ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ‘သူ’ က ဟန်ဆောင်ပြီး ဟန်ဆောင်နေမှန်း မသိသာမယ့် လူမျိုးပဲ”

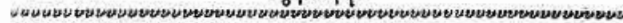
ဖျိုးပြောတာကို ရှင်း မရှင်းတော့ မသိ။ မေနှယ်ဦးမှာ ခေါင်းတညိတ်ညိတ်ဖြင့် ပြန်တော့ လှည့်သွားသည်။ အခုအချိန်ထိ တောက်လျှောက်ပင် ဖျိုးမှာ မျက်စိကို တစ်စက်ကလေးမှ အလွတ်မပေးရ။ အနားမရအောင် ရှာဖွေနေရ၏။ ဦးနောက်ကလည်း မြင်သမျှ မြင်ကွင်းတို့ကို အလစ်အလပ်မရှိ လိုက်လံ တွက်ချက်နေမိ၏။

ထိုသို့ဖြင့်ပင်... လူတွေ၏ ထူးခြားသော အပြုအမူလေးတစ်ခုအမှတ်မဲ့ လှစ်လျှူရှုမိသော မူဟန်ပျက်မှုလေး တစ်ခုစီကို လိုက်လံ အမိဖမ်းရင်း ‘သူ’ မဖြစ်နိုင်သော လူများကို တစ်စစ ဖယ်ထုတ်လာခဲ့ရ၏။

နောက်ဆုံး လူ သုံးယောက်ထဲသာ ဖျိုး ရွေးချယ်စရာ ကျန်တော့သော အခြေအနေသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့၏။

ထိုအချိန်မှာပင် သက်ဆိုင်ရာကလည်း လေယာဉ်ပေါ်သို့ လူများ စတင်တက်ရန် ခွင့်ပြုလိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

လူတွေ လေဆိပ်အပေါက်ဝဆီ လျှောက်သွားကြတာ ကြည့်ရင်း ဖျိုး ရင်တွေ ဒိန်းကနဲ အခုန်မြန်သွားရ၏။ သူမအတွက် နောက်

ဆုံးအချိန်သည် ရောက်ရှိ၍ လာခဲ့ချေပြီ။

လူတွေ လေယာဉ်ပေါ် ရောက်သွားဖို့ဆိုတာက မိနစ်အနည်းငယ်သာ ကြာမည်။ ဒီမိနစ်ပိုင်းလေးမှာပင် ဖျိုး ‘သူ’ကို ဖမ်းမိချင်မိ၊ မမိရင်တော့ ရက်ပေါင်းများစွာ ဆင်နွှဲလာခဲ့သော ပြိုင်ပွဲကြီး တစ်ခုလုံးအတွက် သူမ ရှုံးသွားလေပြီ။

ဒီနောက်တွင် နောက်ထပ် တစ်ကြိမ်မျှပင် ကြိုးစားခွင့်သည် မကျန်တော့။

စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အနည်းငယ်လည်း ပူပန်စွာဖြင့်ပင် ဖျိုး ထရပ်လိုက်မိ၏။ သူမကို ကြည့်လျက် ဘေးမှ မေနှယ်ဦးကလည်း ထရပ်သည်။ လူတစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသည်ပင် လေယာဉ်ဆီသို့ စတင်လျှောက်လှမ်းသွားကြလေပြီ။

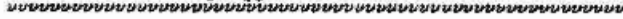
စိတ်ထဲတွင် နောက်ဆုံးစကားတင် ရွေးချယ်ထားသော ‘သူ’ဟု ထင်နိုင်စရာရှိသည့် လူသုံးဦးထဲ ဝေ့ဝဲ၍ ကြည့်လိုက်မိ၏။ ကံကောင်းသည်လား၊ ကံဆိုးသည်လား မသိ။ ထို သုံးဦးစလုံးမှာ ဘစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မလှမ်းမကမ်းဆီတွင် ရှိနေကြ၏။

ဖျိုးဖို့ အခွင့်သာသည်က သူတို့ သုံးယောက်လုံးပင် လူတွေ၏ နောက်ဘက်ကျကျ နေရာ၌ ရှိနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုကြောင့် သူတို့သည် လေဆိပ်ထဲမှ နောက်ကျမှသာ ထွက်ခွာမည့်သူများ ဖြစ်ပြီး ဖျိုးဖို့လည်း စဉ်းစားရွေးချယ်စရာ အချိန်ပိုရသည်ပေါ့။

သုံးယောက်လုံးကို တစ်ယောက်စီ စေ့စေ့စပ်စပ် ကြည့်လိုက်

သည်။ ဘယ်သူက 'သူ' ဖြစ်မလဲ၊ ဒါမှမဟုတ် ဘယ်သူက 'သူ' မဖြစ်နိုင်ဘူးလဲ။ ပျိုးအတွက် ရွေးချယ်ဖို့ရော၊ ဖယ်ထုတ်ဖို့ရော ခက်နေရ၏။ သုံးယောက်လုံးသည် ကုန်ကြွေးရလွန်းနေ၏။

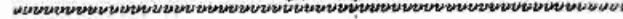
အရွယ်တွေကလည်း ခပ်ညီညီ၊ အရပ်တွေကလည်း မတိမ်းမယိမ်း။ သုံးယောက်လုံးတွင် တူညီသည်ကတော့ ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထားကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အအေးပိုင်းဒေသဆိုတော့ လူတိုင်းလိုလို ဘောင်းဘီဝတ်ကြသဖြင့် ထိုတိုက်ဆိုင်မှုသည် သိပ်မထူးခြားလှပါ။

ရှေ့ဆုံးမှ လူက ဝတ်ပုံစားပုံစနစ်အကျဆုံး ဖြစ်၏။ ပိတ်ဘောင်းဘီရှည်၊ ရုပ်အင်္ကျီနှင့် အပေါ်ကကုတ်လည်း ပါလိုက်သေးသည်။ လက်ထဲမှာတော့ သားရေလက်ကိုင်အိတ် တစ်လုံးဆွဲလျက်။

အလယ်မှ လူကတော့ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး စပွဲရှုပ်နှင့် ပိတ်ဘောင်းဘီရှည်ကို ဝတ်ဆင်ထား၏။ အောက်က ဝတ်ထားသည့် ရှူးဖိနပ်က ခပ်ချွန်ချွန်ဆိုတော့ သူ့ပုံစံက အားကစားသမားတစ်ယောက်ပုံပေါက်နေလေ၏။

နောက်ဆုံးမှာ ရှိနေသူကတော့ မျက်မှန်နှင့် ဖြစ်၏။ ရုပ်ဖျက်ချင်လို့ပဲ တမင် မျက်မှန်ဝတ်သလားတော့ စဉ်းစားမရ။ သို့သော် သူ့ပုံက မျက်မှန်ကို ဝတ်နေကျ ဖြစ်ပုံရ၏။ ဝတ်ထားတာက တော့ ဂျင်းဘောင်းဘီနှင့် တီရှပ်လက်ရှည်နှင့်... ၊ သာမန် သူလို ငါလိုပင်။

လေယာဉ်ဆီ သွားနေသော လူတန်းကြီးက ရှေ့သို့ တရွေ့ရွေ့တိုးသွားသည်။

ပျိုးရင်ထဲမှာတော့ ဗလောင်ဆူ၍ နေလေပြီ။ သုံးယောက်လုံးကို အထပ်ထပ်၊ အခါခါ ကြည့်၏။ 'သူ'က ဘယ်သူဖြစ်နိုင်သလဲ။ စဉ်းစားလို့ မရ။ ခေါင်းထဲတွင် ပူ၍ လာ၏။ သူတို့ သုံးယောက်သည်လည်း ရှေ့ဘက်သို့ တစစ ရွေ့လျား၍ နေလေပြီ။

ပျိုးနှင့် ဝေးရာဆီသို့... ၊ ပျိုး၏ ရှုံးနိမ့်ခြင်းများဆီသို့ ဦးတည်ရွေ့လျားနေကြသလို ခံစားရ၏။ ထပ်စဉ်းစားကြည့်သည်။ အစွမ်းကုန် တွေးကြည့်သည်။ ဦးနှောက်ကို နောက်ထပ် မကျန်အောင် အလုပ်ပေးကြည့်သည်။

သေချာသွားပြီ။ သူ ဘယ်သူဆိုတာ ပျိုး ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားရတော့မည် မထင်တော့။

အရှုံးပေးရတော့မလား ဟူသော အသိပေါ်လာသောအခါ စိတ်က ငြင်းဆန်၏။ ဘာဆက်လုပ်ရမလဲဟု တွေးကြည့်သည်အခါကျတော့လည်း ဦးနှောက်က နှမ်းလှစွာ စွမ်းရည်မဲ့နေပြန်သည်။

“တစ်ခါတလေ ဦးနှောက်နဲ့ ဘယ်လိုမှ ဆုံးဖြတ်လို့ မရတဲ့အခါ မျိုးမှာ နှလုံးသားကို အသုံးချရတယ်” ဟူသော စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲ၌ မှတ်သားဖူးသည့် စကားတစ်ခွန်းကို ပြန်အမှတ်ရ လိုက်မိသောအခါတွင် ဟိုလူ သုံးယောက်သည် လေဆိပ် အပေါက်ဝအနီးသို့ပင် ရောက်ရှိနေကြလေပြီ ဖြစ်၏။

သူသည် ပျိုးနှင့် မျက်နှာချင်းသာ မမြင်တွေ့ရသော်လည်း ရက်ပေါင်းများစွာ ရင်းနှီး ပတ်သက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ ပျိုးနှင့်သူ စကားတွေ အခွန်း ပေါင်းများစွာ ပြောဖူးသည်။ သူ့အကျင့်စရိုက်တို့ကို ပျိုး

ချစ်သူ့ပွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

နီးနီးစပ်စပ် နားလည်ခံစားခဲ့ဖူး၏။ ပျိုး၏ မွေးနေ့ညဉ့်ခံပွဲညကဆိုလျှင် အမှောင်ထဲ၌ အကြာကြီး ထိုင်၍ စကားတွေ ပြောခဲ့ကြဖူးသည်။

ဤ ခြောက်လလုံးလုံး၌ ပျိုးအနား တရမလပ် ရှိနေသော 'သူ'သည် ပျိုး အသိစိတ်၌ မသိလျှင်သော်မှ ပျိုးနှလုံးသားကတော့ စိမ်းနေလိမ့်မည်ဟု မထင်ပါ။

ထိုအသိ... ထိုခံစားမှုတို့ဖြင့် လေဆိပ်မှ ထွက်ခွာလုဆဲဆဲ သုံးယောက်ကို ပျိုး စူးစူးစိုက်စိုက် ထပ်၍ ကြည့်မိသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့၏ မျက်လုံးများဆီသို့ ပို၍ ဝရုထားမိသည်။

မျက်လုံးသည် စိတ်၏ တံခါးပေါက်ဟု ဆိုသည် မဟုတ်လား။

ပျိုး နှလုံးသားက ဘယ်သူ့ကိုများ ရွေးချယ်လိမ့်မလဲ?

ပျိုးနှင့် သူ ထိတွေ့ဆုံဆည်းခဲ့၊ ပြောဆိုခဲ့သည်များနှင့် လူ သုံးယောက်၏ မျက်နှာများသည် အာရုံတွင် တစ်ခုစီ၊ တစ်ခုစီ ထပ်၍ ပေါ်လာကြ၏။ လူ သုံးယောက်က ရှေ့သို့ ပို၍ တိုးသွားလျက်။

အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်သည် ပျိုးစိတ်ထဲ၌ ရောထွေး၍ သွား၏။

3D (သုံးဘက်မြင်) ပုံတစ်ပုံအား ကြည့်နေရသလိုပင်။ သိစိတ်၏ စွက်ဖက်မှု လုံးဝ မပါဘဲနှင့် နှလုံးသားချည်းသက်သက်က အလုပ် လုပ်၍ နေ၏။ မျက်လုံးတွေလည်း ကုန်သလို ရှိသည်။ အာရုံတွင် ကြည့်နေလျက်က ဘာကိုမှ မမြင်တော့။ လူများ၊ မြင်ကွင်းများ၊ အတိတ်များ၊ ပစ္စုပ္ပန်... အားလုံးသည် ပျိုးရှေ့၌ လည်ပတ်နေကြ သလိုပင်။ နောက်ဆုံး... နှလုံးသား လှုပ်ရှားမှု ပေါင်းများစွာ၏ အဆုံး...၌ စကား... တစ်ခုနှင့် မျက်ဝန်းတစ်စုံ၊ ဖြစ်ရပ်တစ်ခုတို့သည်

သွန်းနေစဉ်

သွား၍ ထပ်တူကျ၏။

ပျိုး ထိုမျက်ဝန်းများဆီသို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်၍ ကြည့်မိ သည်။ ဟုတ်ပါတယ်။ 'သူ' ပဲ ဖြစ်မှာပါပဲ။ လူ သုံးယောက်ထဲ၌ ဒီလူ ခု မျက်ဝန်းများသည် ပျိုးနှင့် အရင်းနှီးဆုံးဖြစ်၏။

ပျိုး နားလည်ထားခဲ့သော သူ့အကျင့်စရိုက်တို့နှင့် ထို မျက်ဝန်းများသည် ထပ်တူ အကျဆုံးလည်း ဖြစ်၏။

စိတ်ကို ယတိဖြတ်လိုက်၏။ ရှုံးလိုကလည်း ရှုံးစေတော့။

အမှန် အမှားသည် နှလုံးသား၏ အလိုအတိုင်းသာဟု သဘောပိုက်လျက် ပျိုး ထိုမျက်ဝန်းများဆီ ပြေးသွားလိုက်သည်။ သို့သော်...

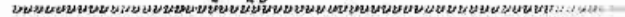
ကံကြမ္မာသည် ပျိုးကို မျှော်လင့်သလို ဖြစ်ခွင့် မပေးခဲ့။ အကယ်၍သာ ပျိုး ပြေးသွားရာလမ်း၌ အတားအဆီးတစ်ခု ရှိမနေဘူး ဆိုပါလျှင်...

အကယ်၍သာ ပျိုးက ထိုအတားအဆီးကို တွေ့ခဲ့ပါလျှင်...

အကယ်၍သာ ပျိုး ထိုအရာနှင့် ဝင်တိုက်မိပြီး ခလုပ်တိုက် မလဲခဲ့ပါလျှင်...

ပျိုးနှင့်သူ၏ အနိုင်အရှုံးသည် ကွဲကွဲပြားပြား ဖြစ်ခွင့်ရလိမ့်မည် ဖြစ်၏။ ယခုတော့... ပျိုးမှာ လဲသွားသွားချင်းပင် တိုက်မိသည့်အချိန် ကြောင့် ခေါင်းငိုက်ကျသွားခဲ့မိ၏။ ထိုစဉ်မှာပင် အလောတကြီး ပြေးလာသော ခြေသံတစ်ခုကို ကြားရသည်။ ပျိုး ခေါင်းကို ပြန် မမော့မိတော့...

မေနှယ်ဦးသည် နောက်ဘက် ခပ်လှမ်းလှမ်း၌ ကျန်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။
ပျိုးထံ ပြေးလာသူမှာ...

ခေါင်းငုံ့ထားလျက်မှပင် နွေးထွေးသော အစိုးရိမ်မကင်းသည့်
စကားသံကို ကြားရ၏။

“ဘာများ ဖြစ်သွားသေးလဲဟင်”

အခါများစွာ ဖုန်းထဲ၌ ကြားဖူးပြီးဖြစ်မှန်း ပျိုး စဉ်းစားစရာ
မလိုပါ။

“ဘာဖြစ်လို့ ကျွန်မဆီ ပြေးလာရတာလဲ”

“မင်း ဘာမှဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေးတာတွေနှင့် မြေတာတွေက တခြားစီ ဖြစ်သည်။ သို့သော်
တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက်တော့ နားလည်နေကြ၏။

ပျိုး ဘာမှဖြစ်မသွားကြောင်း သိအပြီး၌ သူ အတန်ငယ် တိတ်
ဆိတ်သွား၏။ ပြီးတော့ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခုကို ပြုလိုက်သည်။ ခူးထောက်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်မှန်း မကြည့်ဘဲ ပျိုး သိလိုက်ပါသည်။

“မင်း ကိုယ့်ဆီ ပြေးလာကတည်းက ကိုယ့်ကို မှန်ကန်စွာ နွေး
ချယ်လိုက်နိုင်ပြီဖြစ်မှန်း ကိုယ်သိလိုက်ပါတယ်။ ကိုယ် ရွံ့ပြီ”

သူ့စကားမဆုံးခင်မှာပင် ပျိုး မျက်စိများကို မှိတ်လိုက်၏။
ပြီးတော့ ခူးအမြန် လိုက်ထောက်လိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း၊ ကျွန်မ ရှင့်ကိုမှ မမိသေးဘဲ နိုင်တယ်လို့ ပြောလို့
မရပါဘူး။ ကျွန်မ ပြေးလာတာ ရှင်ဘက်လို့ ရှင်ထင်ပေမယ့်

တကယ်တမ်း ရှင့်ဆီ ဟုတ်ချင်မှ ဟုတ်မှာပေါ့။ ရှင့်နား ကပ်
လျက်ကလဲ့လည်း ဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ ကျွန်မတော့ ခုထိ ကျွန်မ
ရွေးချယ်လိုက်တာ မှန် မမှန် မသိသေးဘူး။ နို့မို့ဆို ရှင်သာ
ပြေးမလာရင် ခုချိန် လေယာဉ်ပေါ် ရောက်ချင် ရောက်နေ
လောက်ပြီ။ ဒီတော့ ရှင် မနွဲ့ပါဘူး၊ အချိန်ပြည့်သွားတဲ့အတွက်
ကျွန်မသာ ရွံ့ပါတယ်”

မျက်စိမှိတ်ထားသော်လည်း ကျွတ်စိကျွတ်စိ အသံများကို
ကြားနေရ၏။ ကောင်လေးတစ်ယောက်နှင့် မျက်စိမှိတ်ထားသော
ကောင်မလေးတစ်ယောက် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မျက်နှာချင်း
ဆိုင်လျက် ခူးထောက်နေကြသော မြင်ကွင်းမှာ မြင်ရသူများအဖို့
ထူးဆန်းအံ့ဩစရာ ဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။

“မဟုတ်ပါဘူး၊ မင်း ရွေးတာ မှန်မှာပါ။ ကိုယ်သာ ရွံ့ပါတယ်”

ပျိုး ဘာမှပြန်မပြောသေး။ လူတွေ့သူတို့ကို ဝိုင်းအံ့ကြည့်နေကြ
မည် ဖြစ်မှန်း နားလည်၏။ မျက်စိကိုလည်း ပြန်မဖွင့်။

လေယာဉ် ထွက်ခွာတော့မည်ဖြစ်သည့် အကြောင်းသာ
ခေါင်းထဲ ရောက်လာခဲ့၏။

“လေယာဉ်ထွက်တော့မယ်နော်”

သူက ဘာမှပြန်မပြော။

“ကျေးဇူးပြုပြီး ရှင် ကျွန်မရှေ့က ထွက်သွားပေးပါလား။ ဒီလို
နည်းမျိုးနဲ့တော့ ကျွန်မ ရှင့်ကို အနိုင်မယူပါရစေနဲ့ရှင်”
သူ အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေ၏။ ပျိုးက သူ့အကျင့်ဝရိုက်ကို

နားလည်နေသလို သူလည်း ပျိုးအကျင့်၊ ပျိုးသဘောထားကို နားလည်
ပေလိမ့်မည်။ သက်ပြင်းဖွဖွ တစ်ချက်ကို သူ ချ၏။

တင်းတင်းစေ့ထားသော ပျိုးနှုတ်ခမ်းများဆီတွင် သူထွက်
သက်လေကိုပင် ခံစားလိုက်ရသလို ရှိသည်။

ပြီးတော့ ခဏနေတွင် စကားသံ တိုးတိုးတစ်ခုနှင့်အတူ သူ
ဖြည်းဖြည်းညင်ညင် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

“မင်းက အတော် မာနကြီးတာပဲနော်”

ပျိုး ဘာမှပြန်မပြောမိ။ မှိတ်ထားသော မျက်စိကိုလည်း မဖွင့်မိ။
သူ့ခြေသံများ အဝေးသို့ ရောက်သွားသည်အထိ။ ထို့နောက်
လေယာဉ်ပျံကြီး စတင် ထွက်ခွာသွားသံကို ကြားရသည်အထိ။
နောက်ဆုံး မေ့နွယ်ဦးက လာရောက် ခေါ်ငင်သည်အထိ... ထိုနေရာ
တွင်ပင် အသိမဲ့စွာ ဆက်လက် ခူးထောက်နေမိသည်။

ပျိုးက မာနကြီးသတဲ့လား။

သူ့အပေါ်တွင်မူ မာနကြီးခြင်း မရှိတော့ဟု ထင်ပါသည်။ ဒါဆို
ဘာကြောင့်များ ထိုသို့ လုပ်မိသလဲ။ ဒါကိုတော့ ပျိုး မတွေးမိပါ။

ပျိုး သိနေတာကတော့ တစ်ခုပဲ ရှိသည်။

သူနှင့် ပျိုး၏ ပြိုင်ပွဲသည် ပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

သူသည် ပျိုးကို အမြဲတမ်း ထူးဆန်း အံ့ဩစရာတွေ ပေးခဲ့သလို
သူနှင့် ပြိုင်ပွဲအဆုံးသတ်ပုံမှာလည်း ပျိုး လုံးဝ ကြိုတင် မျှော်လင့်
မထားခဲ့မိသော အရာတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ သေချာလှပါတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ချက်

ပုံပြင်ထဲကလို

ထိပ်ပျော်နေတဲ့ ကောင်မလေးကို နှိုးဖို့

ငါ ရောက်လာခဲ့တာပါ။

တယုတယ ဂရုစိုက်ခြင်းနဲ့ ယက်တဲ့

နံနက်ခင်းလေးကို

သူ့ကိုယ်ပေါ် ခြုံလွှမ်း။

အနမ်းတစ်ခု ဝိုင်လင့်နေတဲ့

မပိုင်မပန်း အကြည့်တို့ အရောင်ခြယ်ထားခဲ့လေထုကို

သူ့နား ကွေ့စိုက်ဖြတ်သန်းရင်း

ငါဟာ

သူ့အသက်ရှူသံလေးတွေ

ပူနှေးလာမယ့် နေရက်ကို

စောင့်ခဲ့

စောင့်ရင်းနဲ့ပဲ

အချိန်တွေလည်း တဖြေ့ဖြေ့ ကုန်လွန်ခဲ့

အိပ်ချင်ယောင်များ ဆောင်နေသလားကွယ်

ဂါမုဟုတ်ရင်လဲ

အအိပ်မက်လွန်းတဲ့ မင်းနလုံးသားကိုသာ

အမြဲစိစိုရတော့မှာပဲ

နားထပ်တော့ တောင်လေးရယ်

အချစ်ဟာ
 အရာအားလုံးရဲ့ အထက်မှာ
 တည်နေတာကို
 မင်း သိစေချင်ပါတယ်။
 'မပျော်ပဲ...
 စပယ်တွေ ကြွေကျနေတဲ့ ကမ္ဘာ
 'တန္တာရတို့ကို ပန်းတစ်ခင်းအဖြစ် အသွင်ပြောင်းနိုင်တဲ့
 အကောင်းဆုံး မျက်လှည့်ဆရာ'
 'ဝိညာဉ်ကမ္ဘာရဲ့ ဝင်းပတဲ့ ရနံ့'နဲ့
 'အငွေ့တကာထက် ပေါ့ပါးတဲ့ သတ္တိ'
 အဲဒီအရာတို့အားလုံး
 ချစ်ခြင်းမှာပဲ ရှိနေတယ်
 ပန်းစကြာလည်မှန်ပြောင်းလို့
 အချစ်တ
 ရှုထောင့်တစ်ခု ပြောင်းသွားတိုင်းမှာ
 အံ့ဩစရာ ခမ်းနားဆန်းကြယ်မှုတို့နဲ့လဲ
 မင်း တွေ့ရှိရပါလိမ့်မယ်...
 မင်းလေး ကြုံဖူးသမျှမှာ
 ဒါဟာ အလှဆုံး ဖြစ်မှာပါပဲ
 ဘယ်လိုလဲ ချစ်သူရယ်
 မင်းဘက်က ပြန်ပေးဖို့တ
 အလွယ်ဆုံးလေး တစ်ခုလဲပါ
 မျက်ရွာလေးတွေ ပွင့်ထလိုက် ခဲ့ပါတယ်။

[[ပြီးဆုံးခြင်း]]

အခုတော့လည်း အရာအားလုံးသည် ငြိမ်သက်လျက် ရှိနေလေပြီ။
 နှုတ်ဆက်သံများ၊ ဖေဖေနှင့် မေမေတို့၏ အမှာစကားများ၊ ပွက်ပွက်
 ညံနေသော လူသံသူသံ စကားသံတို့သည် နောက်ဘက် အဝေး၌
 ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ လေယာဉ်မှန်ပြတင်း နောက်ကွယ်၌ ငြိမ်ငြိမ်လေး
 ထိုင်ရင်း ပျိုးတစ်ယောက်တည်း ငေးငေးရိရိ ဖြစ်နေမိသည်။ အခု
 တစ်ခေါက်မှာတော့ ထွက်ခွာရသူက 'သူမ' ကိုယ်တိုင် ဖြစ်သည်။
 အရာရာသည် တကယ့်ကို ပြီးဆုံးသွားခဲ့လေပြီ။ 'သူ'ကိုရော၊
 'သူ'နှင့် ပတ်သက်သော အရာအားလုံးကိုရော၊ ပြန်လည် ထိတွေ့
 ခံစားနိုင်ခွင့် မရတော့။ ဒီရက်များ၏ နောက်ပိုင်းတွင် 'သူ'နှင့် ပျိုးမှာ
 ကမ္ဘာ တစ်ဘက်ခြမ်းစီ၌ ရောက်ရှိနေကြပေတော့မည်။
 အဝေး၌ မြင်နေရသော ရန်ကုန်လေဆိပ်ကို မျှော်ကြည့်နေရင်း

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

လေဆိပ်လေသာဆောင်ထက်မှ နှုတ်ဆက်ကျန်ရစ်နေကြသူများကို မြင်ရသည်။ ကိုယ်တိုင်လည်း လေဆိပ်တစ်ခု၌ ကျန်ရစ်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်ခဲ့ သည့်အဖြစ်တစ်ခုကို သတိရလာမိ၏။

'သူ'ရော အဲဒီတုန်းက ဘယ်လို နေလိမ့်မလဲ၊ ခုလိုပဲ လေယာဉ် ပြတင်းနောက်ကွယ်ကနေ ရောက်တတ်ရာရာပေးရင်း နှမြောသလိုလို မကျေနပ်မှုတစ်ခုကို ခံစားနေရမှာလား။

ထိုနေ့က လားရှိုးလေဆိပ်တွင် သူနှင့် ပျိုး ခွဲခွာခဲ့ရပြီးသည် နောက်ပိုင်း၌ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ခွင့် မရခဲ့သည်မှာ ယခုထိပင် ဖြစ်၏။ သိပ်မကြာခင်မှာပင် ပျိုး ရန်ကုန်ပြန်လာခဲ့သည်။ ရန်ကုန်ပြန်ရောက် ရောက်ချင်း၌ပင် နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စီစဉ်စရာ ရှိတာတွေ အပြေးအလွှား လိုက်စီစဉ်နေရတော့ လူက လုံးဝ မအား။

ဒီကြားထဲမှာ သူ့ဘက်က အဆက်အသွယ် လုပ်လာမှာကိုတော့ မျှော်လင့်မိသေး၏။ သို့သော် ဘာအကြောင်းကြောင့် ဆက်သွယ် ရမှာလဲဆိုတာကိုတော့ ပျိုးတွင် အဖြေမရှိ။ သူနှင့် ပျိုး၏ ပြိုင်ပွဲက လုံးဝ ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီပေ။

နောက်ဆုံး လေယာဉ်ကွင်းဆီ လာခဲ့ရချိန်မှာပင် လိုက်လံ ပို့ဆောင်သူများထဲ၌ 'သူ' မပါဝင်နေသည့်အဖြစ်ကို မကျေနပ်ချင်နေ သလိုလို။ စိတ်ထဲကတော့ ခြောက်လလုံးလုံး အနားမှာရှိနေခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဒီလောက်တော့ သတိရမိမှာပေါ့လေဟု ဆင်ခြေ တွေ ကိုယ့်ဟာကိုယ် ပြန်ပေးနေခဲ့မိသည်။

ပျိုး အလုပ်များပြီး အိမ်မက်ပုံဖြစ်လို့ပဲ သူ ဆက်သွယ်မရလို့

သူန်းနေစိုး

လား။ အိမ်ကို မေးတော့လည်း ဖုန်းတွေ ဘာတွေလာကြောင်း မပြော ကြ၊ နောက်ဆုံးတော့ ပဟေဠိတွေနှင့်အတူ ပျိုးဘဝထဲ ရောက်လာခဲ့ သော သူသည် ပဟေဠိတွေနှင့်ပင် ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့ပြီဟု စိတ်ဒုန်းဒုန်းချလိုက်ရ၏။

အတွေးတွေ အမျှင်တန်းနေမိရာမှ နံဘေး၌ လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ကြောင့် တစ်စုံတစ်ယောက် ပျိုးဘေးတွင် လာဝင်ထိုင်မှန်း သိသည်။ လေယာဉ်ထိပ်ဘက်မှ ခါးပတ်များ ပတ်ထားကြရန် ကြော်ငြာနေသံကို ကြားရ၏။ မကြာမီပင် လေယာဉ်ပန်ကာများ လည်ပတ်ကာ လေယာဉ် တစစ ခွေ့လျားလာသည်ကို ခံစားရ၏။

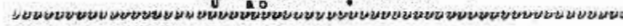
သက်ပြင်းတစ်ခုနှင့်အတူ ပြတင်းပေါက် မြင်ကွင်းတို့ကို မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။ ဒီနောက်များတွင် သူနှင့် ပတ်သက်သော အတိတ်တို့ကိုလည်း မျက်နှာလွှဲနိုင်လိမ့်မည် ထင်၏။ ခေါင်းကို ဖြည်းဖြည်းညင်ညင် ငုံ့လိုက်မိသည်။

လက်ကိုင်အိတ်ထဲမှ စာရွက်လေး တစ်ရွက်နှင့် ဘောပန်လေး တစ်ချောင်းကို ထုတ်ယူပြီး ပေါင်ပေါ်တင်ကာ တောင်ခြစ်မြောက်ခြစ် လျှောက်ခြစ်နေမိ၏။ နောက်တော့ စိတ်က ဦးဆောင်သွား၍ ထင် သည်။ စာရွက်ပေါ်၌ ပျိုး လျှောက်ခြစ်နေမိခြင်းများသည် အဓိပ္ပာယ် တစ်စုံတစ်ရာကို တစ်စစ ဖော်ညွှန်းလာခဲ့၏။

အာရုံထဲတွင် သူ့စကားသံများကို ကြားလာရသလို ရှိ၏။ အပြင်မှ လေယာဉ်စက်သံသည် ပျိုးအာရုံထဲတွင် သူ့ရယ်သံများအဖြစ် အသွင်ပြောင်းသွားကြ၏။ သူ့ကို ချစ်မိသွားပြီလားဟု ပျိုး မစဉ်းစား

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

ချင်။ အရမ်းသတိရသည်ဟူတော့ ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။ သို့သော် ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်တော့ပြီလေ။

လက်ထဲမှ လျှောက်ခြစ်နေမိခြင်းကို လက်စသတ်ခါနီးမှာပင် နံဘေး၌ ရှိနေသူထံမှ ချောင်းဟန့်သံလိုလိုကို ကြားလာရသည်။ ပထမတော့ သတိမပြုမိ။ နောက်ကျမှ နံဘေးတွင် လူတစ်ယောက် ရှိနေပါလားဟူသော အသိနှင့်အတူ ထိုလူသည် ပျိုးနှင့် နိုင်ငံခြားပညာ တော်သင် ခရီးကို အတူသွားရမည့်သူဖြစ်မှန်း သတိရလာမိ၏။

သူသည် ပျိုးနှင့် တက္ကသိုလ် တစ်ခုတည်း၊ ဘာသာရပ်တစ်ခု တည်း ပညာသင်ကြားရမည့်သူ ဖြစ်သည်။

သူ့ကို ပျိုး တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးခဲ။ ဆုံရန် လုပ်တိုင်းမှာလည်း လွဲနေခဲ့ကြသည်။ ဒီကြားထဲ ပျိုးက နယ်ကို ခရီးထွက်သွားတာဆိုတော့ သူနှင့် ဆုံဖို့ အခွင့်မသာတော့။ လေယာဉ်ပေါ်တွင် ပျိုးနှင့် ခုံနံပါတ် ချင်း ဘေးချင်း ယှဉ်ယူထားသည်ဟုသာ သိခွင့်ရခဲ့၏။

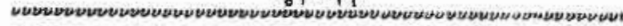
နှုတ်ဆက်လိုက်ဦးမှပဲဟု တွေးရင်း လက်မှ လျှောက်ခြစ်လက်စ ကို သိမ်းရန် ပြင်စဉ်မှာပင် သူ့ထံမှ နောက်ထပ် ချောင်းဟန့်သံကို ကြားလာရပြန်၏။ ဒီတစ်ခါတော့ အရမ်းကို အံ့ဩသွားမိသည်။ ဒီအသံကို ကောင်းကောင်း ကြားဖူးနေကြောင်း မှတ်မိနေ၏။

ဘယ်တုန်းကများပါလိမ့်မလဲ။

ကျင့်သားရနေသော စိတ်သည် သိပ်စဉ်းစားစရာ မလိုပါဘဲနှင့် ဘယ်လီဖုန်းထဲမှ စကားသံများကို ပြန်လည် ကြားယောင်လာခဲ့၏။

အလန့်တကြား သူ့ဘက်လှည့်ရန် ပြင်စဉ်မှာပင် ပျိုးပေါင်ပေါ်

သွန်းနေဦး

သို့ စာရွက်လေးတစ်ရွက် သူ တင်ပေးလာ၏။

ဒီနေ့ကစပြီး... မင်းသွားမယ့်နေရာတိုင်းမှာ ကိုယ် ဆက်ရှိနေပါရစေနော်၊ တစ်ဘဝလုံးဘာအတွက်ပေါ့... မင်းရဲ့အရိပ်ကလေးအနေနဲ့လေ ဖြစ်မလားဟင်!

နေသော်

ပျိုး ထခုန်မိမထတ် ဖြစ်သွားသည်ထက်ပင် ဝိုပါသည်။

သူ့ကို ငဲ့ကြည့်ရန် ပြင်ခြင်း သူက စာလာတင်ခြင်း၊ စာကို ဖတ်ခြင်း၊ ပြီးတော့ သူ့ကို ဖျပ်ကန် အံ့ဩတကြီး လှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်း တို့သည် အလွန် လျင်မြန်လွန်းစွာ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက်သွား ကြ၏။

သူက မျက်နှာရှေ့တွင် သတင်းစာတစ်စောင်ကို (ဖတ်ချင်ဟန် ဆောင်ကာ) ကွယ်၍ ထိုင်နေသည်။

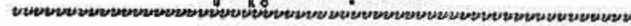
ပြီးတော့ တိုးတိုးညင်ညင်လေး ရယ်နေပြန်၏။

သတင်းစာကို ဖယ်ကြည့်ရန် မလိုဘဲ သူ ဘယ်သူဖြစ်မှန်း သိနေပါပြီ။

“ရှင်... ရှင် ဘယ်လိုလုပ်ပြီး...”

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းနေသဖြင့် ပျိုးစကားသံတွေက မပီပြင် ချင်တော့။

“ကိုယ် မင်းကို ပြောစရာစကားတစ်ခု ကျန်ခဲ့လို့ လိုက်လာတာ သိလား”

“ဟိုး ဘာမှ မတုံ့ပြန်မိ၊ အံ့ဩ၍မှ မပြယ်သေးမီပင် သတင်းစာကို မျက်နှာရှေ့ ကွယ်ထားလျက်မှ သူက ဆက်ပြောလာသည်။

“ချစ်တယ်လို့ ပြောဖို့လေ၊ အဲဒါ ပြောဖို့ ကိုယ် တယ်လို မေ့သွား လိုက်မှန်းမသိဘူး၊ အခုပဲ ပြောမယ်နော်၊ မင်းကို သိပ်ချစ်တယ်”

အကြိမ်များစွာ ကြားချင်နေခဲ့သောစကားပင် ဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်း ကြားရသည့်အခါ ပျိုးရင်တွေ အရမ်းခုန်ပါသည်။

ပြီးတော့ ဘာကြောင့်ရယ် မသိ။ သူ့ကို စိတ်ရှိလက်ရှိ ထုချင် ရိုက်ပစ်ချင် စိတ်တွေ ပေါ်လာရ၏။

“ကဲ... ရှင်ရဲ့ အဲဒီ သတင်းစာကြီးကွယ်ထားတာက မဖယ်သေး ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ချစ်တယ်ပြောမှ ဖယ်မယ်”

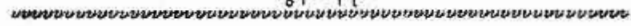
“သွားသေလိုက်ပါလား”

သူက တဟားဟား ရယ်ရင်းနှင့် သတင်းစာကို ဖယ်လာသည်။ ပျိုးအဖို့တော့ အိပ်မက်ကို မျက်ဝါးထင်ထင် မြင်လိုက်ရသလိုပင်။

တည်သန့် ခန့်ညားလွန်းသော မျက်နှာပိုင်ရှင် သူက နှုတ်မမ်းတွန့်ကွေး ပြုံးလျက်နှင့်။

“တယ့်နှယ်လဲ၊ လားရှိုးလေဆိပ်မှာတုန်းက မင်း ရွေးချယ်မိတာ ကိုယ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“ဟိုး ဘာမှပြန်မပြောတော့။ သူလက်ထဲကို ခုနက လျှောက်ခြစ်

နေမိသည့် စာရွက်လေး ထည့်ပေးလိုက်၏။ ပုံကြမ်းဖြစ်သည်က တစ် ကြောင်း၊ တစ်ခေါက်သာ မျက်မြင် တွေ့ဖူးခဲ့သော ရုပ်သွင်ကို အာရုံထဲ မှ ပြန်မြင်ယောင်ကာ ဆွဲရသည်ကတစ်ကြောင်းကြောင့် ချွတ်စွပ်ဖြစ် မနေသော်လည်း ကြည့်လိုက်သည့်နှင့်ပင် သူမှန်း သိသာပါသည်။

“ဟာ တူလှချေလား၊ ခုနက မင်းတကုပ်ကုပ် လုပ်နေတာ ဒီပုံဆွဲနေတာပေါ့လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါနဲ့... ကျွန်မနဲ့တူတူ နိုင်ငံခြားပညာသင် သွားမယ့်သူက ရှင်ပဲပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟဲ... ဟဲ ဟုတ်တာပေါ့ကွ”

“ဪ၊ ဒါကြောင့် ရှင်က ကျွန်မအကြောင်းတွေ ပိုပြီး အလွယ် တကူ စုံစမ်းလို့ ရနေတာကိုး”

“ဟဲ... ဟဲ ဒါပေါ့ကွ၊ ဒါပေမယ့် ကိုယ်တော်တာလည်း ပါပါ တယ်နော်”

“ဒါပေမယ့် အဲဒီတစ်ချက်တည်းကြောင့်တော့ ရှင် ကျွန်မနဲ့ ပတ်သက်သမျှ အကုန်သိမနေခဲ့လောက်ပါဘူး၊ ပြော... ရှင် မှာ ကျွန်မနဲ့ တခြား ဘာပတ်သက်နေတာတွေ ရှိသေးလဲ”

“အကုန်ပြောရမှာလား”

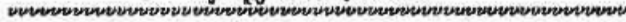
“အင်းပေါ့၊ အခုထက်ထိ ရှင်က ဘာ လျှို့ဝှက်နေဦးမလို့လဲ”

“ပြောဆိုတော့လည်း ပြောတာပေါ့ကွာ၊ ကိုယ် မင်းအကြောင်း တွေ အကုန်သိနေရတာ အဓိက အချက် ငါးချက် ရှိတယ်ကွ၊

အဲ... ပထမအချက်ကတော့ ခုနပြောတာလေ မင်းနဲ့

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့သိပ်မက်

ဘာသာတွဲချင်း တူးပြီး နိုင်ငံခြား အတူသွားရမယ့်ကိစ္စ၊ ဒုတိယ အချက်ကတော့ ကိုယ်တို့ အိမ်နဲ့ မင်းတို့အိမ်က သိပ်မဝေးဘူးကွ။ ကိုယ့်အခန်းကနေ ကြည့်ရင် မင်းအခန်းကို လှမ်းမြင်ရတယ်။ မှန်ဘီလူးနဲ့ ကြည့်တယ်ဆိုရင်ပေါ့ကွာ။”

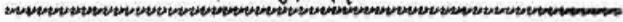
“ဟင် ရှင်က ဘယ်မှာနေလို့လဲ ကျွန်မလဲ မသိရပါလား။”

“ကိုယ်တို့က ပြောင်းလာတာ မကြာသေးဘူးကွ။ မင်းနဲ့ စိန်ခေါ်ပွဲ မတိုင်ခင်လေးကတင် ပြောင်းဖြစ်တာ... အဲဒါကြောင့် မင်းမသိတာပေါ့။ မင်းတို့နဲ့ တစ်လမ်းကျော်က ကုန်းမြင့်ပေါ်မှာရှိတဲ့ ခြံလေကွာ။ အဲဒါ ကိုယ်တို့ခြံပဲ။ ရပ်ကွက်ထဲမှာ ကုန်းမြင့်ပေါ်ဆောက်ထားတဲ့ တိုက်ဆိုလို့ မင်းတို့ တိုက်ရယ်။ ကိုယ်တို့ တိုက်ရယ်ပဲ ရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့်လဲ မှန်ဘီလူးနဲ့ လှမ်းကြည့်ရင် မြင်ရတာပေါ့။ မင်းအခန်းနဲ့ ကိုယ့်အခန်းကလဲ တန်းနေတော့ပိုအဆင်ပြေတာပေါ့ကွာ။”

ထိုအချက်ကြောင့်ပင် သူ ကလောမှာတုန်းက ပျိုးတည်းဖို့ အခန်းကို ထိုအတိုင်း ပြန်နေရာချပေးခဲ့သည်။ မသုမှ နားလည်ကာ မြင့် ပျိုး ပြုံးမိနေစဉ်တွင်ပင် သူက စကားတွေ ဆက်ပြောလာခဲ့၏။

... ဟဲ တတိယအချက်ကတော့ မင်းဆီ ဖိုးပုံပေါင်းနဲ့ နှင်းဆီပန်း ကိုယ်ပို့ပေးတုန်းက မင်း အကူအညီခေါ်တောင်းတဲ့ သူတွေထဲကလေ။ မင်း သူငယ်ချင်း မေနှယ်ဦးတို့၊ ဖိုးလဲ့တို့၊ ပျိုးနှယ်နီတို့နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့ ယောက်ျားလေးတွေက ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတွေကွ။ တစ်ယောက်ကတော့ ကိုယ်နဲ့ အရင်က

သွန်းနေစဉ်

တည်းက သိတာ၊ ကျန်တာကတော့ နောက်မှ ခင်အောင် ကိုယ်လုပ်ယူတာပေါ့။ သူတို့ကတစ်ဆင့် မင်းသူငယ်ချင်းတွေ၊ မင်းအကြောင်း အမှတ်တမဲ့ ပြောဖြစ်ဆိုဖြစ်တာတွေကို စုံစမ်းပြီး မင်း သွားမယ့်လာမယ့်နေရာတွေ မင်းအကြောင်းတွေကို နှိုက်ယူတယ်လေ။

“ဪ”

ဒီတစ်ခါတော့ ပျိုး အံ့သြသွားမိသည်။ သူ့ကို ဖမ်းဖို့ ကိုယ်အကူအညီပင် ခေါ်တောင်းမိသေးသူတွေကို သူက သူ့ဘက်ပါအောင် ပြုထားနိုင်သည်။ အထင်ကြီးစိတ် တစ်ဝက်၊ သဘောကျစိတ် တစ်ဝက်ဖြင့် သူ့ကိုကြည့်မိ၏။ သူကတော့ ဝင့်ကြွားစွာပင် ဆက်ပြောနေဆဲ။

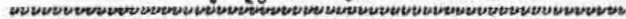
“... စတုတ္ထအချက်ကတော့ မင်းတို့အိမ်က အိမ်ဖော်ကြီးနဲ့ ကိုယ့်အိမ်က အိမ်ဖော်ကြီးနဲ့က ခင်နေတယ်လေ။ မနက်ဈေးသွားတိုင်း အတူသွားပြီး မင်းအကြောင်းတွေ စကား လက်ဆုံကျလေ့ ရှိကြတယ်။”

သူ တမင်စီစဉ်သော ကိစ္စတစ်ခုဖြစ်မှန်း ပျိုး ဒွိဟပွားစရာ မလိုပါ။ ပျိုးမှာ စိတ်ထဲက တကယ်ပင် သူ့ကို ချီးမွမ်းမိ၏။ သူ ဆက်ပြောပြသည်ကတော့ တော်တော်စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းပါသည်။

... ဟဲ ဟဲ နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ နည်းနည်း ခက်ခက်ခဲခဲ လုပ်ရတာကွ။ ကိုယ် အမြဲတော့ မလုပ်ပါဘူး။ ကိုယ်က လျှပ်စစ်အကြောင်း ကောင်းကောင်း နားလည်တယ်လေ။

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

ပြီးတော့ သော့တုလည်း ကောင်းကောင်းလုပ်တတ်တယ်။
လိုအပ်တဲ့အခါမှာ လမ်းထောင့်က ဖုန်းစက်ခလုတ်တွေ ထားတဲ့
သေတ္တာကို ဖွင့်ပြီး မင်းတို့အိမ်က ဖုန်းတွေ ခိုးနားထောင်ဖို့
သိပ်မခက်လှဘူးပေါ့ကွာ”

အကြောင်းစုံ သိပြီးသွားသည့်အခါကျတော့ ပျိုး သူ့ကို
တော်တော်လေး အထင်ကြီးသွားမိကြောင်း ဝန်ခံရပါလိမ့်မည်။
သို့သော် သူက မချီးကျူးမိမိမှာပင် ဓမ္မဖောက်လာတော့၏။

“ဘယ့်နယ်လဲ ကိုယ် တော်တယ် မဟုတ်လား၊ သတိလဲ ထားဦး
နော်၊ တော်ကြာ ဒီလောက် တော်တဲ့လူနဲ့မှ ပြိုင်မိလေခြင်း
ဆိုပြီး မင်း သွေးလန့်သေသွားဦးမယ်”

စကားပြောပုံကိုက ရိုးရိုး မပြော။ နှုတ်ခမ်းက မွဲပြုံးပြုံးလျက်
မျက်နှာခပ်ထေ့ထေ့နှင့် အမြင်ကပ်စရာ မကောင်း၊ ကောင်းအောင်
တမင်လုပ်နေလေ၏။ ခန်းခနဲကလဲ ရယ်လိုက်သေးသည်။

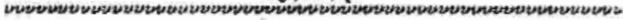
“ရှင့်ကို ကျွန်မ အဲဒါကြောင့် ကြည့်မရတာသိလား”

လို့ ဆိုမိတော့ သူက အရယ်ရပ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ပျိုးဘက်
တည့်တည့် လှည့်လာရင်း တကယ်လေးနက်သော မျက်လုံးများဖြင့်...

“အမြင်တော့ မကပ်လိုက်ပါနဲ့ကွာ၊ ဒီနေ့ကစပြီး အရာရာ မင်းနဲ့
ပတ်သက်သမျှ ကိုယ် အနှုံးပေးမှာပါ။ အခုတောင် လေယာဉ်
ပေါ် ဖြစ်နေလို့ပေါ့၊ လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းတာနဲ့ မင်းရှေ့
ကိုယ် ခူးထောက်ရဦးမှာ”

“ဘာကိစ္စ ခူးထောက်ရမှာလဲ၊ ဟိုပြိုင်ပွဲက ပြီးသွားပြီပဲ။

သွန်းနေစို

ကျွန်မလည်း ရှင်ကို နိုင်လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ”
“ဟင့်အင်း ဒီတစ်ခါ ခူးထောက်မှာက မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်
တောင်းဖို့လေ၊ မင်း မငြင်းလိုက်ပါနဲ့နော်၊ ပြီးတော့ လားရှိုး
လေဆိပ်မှာတုန်းကလို ကိုယ့်ကို သွားတော့လို့လည်း မပြော
ပါနဲ့”

ပျိုး ဘာမှမတုံ့ပြန်မိ။ ထိုစဉ်တွင် လေယာဉ်မယ်လေး
တစ်ယောက် ယူလာသော လက်တွန်းလှည်းပေါ်တွင် နှင်းဆီပွင့်တွေ
ပါလာတာကို မြင်ရ၏။

သူက နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို လှမ်းယူလိုက်သည်။ ပြီးတော့
ပျိုးခေါင်းမှာ ပန်ပေးရန် လုပ်၏။

သို့သော် ကလစ်နှင့် မဟုတ်ဘဲ... ပျိုးဆံပင်တွေကလည်း
ဖားလျှားချထားတာ ဆိုတော့ အလွယ်တကူ ပန်၍ မရ။ လေယာဉ်
မယ်လေးက ဝင်၍...

“ရင်ဘတ်မှာ ထိုးပေးရင် ပိုအဆင်ပြေလိမ့်မယ်နဲ့ တူတယ်”
တဲ့။ သူက ပြုံးထေ့ထေ့နှင့်...

“ရင်ဘတ်မှာဆို လှမ်းဖမ်းဖို့ လွယ်တာပေါ့။ မိသွားမှာပေါ့ဗျ”
ဟု တစ်ခါတုန်းက ပျိုးကို ပန်းပန်ပေးဖူးသည့်အဖြစ်အား
ရည်ရွယ်ကာ ပြန်ပြောလိုက်၏။ လေယာဉ်မယ်လေးက ရုတ်တရက်
နားမလည်ဖြစ်သွားသည်။ ပြီးတော့ ကူညီပေးချင်သည့်သဘောဖြင့်...

“ကလစ်လိုတာပေါ့နော်”
တဲ့။ ပျိုးမှာ အတော်ပင် ရယ်ချင်နေလေပြီ။

ချစ်သူဖွက်ထားတဲ့အိပ်မက်

"ကလစ်ရော၊ ဓာတ်ပုံသမားတွေပါ လိုတာဗျ"

ဟု သူ ပြန်ပြောတော့ ပျိုးရော သူ့ပါ ရယ်လိုက်မိကြ၏။
 ထိုအခါ လေယာဉ်မယ်လေးကပါ ဘုမသိ ဘမသိ ဝင်ရယ်သည်။
 သူမ ရယ်တာမြင်တော့ ပျိုးတို့မှာ ပို၍ ရယ်မိပြန်၏။

ရယ်သံတွေက အဆုံးကို မသတ်တော့။

ပန်ပေးရန် အဆင်မပြေသဖြင့် လက်ထဲမှာပဲ သူ ကိုင်ထားဖြစ်ခဲ့
 သော နှင်းဆီပန်းလေးကို ကြည့်မိတော့ နှင်းဆီပွင့်ဖပ်လေးတွေကပါ
 ရယ်နေသလို မြင်ရလေတော့သည်။

သွန်းနေစိုး

[၂. ၀၂. ၂၀၀၀ မှ စရေး၍ ၂၂. ၂. ၂၀၀၂ တွင် ပြီးသည်]

ကြည်နူးခြင်းတစ်ဝက်ရယ်
 ကြေကွဲခြင်း တစ်ဝက်ရယ်. . .နဲ့
 မင်းဟာ
 ကိုယ့်ကိုပိုင်တဲ့
 ကိုယ့်ရဲ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းပါ. . .

သွန်းနေစိုး

တစ်ယောက်တစ်ခြမ်း

[လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်]